

BARBARA BOSWELL

EDITURA MIRON

Se va ubi meru

Loveswept

Barbara Boswell

Te voi iubi mereu

ALWAYS, AMBER

by Barbara Boswell

© copyright for romanian language

by MIRON

**Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

**LOVESWEPT® and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.**

**Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved**

**Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.**

Loveswept

Barbara Boswell

Te voi iubi mereu

Traducere de Tincuța Bădiță

Editura MIRON

București

Tehnoredactor: Daniela Șerban

Corector: Doina Călin

ISBN 973-95062-0-7

Capitolul 1

Jared Hamilton Stone se opri în fața micului magazin de suveniruri și-i studie firma scrisă de mână: NUMAI PENTRU DUMNEAVOASTRĂ, spunea textul cu literele diferit colorate. Da, chiar acesta era locul.

Ezită înainte de a apăsa pe mânerul sferic de bronz. N-ar trebui să intre, își aminti el. Toată povestea devenea bizară. Chiar și bietul său unchi Phillip se comportase ciudat zilele acestea. Imaginea bătrînului cu ochii lui albaștri, înlăcrimați, îi apăru în minte. Phillip Hamilton Stone nu

era omul care să plîngă. Pe el îl caracterizau crizele de nervi. Atunci, imaginea mîndrului bărbat, cu ochii plini de lacrimi, implorînd ajutor, l-a mișcat foarte mult. Vederea lui ar fi împlînzit chiar și cel mai feroce temperament.

Acesta era motivul pentru care el se afla acum aici, în fața micului magazin de cadouri din Cambridge, pe o astfel de vreme ploioasă de noiembrie, gîndindu-se cum să facă ca s-o cunoască pe proprietara magazinului, Amber Aames.

Ușa se izbi deodată de perete. Două fete studente, după aparențe, se iviră în prag, avînd fiecare cîte un pachet voluminos în brațe. Le urmă imediat un țînc blond și voinic, îmbrăcat într-o salopetă de catifea bleu și o cămașă cu dungi albastre, albe și galbene. Era evident faptul că băiețelul avea intenția să le urmeze. Jared îl privi mirat. Nu era îmbrăcat pentru vremea de afară, iar cele două studente nu păreau a se sinchisi de prezența lui. Înaintau spre stradă fără a privi în urma lor. Micuțul pășea hotărît după ele, nepăsîndu-i de vînt și de ploaie.

– Ăă... ești cu ele? îl întrebă Jared nesigur, fiindcă nu prea știa cum să discute cu el. Foarte rar, dacă nu chiar niciodată, se aflase în compania copiilor. S-ar părea că te-au părăsit!?

– Cum! îl întrebă copilul zîmbindu-i.

– Salut!

Te voi iubi mereu

Jared își dresese glasul. Oare ce-ar trebui să facă? Să-l lase pe micuțul „domn“ să-și urmeze drumul sau să încerce să-l oprească? Era frig și, în ciuda siguranței de sine ce-o afișa copilul fără palton pe el, era evident că-i este rece.

– Merg să le spun „pa“, declară țîncul voios, înaintînd în ploaie. Încruntîndu-se, Jared îl prinse în brațe și intră în magazin. Strîngînd plăpîndul trup la pieptul lui, Jared fu cuprins de un sentiment ciudat. Încerca să-și amintească cînd a mai luat un copil în brațe, dar nu reuși.

– Christopher! Iar încerci să ieși afară? îl apostrofă o tînără blondă cu ochii căprui, cu care băiețelul semăna, și care se îndrepta grăbită spre el.

Christopher rîse. Cît ai clipi, se desprinsese din brațele lui Jared și sări într-ale blondei, bolborosind silabe fără șir și fără nici un înțeles pentru Jared.

Tînăra îl sărută, iar țîncul zîmbi fericit.

– Am făcut greșeala și mi-am luat ochii de pe el un moment, cînd am închis casa. Mulțumesc! Este la vîrsta cînd nu trebuie să-l pierzi din ochi, adăugă ea zîmbind.

Jared Hamilton, deși nu era genul care să zîmbească prea ușor și foarte des, îi întoarse zîmbetul. N-ar fi putut să n-o facă. Ochii ei mari, de culoarea ciocolatei, străluceau de căldură,

strângînd și alintînd puiul de om la piept.

– Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă ea cu glasu-i cristalin.

Jared nu-i răspunse. Continua să-i zîmbească și, un moment, nu fu în stare să gîndească. Încerca să se concentreze. Femeia nu putea fi alta decît Amber Aames. Purta o broșă pe care era brodat, în cinci nuanțe de verde, numele de AMBER.

O privi cu atenție. Păru-i blond și bogat, tăiat drept, cam pînă în dreptul bărbiei, îi flutura pe lîngă gît. Aceste ușoare unduiri păreau să accentueze catifeaua de ciocolată a ochilor mari. Avea bărbia mică, hotărîtă, iar gura, cu o formă încîntătoare, scotea în evidență gropița ce se forma pe obrazul stîng. Pantaloul, de culoarea vinului roșu, îi înfrumusețea talia îngustă și șoldurile ce de-abia i se ghiceau. Iar cămașa largă, în nuanțe de roșu și negru, cu greu putea ascunde forma sînilor plini și neîncorsetați de sutien. Jared încerca să înghită, dar gura i se uscăse.

Mai fusese atras de femei și înainte, dar nicio dată cu o asemenea forță, în afara voinței lui. El, Jared Hamilton Stone, întotdeauna fusese un om echilibrat.

Avea un copil, observă el și se muștră pentru asta. Nu putea fi atras de o femeie măritată, cu un copil! Dar cum se face însă că Amber Aames să

Te voi iubi mereu

fie măritată? Unchiul Phillip îi spusese doar că... Și ochii i se măriră. Dar dacă nu era măritată și avea totuși un copil? Nu-i acuzase chiar unchiul Phillip pe cei din familia Aames de prea mult libertinism, de imprudență și impulsivitate? Și ce-i mai spusese? Da, că Amber Aames era cea mai tânără.

– Vă interesează ceva în mod deosebit sau doar vreți să aruncați o privire? îl întrebă Amber politicos.

Individul o privea de parcă ar fi avut cel puțin două capete. Când privirea lui alunecă de-a lungul sînilor, zăbovind acolo, Amber cu greu se stăpîni să nu-și rotească ochii în tavan.

Oftă dezgustată.

Și deși nu se străduise să fie cît de cît discret, el nu părea a fi tocmai geñul ce face ochi dulci femeilor în mod ostentativ. Amber îi examina costumul de culoare gri-deschis, de sub haina de ploaie bej, confecționată dintr-un material, de asemenea, de calitate. Apoi, cămașa albă, croită pe talie, probabil, și cravata în nuanțe de gri și bleu. Părul castaniu-închis, tăiat clasic, era prea scurt pentru un cadru universitar, profesor sau student. Iar trăsăturile feței, nasul drept, obrajii cu pomeți înalți, trădau un caracter hotărît. Tipul de bărbat clasic! Dar nu hotărîse ea că astfel de persoane erau și plictisitoare? Era înalt și, în ciuda hainelor,

ea putu ușor să-și imagineze trupul de atlet, fără urmă de grăsime.

Îi privi gura. Imediat însă își mută privirea în altă parte. În mod sigur, gura lui nu putea fi plictisitoare! Frumos construită și senzuală. Buze nici prea subțiri, dar nici groase, ci... frumoase. Înghiți cu greu și, hotărâtă, încercă să privească în altă parte.

Brusc însă, peste capul lui Christopher, privirile lor se întâlniră. Ce mai ochi! Păreau să fie de culoare albastră, un albastru-închis, pătrunzători. Dar ce albastru! Umbre indistincte în albastru-marin, indigo și purpuriu!

Cu un efort deosebit, Amber întrerupse contactul cu acești ochi. Își coborî încet privirea. Zări atunci pantofi negri, de asemenea, stilul clasic. Zîmbi, imaginându-și ce ar spune nepoata ei despre astfel de pantofi. Înțelese că-i era mai ușor să se ocupe de pantofi, decît de gura sau de ochii lui.

După toată această examinare minuțioasă, decise că nu putea fi decît un avocat sau un bancher. Acel gen sobru, rațional, cu înclinații spre lumea cifrelor. Obsedat de munca lui și căsătorit cu cariera. Un sonat! Cunoștea doar genul foarte bine. Ea însăși fusese astfel.

– Mamă! strigă Christopher, agitîndu-se în brațele ei și încercînd să ajungă la femeia, de ase-

Te voi iubi mereu

menea blondă și drăguță, ce apăru din magazia magazinului, cu brațele încărcate de păpuși, tip „pelerin“.

– Vleau jos! ceru Christopher. Amber și Jared se întoarseră spre ea. Christopher alergă spre mama sa.

– Să te ajut, Ashlee? se oferi Amber.

– Mulțumesc. Am... Se întrerupse și privi uimită la Jared Hamilton Stone. Bărbia îi căzu și câteva păpuși se risipiră.

– Jos! spuse Christopher și apucă una dintre păpuși de coșta-i lungă.

– Oh! rosti Amber, aplecându-se să adune păpușile. Christopher încercă să o ajute, dar renunță. Atenția lui fu atrasă de un cățeluș din pînză vărgată și căptușit cu cîlți, ce se găsea într-un colț al magazinului. Se năpusti spre el. Ashlee, tot neclintită, se zgîia la Jared.

– Voi sînteți... Trebuie să fiți gemene, murmură Jared, privind cînd la una, cînd la alta. Gemene! Detectivul particular, angajat de unchiul Phillip, trebuie să fi menționat acest lucru, își spuse el tulburat. Semănați atît de bine!

– Da, sîntem gemene, îi răspunse Ashlee, care între timp își revenise din uimire, și-i zîmbi.

– Eu sînt Ashlee Aames, iar ea este sora mea, Amber. Ne bucurăm să vă cunoaștem, domnule... Și așteptă ca el să-și spună numele.

– Stone. Jared Stone.

Ashlee zîmbi. Pe obrazul drept apăru o gropiță. La Amber, gropița se forma pe cel stîng.

– Îmi pare bine să te cunosc, Jared, rosti Ashlee, întinzîndu-i mîna.

Părea sinceră. I-o spusese în așa fel, încît parcă tocmai acest lucru îl așteptase: ca el să intre în magazin și să li se prezinte lor. Uimit, Jared se mai întrebă cum de era posibil ca o persoană care era născută și crescută în familia Aames, în Massachusetts, să vorbească așa de tărăgănat, vorbire specifică doar celor din Sud. Unchiul Phillip se lăudase că a plătit foarte puțin acelui agent secret pentru a-i aduna informații cu privire la familia Aames. Bătrînul ar fi trebuit, după cele constatate acum de el, să fi investit ceva mai mult.

Observă că ambele surori aveau ochi căprui, gene bogate și întunecate. Aceleași trăsături, aceeași înălțime și – înghițind cu greu – aceeași suplețe și la fel de senzuale. Chiar și coafura le era identică. Singura deosebire era doar lungimea părului. Al lui Amber era mai scurt, dar tot blond precum mierea.

– Iar și-a scos Christopher sveterul! spuse Ashlee, urmărindu-l cum tîra cu greutate cîinele enorm, umplut cu cîrpe, spre centrul podelei. Ea însăși își strînse mai bine sveterul pe ea și-și

Te voi iubi mereu

frecă brațele. Mă tot întreb unde l-o fi pus. Trebuie să i-l pun. Este atît de frig astăzi!

– Christopher este un yankeu încăpățînat ce nu îngheață cînd temperatura coboară, îi răspunse Amber sec. Nu-i este frig, Ash, de aceea și l-a scos.

– Sîntem în 6 noiembrie, adăugă Ashlee înfiorîndu-se și scuturîndu-și capul. Eu... Se opri și privi spre Jared. Da, desigur, sîntem în 6 noiembrie... da... în 6 noiembrie! Ochii îi străluciră. Întregul chip i se luminează. Îl prinse pe Christopher în brațe și dispăru cu el în cameră. Lui Jared i se păru că Ashlee cîntă, dar nu reuși să identifice sunetele melodioase. Ce se întîmpla? Cînd dispăruse Ashlee Aames?

Privi spre Amber. Aceasta adunase păpușile, iar acum le aranja pe un raft, ignorîndu-l.

Oare ce-o fi vrînd individul ăsta? se întrebă Amber. Nimic din marfa expusă în magazin. De cînd a intrat, n-a aruncat nici măcar o privire prin magazin. A privit doar la ea și la Ashlee, mai reflectă ea supărată.

Individul o irita. Ar fi vrut ca Ashlee să nu fi fost atît de prietenoasă cu el. Imposibil însă. Sora ei se purta la fel cu toată lumea. Ar fi vrut să se poarte și ea prietenos, dar, după felul cum el se zgîia la ea... Privi mînioasă spre păpuși. Nu dorește să-i știe numele și nici altceva despre el.

Jared Stone! Ca un ecou, numele lui îi vuia în cap. În ciuda privirii flămânde ce i-o strecura, Amber ghici că, de fapt, nu era decît un tip rigid, serios și plictisitor de constant. Cunoștea genul. Era exact vesiunea a ceea ce fusese și ea: un vierme ce, dintr-o dată, se transformase în fluture.

Se întoarse spre el. Încă o privire. Nu, nu-i va permite acestui individ s-o scoată din sărite, medită ea. Se mai gîndi că în ultimii doi ani și jumătate nu făcuse altceva decît să se lupte cu ea pentru a-și înăbuși timiditatea.

– Domnule Stone, presupun că ați intrat în acest magazin cu un scop! i se adresă ea cu răceală, străpungîndu-l cu privirea. Doriți să cumpărați ceva?

„Dacă nu, atunci nu-mi mai răpiți timpul și spațiul“ termină în gînd Jared, ceea ce Amber Aames gîndise, dar nu mai rostise. Era foarte clar că, în ceea ce privește scopul vizitei lui acolo, exprimat limpede de unchiul Phillip, acela de a o cuceri pe fiica familiei Aames, nu avea sorți de izbîndă...

Amber este cea mai tînără mlădiță a familiei Aames, îi spusese Phillip Hamilton Stone, în ai cărui ochi de un albastru-închis strălucea parcă o febră mesianică. Ține un magazin de suveniruri și, conform raportului întocmit de Speck, iese în oraș în fiecare seară. Trebuie să-ți fie destul de

Te voi iubi mereu

ușor să cucerești o creatură atît de simplă. Cînd o ai în mînă la momentul potrivit, iscodește-o în legătură cu planurile familiei ei, în ceea ce privește preluarea afacerilor băncii noastre, de către a lor.

Dacă nu și-ar fi cunoscut unchiul, și dacă n-ar fi știut cît de serios se gîndea el la această problemă, Jared ar fi izbucnit în rîs. Numai că premisa ta nu prea ține, unchiule Phillip îi atrăsese el atenția, zîmbind ușor. Faptul că ține un magazin de suveniruri și că se întîlnește frecvent cu cineva, nu înseamnă că nu are minte, deși înțeleg că pentru tine, orice altă ocupație în afară de bancă, pare frivolă. Să presupunem însă că teoria ta ar fi corectă. O fată cu mintea ușoară nu va ști însă prea multe, dacă nu chiar nimic, despre treburile băncilor, argumentase el. Dar Phillip Hamilton Stone era de neclintit. Tu nu ai imaginație, băiete! Chiar dacă n-ar ști nimic despre aceste planuri, o relație cu ea este totuși o armă în arsenalul nostru. Fă-o șă moară după tine, Jared! Apoi poți să faci ce vrei cu ea. Ameninț-o, de exemplu, că vei renunța la ea, dacă tatăl și frații ei continuă să ne amenințe prin concurență! E doar singura lor odraslă, nu-i așa? Este cît se poate de firesc ca ei să-i facă pe plac, nu?

Discuția asta se repetase de cel puțin o sută cincizeci de ori. Și încă de la început, politicoș și

ferm, Jared îi atrăsese atenția unchiului său că planul lui era ridicol și că el nu-l va îndeplini nici măcar în vis. Dar zvonurile tot circulau, iar panica bătrînului se amplifică. Jared începuse să se îngrijoreze chiar și el, cînd observă cîtă atenție dădea unchiul său acestor zvonuri. Cînd a izbucnit în plîns și l-a rugat, l-a implorat chiar, ca măcar să încerce s-o întîlnească pe tînăra Aames, Jared, într-o criză de loialitate, dar care era de parte de ceea ce el considera a fi etic, a cedat.

Unchiul Phillip îl crescuse. Nu-i fusese ușor. Obsedat doar de muncă, și burlac convins, totuși o făcuse. Jared îi era dator. Voi încerca s-o întîlnesc, unchiule, îi promisese el bătrînului. Doar atît. Nu voi ajunge la o relație de dragoste cu ea și nici nu voi încerca să obțin informații despre bancă prin intermediul ei. Voi intra pur și simplu în magazin, o voi cunoaște și apoi voi pleca. Asta-i tot.

Acum se găsea aici. O cunoscuse și... o examina. Era încordat. Avea cei mai frumoși ochi căprui pe care-i văzuse vreodată. Cea mai drăguță gura!

Împotriva voinței lui, privirea îi coborî pe sînii ce parcă încercau să iasă din împletitura caldă a bluzei. Conturul lor se putea ghici ușor pe sub material. Jared nu era în stare să-și desprindă

Te voi iubi mereu

privirea de pe ei, iar acest lucru îl necăji. El nu trebuia s-o dorească pe Amber Aames. Din cauza planurilor machiavelice, întocmite de unchiul său, ea ar trebui să fie ultima femeie la care el să se gândească. Vocea ei caustică îl trezi la realitate.

– Dacă chiar dorești să vezi o femeie, îți sugerez să te duci la acel magazin, cam două blocuri distanță de aici, unde au tot felul de reviste și fotografii porno pentru bărbați ca tine, ce vor să vadă asemenea aiureli.

– Domnișoară Aames, vă asigur că eu... eu nu încerc să vă curtez. Vreau să spun că eu... eu... îngaimă Jared îmbujorat.

Amber își înăbuși râsul. Era evident faptul că-l șocase pe individul ăsta scorțos. Dacă doar menționarea unui astfel de magazin îl șocase, atunci ce s-ar întâmpla dacă ar fi pus în fața unui fapt? Ar face stop cardiac? se amuză ea.

– Știți, eu... încercă Jared să se explice, în timp ce roșeața din obraji i se accentuă. Îi văzuse ochii strălucind de râs și se simți ca un nerod. Rîdea de el, distrîndu-se pe seama stînjenelii lui. Își îndreptă ținuta și, pe un ton glacial, rosti:

– Nu vă fac ochi dulci și nici nu mă interesează astfel de magazine, cu astfel de reviste!

– Dar ați intrat vreodată în vreunul?

– Nu!

– Nici eu. Dar am să intru într-o zi. Mă înso-

țești? îl întrebă ea rîzînd.

– Categorie, nu! Și nici dumneata n-ar trebui să te apropii de astfel de locuri! Nici măcar nu înțeleg cum de dorești să vezi astfel de lucruri?

– Foarte simplu. Fiindcă n-am intrat niciodată într-un astfel de magazin și fiindcă vreau să am și această experiență. Măcar o dată!

Distrîndu-se grozav pe seama acestui mod de a-l șoca, Amber adăugă:

– Am alungat cuvîntul „ar trebui” din vocabularul meu. Are capacitatea de a te sufoca și inhiba.

Jared o privi uimit. Eliminase pe „a trebui” din vocabular?

– Nu ești de aceeași părere, Jared? îl întrebă ea pe un ton vioi, ușor voalat, în timp ce el o privea fascinat. N-ai vrea – continuă ea – să-ți arunci costumul gri și să guști din tot ce-ți oferă viața? N-ai vrea să renunți la pantofii aceia demodați și să încerci să fii altfel, măcar o dată în viață?

Jared zări luminițele din ochii ce străluceau de rîs și gura ce se străduia zadarnic să nu rîdă. Îl necăjea! Era ceva nou pentru el. Nimeni, absolut nimeni nu-l necăjise pe impecabilul și seriosul Jared Hamilton Stone!

Dintr-un ungher al memoriei însă îi apărură o femeie brunetă ce-i zîmbea în timp ce-și ținea

Te voi iubi mereu

mîinile la spate, ascunzînd parcă ceva. Cu vocea-i blîndă, dar pe un ton voios îi spunea: „Azi am fost în oraş, dar nu i-am adus nimic lui Jared. Şi micuţul Jared însuşi, ştia că nu-i decît un joc. Cunoştea acest lucru din strălucirea ochilor ei albaştri şi din zîmbetul blînd. Îl necăjea doar, fiindcă în mîinile ascunse la spate se găsea întotdeauna ceva pentru el: bomboane sau orice altă zaharicală, ori prăjitură, ori o jucărioară.

Era mama lui, care murise ca şi tatăl lui, într-un accident de maşină, cînd el nu avea decît opt ani. De atunci locuise cu singura lui rudă, solemnul şi liniştitul unchi Phillip. Şi tot de atunci, nimeni nu-l mai necăjise pe Jared Hamilton Stone pînă azi.

– Cred că mă necăjeşti doar.

– Eu?

– Da, tu! Îi zîmbi el, realizînd cît de mult îl bucura acest joc. Nu cred că ai intenţia să vizitezi un astfel de magazin şi nici nu cred că ai renunţat chiar la toţi acei sufocaţi şi inhibatori de „trebuie“

– Nu la toţi, dar la majoritatea, recunosc eu, simţind că zîmbetul lui ciudat o enerva. Palmele i se umeziră, iar obraji i se colorară. Nu se mai simţise astfel şi acest lucru îi dispăcea. Adăugă: Şi, mai aflaţi, domnule, că am de gînd să renunţ şi la „acea“ care au mai rămas.

– De pildă?

– De exemplu... Se opri, părînd că se gîndește serios. Da, am găsit: Trebuie să fiu politicoasă cu toți cei care intră în magazin, fiindcă oricine ar putea fi un posibil client.

– Așa-i.

– Dar cînd un individ, așa ca tine, vine aici și se zgîiește doar la mine, și nu la marfa expusă, exprimîndu-și astfel intenția clară că nu are de gînd să cumpere nimic, ridicînd doar din sprîncene și zîbind, atunci renunț la „trebuie“, și îl dau și pe el afară! Am treabă, domnule Stone! Și fiindcă nu te interesează marfa de aici, te rog să poftești afară!

Oare chiar îl dădea pe ușă afară? Corectului și impecabilului Jared Stone nu i se întîmplase nicio dată așa ceva. Nu fusese tratat astfel de nimeni și de nicăieri! Era la limita de a se simți ofensat, dar totuși îi zîmbi.

– Iar mă necăjești? Părea atît de mulțumit, încît Amber pur și simplu nu mai putu să-i repete intenția ei clară de a-l pofti afară din magazin la modul cel mai serios. Vigilența îi slăbise și lucrul acesta o neliniștea. Îl privi. Avea cei mai frumoși ochi albaștri pe care îi văzuse vreodată. Erau unici prin reflexele întunecate de violet, ce izvorau din acel adînc albastru.

– Aș dori totuși să cumpăr ceva, rosti Jared cu

vocea ușor voalată.

Profunzimea glasului lui o impresiona. Cu multă greutate, Amber se stăpîinii să nu-i privească linia senzuală a buzelor.

– Da? îl întrebă ea însuflețită, hotărîtă să joace rolul vânzătorului impersonal și eficient. Ce să-ți arăt?

– A... aceasta! Și ridică o plafonieră de culoare albă, pe care era pictat un mănunchi de baloane colorate.

– Dorești să-l individualizez prin ceva anume?

El o privi încurcat.

– ?!

Amber luă o altă plafonieră, de un galben strălucitor, pe care erau pictate un ursuleț și cuvintele: Camera lui Mark.

– Este un mod de a da o notă personală oricărei piese din magazin, adăugă ea, încercînd să cuprindă prin gestul mîinii minunatele coșuri de hîrtie pictate, farfurii, cutii și multe alte piese pentru gospodărie, pe care se putea aplica, la cererea clientului, numai dacă dorea, un anumit desen.

– Am înțeles. Nu, nu doresc să-i dau o notă personală. El chiar se întreba ce ar putea face cu ea. Îi plăcuse însă entuziasmul cu care ea își prezentase marfa. Ar fi vrut să prelungească conversația.

Mai aruncă o privire prin magazin. Pe niște rafturi se găseau fețe de pernă, fiecare avînd un desen diferit: animale ciudate, bomboane, mingi, curcubeie etc.

– Aplici nume chiar și pe ele?

Amber afirmă înclinîndu-și capul.

– Am o carte cu diferite modele. Oricare dintre ele poate fi aplicat pe orice față de pernă. Dar pictez și hățuri, șorturi, bărbi.

– Nu iese culoarea la spălat?

– Nu. Foloseșc un ulei lavabil.

Jared atinse o față de pernă pe care erau pictate, în culori diferite, o mulțime de dulciuri, bomboane, o înghețată în formă de con, batoane de mentă și un borcan de peltea cu semințe de dovleac.

– Cred că visezi frumos cînd dormi pe o astfel de pernă!

– Este cel mai apreciat desen. Studentele par să-l îndrăgească la fel de mult ca și copiii.

– Am să cumpăr și eu una, se hotărî el deodată, mirîndu-se de ceea ce făcea. Niciodată nu cumpăraseră ceva cu atîta grabă ca acum! Și-i trebuia fața de pernă la fel cum îi trebuia și plafoniera!

Amber luă fața de pernă și se îndreptă spre partea opusă a camerei. O așeză pe o masă din spatele casei de înregistrare.

Te voi iubi mereu

– Ce nume ți-ar plăcea să aplic pe ea? i se adresa ea politicos, întinzându-se după cutia cu tuburile de culori.

– Nici unul. O vreau așa cum este.

I-o împachetă într-o hîrtie colorată, foarte subțire. Apoi, cu un ton impersonal dar amabil, ca orice vînzător grijuliu și atent cu clientul său, indicîndu-i un raft cu cele mai de neimaginat varietăți de păpuși lucrate manual, îi mai propuse o păpușă.

– Sora mea le desenează și tot ea le confecționează. Cred că este un cadou ideal pentru o fiică sau o nepoată...

– Nu am nici fiică, nici nepoată. Nu am nici surori, nici frați și nici nu sînt căsătorit.

O privi cum băga fața de pernă și plafoniera într-o sacoșă. Are mîini frumoase, își spuse el. Sînt delicate, cu încheieturi suple; au formă plăcută și degete grațioase, iar unghiile, lăcuite în roșu strălucitor, sînt tăiate rotund.

Nici măcar n-a trebuit să-l întreb, reflectă Amber uimită. Cumva, ea știuse că Jared Stone nu era soțul sau tatăl cuiva. Intuiția îi spunea că rezervația lui nu era altceva decît o mască pentru a-și proteja propriu-i eu.

– Fața de pernă costă paisprezece dolari, iar plafoniera patru. Introduse cifrele în vechea și demodata ei casă de înregistrare. Și totuși – își con-

tinuă ea gîndul – nu dorea cîtuși de puțin să-l înțeleagă pe Jared nici intuitiv, nici intelectual. Semăna prea mult cu vechea, rigida și stăpînita Amber Aames, pe care ea luptase din răsputeri s-o uite. Oare dacă și-ar petrece mai mult timp în preajma lui, ar redeveni ceea ce fusese? Însăimîntător gînd!

Jared îi înmîină cîteva note de plată, iar ea îi înapoie restul corect, avînd sentimentul că prezența lui putea fi o amenințare pentru ea.

Amber nu-i mai dădu nici o atenție și Jared înțelese că era timpul să plece. Dar el nu voia să plece și era conștient că această stare îl puna într-o situație neplăcută. Își spuse că, într-adevăr, nu mai putea rămîne. Era foarte ocupat și pierduse deja prea mult timp pentru un capriciu al unchiului său.

Își făcuse datoria față de unchiul Phillip. Îi putea spune că o întâlnise pe Amber Aames și că el nu era în stare, nici nu voia și nici nu trebuia să adune informații de la ea nici prin intermediul dragostei, nici prin cel al prietenei ei. Dar, mai întîi, își promise sieși că și-o va scoate din minte. Apoi, va încerca să-i mai explice încă o dată unchiului Phillip că nu era sfîrșitul lumii, dacă un Aames va prelua conducerea băncii Hamilton.

– Vă doresc o zi bună! îi ură Amber curtenitoare. Era una dintre acele propoziții pe care, în

Te voi iubi mereu

mod mecanic, le rosteau totii salariații băncii Hamilton, constată Jared înverșunat. Probabil că și cei de la banca Aames o foloseau. Auzind-o, a avut impresia că nu ascultase decât o înregistrare. Se înfioră. Nu voia ca ea să-i vorbească astfel. Dimpotrivă, i-ar fi plăcut chiar ca ea să-l privească, să-i zîmbească și să-l necăjească. Simți că nu poate încă părăsi micuțul magazin, în care se înghesuiau și se amestecau atîtea culori, pentru a se reîntoarce la lumea fără viață, așa cum era cea de la banca Hamilton. Și nici nu dorea s-o uite pe Amber Aames. Dar trebuia. O cereau circumstanțele. N-avea de ales.

Familia Aames era cunoscută în cercurile bancare, iar banca Aames, renumită, se găsea în plin succes. În ultimii cinci ani, ea se tot extinsese și înghițise toate băncile mai mici din zonă. Acum se zvonea că banca Hamilton, situată în apropiere de orașul Hamilton, devenise următoarea țintă.

Jared oftă. Era președintele băncii Hamilton. Dar și mai trist era faptul că unchiul său, Phillip Hamilton Stone, care deținea funcția onorifică de președinte al întregului grup bancar Hamilton, și care își dedicase întreaga viață acestei bănci, din cauza posibilei pierderi a autonomiei băncii Hamilton, devenise irațional.

Reprezentanții familiei Hamilton Stone din Ha-

Barbara Boswell

milton, Massachusetts, și reprezentanții familiei Aames din Aames, Massachusetts, ocupau pozițiile opuse ale eșicherului. Chiar dacă Amber Aames l-ar ademeni să mai rămână, el nu trebuie s-o facă. Ea îi era interzisă precum fusese Hatfield lui McCoy, în timpul vrajbei dintre ei.

Capitolul 2

Atunci intră Ashlee. Christopher, cocoțat în brațele ei, molfăia un biscuit.

– Am o idee teribilă! îi anunță ea. Locke va pica aici în cîteva minute și m-am gîndit că am putea închide mai devreme magazinul. Ce-ar fi să mergem toți să luăm cina la Bellisario? Îți place lasagna, Jared? Bellisario este nemaipomenit datorită preparării ei. Acolo și pizza este delicioasă, îi spuse ea radiind. Nu-i așa, Jared, că amîndoi vă omorîți după mîncarea italienească?

– Da, a... a... da, îmi place, îi răspunse acesta, țintuind-o cu privirea. Era oare o invitație la cină?

Privi spre Amber, ce-i făcea surorii ei semne vizibile din ochi. Ashlee, nepăsătoare, o ignoră.

– În ordine, atunci! Vom pleca mai devreme și nu va trebui să așteptăm pînă se eliberează o masă. Christopher ar putea să facă ravagii într-un restaurant, dacă nu este țintuit cu o curelușă pe un scaun înalt și nu are în fața lui pișcoturi. N-are decît optsprezece luni, nu-i putem cere să aștepte liniștit pînă va fi servit, nu? continuă Ashlee, zîmbindu-le pe rînd.

– Ashlee, diseară am o întîlnire! se opuse Amber.

– Da? Cu cine? o întrebă Ashlee, ai cărei ochi ciocolații se măriseră.

– Cu... cu Patrick, Patrick Flanagan.

– Asta va fi mîine seară, draga mea, astă-seară ești liberă. După cină aveai de gînd să continui plisatul rochiei, îți amintești? Așa că putem merge toți, mai întîi, să mîncăm și...

– Ashlee! șuieră Amber printre dinți.

Jared observă cum o ușoară îmbujorare inunda obrazii acesteia. Înțelese că nu dorea să meargă. Și asta nu din pricina surorii ei și a micuțului neastîmpărat, mare mîncău de uscățele, ci din pricina lui.

Ideea îl irita. Deși cu cîteva clipe înainte voise să părăsească magazinul și să se îndepărteze cît mai mult de Amber Aames, o criză inexplicabilă

Te voi iubi mereu

de răutate și total nepotrivită firii sale îl determină să-și schimbe rapid planul.

– Mi-ar face mare plăcere să iau masa cu voi, i se adresă el lui Ashlee, în timp ce, cu o plăcere perversă, urmărea cum roșeața de pe chipul lui Amber se accentua.

– Locke avea parcă niște obligații față de cei de la Stanford. Spuneai că va trebui să cînți cu ei astă-seară, îți amintești? Încercă Amber să se eschiveze, aruncîndu-i lui Jared o privire dușmănoasă. El știa foarte bine că ea nu dorea să ia masa cu el. Simțea acest lucru, dar acceptase invitația lui Ashlee numai ca să-i facă ei în ciudă. Citea asta în acei ochi de culoarea indigoului, ce o priveau batjocoritori.

– Ședința s-a terminat devreme, îi răspunse Ashlee fericită. Unul dintre vorbitori s-a îmbolnăvit – nimic serios –, dar participanții la această ședință au decis să reia totul mîine. Locke trebuie să plece în orice moment. Cred că-și parchează mașina chiar acum, la o distanță de numai trei case de aici.

– Cine-i Locke? o întrebă Jared, privind-o ciudat. De fapt, ar fi vrut s-o întrebe cum de știa ea că individul cu numele de Locke tocmai își parca mașina și cum de știa și unde anume. Nu-și exprimă însă curiozitatea.

– Locke este fratele meu, îi răspunse Amber.

Soțul lui Ashlee, adică tatăl lui Christopher. Se opri, așteptînd reacția inevitabilă a acestuia, la auzul celor afirmate de ea.

Încercînd să-și ascundă spaima și mirarea, Jared, reluînd propriile ei cuvinte, întrebă:

– Fratele tău e căsătorit cu sora ta geamănă? Unchiul Phillip acuzase familia Aames de prea mult libertinism și că nu era potrivită pentru a prelua afacerile unei bănci conservatorale, așa cum era banca Hamilton. Dar acuzațiile bătrînului nu însemnau nimic pe lîngă ceea ce aflase el acum. Incest!

Amber și Ashlee schimbară cîteva priviri amuzate, urmărindu-l cum se străduia să-și păstreze un aer indiferent.

– Locke este fratele lui Amber, dar nu și al meu, începu Ashlee să-i explice misterul, fiindcă i se făcu milă de el. Eu și Amber am fost adoptate de familii diferite cînd aveam fiecare cîte șase luni. Ea a fost luată de familia Aames din Massachusetts, iar eu de către familia Martins din Carolina de Nord. Ne-am regăsit una cu cealaltă acum doi ani și jumătate. Tot atunci l-am întîlnit și pe Locke, fratele vitreg al lui Amber, adăugă ea cu căldură.

Chiar în acel moment, ușa magazinului se deschise și o rafală de aer rece pătrunse înăuntru. Un individ brunet, îmbrăcat într-o pereche de pan-

Te voi iubi mereu

taloni gri de catifea și o tunică de culoare bleumarin, uniformă a MIT, păși în magazin.

– Tat! exclamă Christopher cu voioșie. Ashlee îi dădu drumul pentru a-și întâmpina tatăl.

Locke Aames îl prinse în brațe și, după ce câteva momente îl ținu ridicat cât mai sus, îl îmbrățișă.

– Cum se simte băiatul tatei astăzi? I-a dat mult de furcă mamei?

– Destul de mult, îi răspunse Ashlee, apropiindu-se de el. Acesta se aplecă și-i sărută obrazul.

– Astă-seară nu iau masa cu grupul de la Stanford, draga mea, îi explică el, înconjurându-i talia și îmbrățișând-o, prinzându-l între ei pe Christopher, ce se tot sucea. Din cauza unei migrene, continuă el, Ben Thomas ne-a rugat să amânăm ședința de mîine. Așa că m-am dus acasă, mi-am schimbat hainele și am hotărît să vin să vă iau, pe tine și pe Christopher, și să mergem să mîncăm în oraș. Bellisario vă convine? Oh, dar nici nu cred că vă trece prin cap faptul că am găsit un loc de parcare tocmai la trei case distanță de aici. Nu sînt norocos?

Jared scăpă pachetul jos. Se aplecă să-l ia, într-o stare de totală confuzie. Adopțiuni separate, o soră geamănă căsătorită cu un alt frate geamăn... Cu toate acestea reușise să urmărească

totul pînă acum.

Locke Aames îi povesti soției lui modul cum decursese ziua lui de astăzi, dar ea știa deja totul, înainte ca el să sosească și să-i istorisească.

O privi pe Amber. Ea nici măcar n-o întrebase pe Ashlee cum de știuse de toate acestea. Jared se încruntă. Oare-și pierduse simțul realității?

– Locke, vreau să-ți prezint pe cineva! spuse Ashlee, întorcîndu-se spre Jared. Acesta-i Jared Stone! El și Amber vor lua cina cu noi diseară. Jared, el este soțul meu – rîzînd – și frate geamăn al lui Amber, Locke Aames.

– Presupun că Ashlee și Amber ți-au explicat cum s-a întîmplat de m-am căsătorit cu sora geamănă a surorii mele mai mici, îi spuse Locke sec, strîngîndu-i mîna bărbătește. În ochii de culoare albastră-verzuie, Jared desluși inteligență și umor.

– Da, mi-au povestit, îi răspunse Jared, privind-o în treacăt pe Amber. Este cel puțin o situație neobișnuită.

– Anormalul este norma familiei, replică Locke, zîmbind către nevastă-sa. Întorcîndu-i zîmbetul, Ashlee propuse:

– De ce n-am închide magazinul chiar acum pentru a merge la Bellisario? Amber, vrei să schimbi banii pînă îi pun paltonul lui Christopher?

Te voi iubi mereu

– Paltonul? Nu-i destul de frig pentru așa ceva. Eu de-abia dacă suport haina, replică uimit Locke.

Ashlee îl privi cu subînțeles și, prinzându-l de mână, îl trase atît pe el, cît și pe Christopher spre camera din spate. Un moment, Amber și Jared se priviră tăcuți. Apoi Amber se îndreptă către casa de bani.

– Nu vrei ca eu să vă însoțesc la restaurant, îi spuse Jared, neputînd să-și ia ochii de la ea.

– Și de aceea ai și acceptat să ne însoțești.

– Cine-i Patrick Flanagan? Întrebarea îi scăpă fără voie. Se încruntă. Jared nu era genul de om care să nu se controleze.

– Un prieten, îi răspunse Amber cu răceală.

– Un amic?

– Am douăzeci și șapte de ani. Nu mai am prieteni. Nepoata mea, care are cincisprezece ani, are prieten, adăugă ea cu tristețe.

– Iubit? Devenise extrem de nepolitic, încercînd să afle o informație atît de personală. Dar ceea ce era și mai rău, era faptul că avea de gînd să continue astfel pînă cînd va afla totul.

– Am încurcat numărătoarea, îi reproșă ea descurajată, ridicînd ochii de pe notele de plată.

– Dă-mi voie s-o fac eu! Și-i luă notele de plată; le numără rapid. Se simțea întotdeauna sigur pe sine cînd era vorba de bani.

– Numeri ca un bancher, observă ea. Dar tu

chiar mînuiești banii ca un bancher! La ce bancă lucrezi?

– Hamilton, îi răspunse el automat. Presupun că fratele tău, Locke, lucrează pentru banca Aames. Dar își aminti imediat cu cine vorbea. Munca la banca lui nu era subiectul pe care el trebuia să-l abordeze cu Amber Aames.

Își drese vocea.

– Nu, îi răspunse ea. Locke și-a luat doctoratul în termodinamică și lucrează în cercetare și predă la MIT. Doar cei doi frați mai mari, Bryce și Alec, sînt bancheri. La fel și tata.

– Înțeleg.

– Cred că știu ce gîndești acum, domnule Stone: doi frați sînt bancheri, unul este fizician strălucit, iar fiica adoptivă pictează fețe de pernă și coșuri de hîrtie. Glasul sîngelui, nu?

Jared, în ciuda aerului ușuratic cu care Amber rostise toate acestea, simți totuși o umbră de durere ce-i însoțea cuvintele. Nu era destul de perspicace în perceperea nuanțelor emoționale, dar, de data aceasta, în mod ciudat, înțelese durerea ei.

– Talentul artistic este un dar, rosti el încet. Și acest talent nu mi se pare nepotrivit, dacă contribuie la succesul afacerilor. Familia ta ar trebui să fie mîndră de tine, Amber.

Lui Amber îi plăcu tonul masculin cu care el îi

Te voi iubi mereu

pronunțase numele, dar se încăpățîină să nu recunoască. De altfel nu dorea ca el să devină înțelegător. Dimpotrivă, se așteptase ca el să nu spună decît ceva banal despre mințile superioare și legăturile de sînge. Doar îl provocase!

Îl privi și descoperi cît de concentrat era asupra ei. Simți că inima îi bate năvalnic.

– Tot nu mi-ai spus cine e Patrick Flanagan, îi reaminti el, străfulgerînd-o cu indigoul rece al privirii.

– Întotdeauna ești așa de încăpățîinat? îl repezi ea.

– Da, așa cred. Și mi s-a tot spus de către unii sau de către alții că această încăpățîinare poate fi fie o virtute, fie o nenorocire.

– Ei bine, fii sigur că mă alătur celor din tabăra ce susțin că nu-i o virtute.

– Și zici că Patrick Flanagan este...

– Da, Patrick este un prieten, o cunoștință temporară, rosti ea pe un ton ușor iritat. Nu este încă iubitul meu!

– Cine nu-i iubitul tău? întrebă Locke Ames care tocmai intrase și-i auzise replica.

– O! gemu Amber.

Ashlee, purtîndu-l pe micul Christopher înfolit într-un costum gros, de culoare verde, se alătură grupului.

– Ești gata, Amber?

– Nici măcar n-am început. Am fost tot timpul

întreruptă, se scuză ea, străfulgerându-l din privire pe Jared.

– Îmi pare rău, se scuză acesta.

Dar Amber nu desluși nici o părere de rău pe fața acestuia, ci, dimpotrivă, fața lui radia de încântare.

Și chiar așa se și simțea. Necunoscutul Patrick Flanagan nu era iubitul ei și tocmai acest lucru îl mulțumea atât de mult, deși n-ar trebui, după cum îi șoptea un glas interior. N-ar fi trebuit să-l intereseze Amber Aames cîtuși de puțin. Ar fi trebuit chiar să refuze invitația și să plece imediat.

Ar trebui. Pentru prima oară, acum, Jared cîntări puterea acestui cuvînt asupra lui. Un cuvînt ce te sufocă și te inhibă. Își aminti că Amber îi sugerase să-l înlătore din viața și din vocabularul lui.

Ce-ar fi dacă i-ar urma sfatul? șopti o altă voce, nouă și ciudată. Ce-ar fi dacă și-ar impune să uite tot despre bănci și familii, și de tot ce este legat de „ar trebui“ și de „nu ar trebui“ să facă? Să pretindă, de exemplu, că el a intrat doar din întâmplare în acest magazin, că s-a simțit atras de proprietara lui și că ar fi încîntat să petreacă mai mult timp cu ea...

Ashlee insista în ideea că este prea frig și prea multă ploaie pentru a ajunge la restaurant pe jos,

restaurant ce se afla la numai cinci blocuri depărtare. De asemenea, susținut că toți trebuie să se urce în mașina lui Locke. Ea însăși, drept pildă, luându-l pe Christopher, se instalează în față, precizând că locurile mai mici din spate să fie ocupate de Amber și Jared.

Amber încercă să se opună, spunând că ea va merge cu propria mașină. Maimuțărind-o, Jared menționează că, în ceea ce-l privește, i-ar fi mult mai ușor dacă și el și-ar conduce propria mașină. Ashlee însă se impuse. Amber și Jared se găsiră stînd unul lîngă celălalt pe locurile din spate, din minunata mașină de culoare bleu a lui Locke, un BMW, fără să-și dea seama că totul n-a fost decît o manevră.

Jared privi spre Amber. Aceasta stătea cît mai aproape de portieră, deci încerca, atît cît era posibil, să se țină cît mai la distanță de el. Brațele lui erau strînse la piept, iar expresia feței ei nu prevestea decît furtună.

– Se întîmplă uneori ca sora ta să procedeze astfel? o întrebă el în șoaptă, după ce se asigurase că cei din față erau absorbiți într-o discuție ce nu-i privea decît pe ei.

– Te referi la faptul că răpește bărbații ce intră în magazin și-i obligă să ia masa cu mine? preciză Amber oftînd. Recunosc că de data asta s-a exagerat puțin, dar te asigur că întreaga mea fa-

milie se ocupă cu mult entuziasm de pețirea mea, ori de câte ori au prilejul s-o facă. Toată treaba asta a devenit plictisitoare, ca să nu mai spun cât de mult mă stînjenește. Imaginează-ți că sînt în stare să-mi găsesc și singură iubiții!

– Sînt convins de asta, îi răspunse Jared mîngîietor.

– Zău, crede-mă, dar sînt! îi strigă ea.

– Bineînțeles că ești. Doar știm amîndoi că mîine te vei întîlni cu prietenul tău temporar, Patrick Flanagan, aranjament la care, presupun, că familia ta, mare amatoare de astfel de combinații, nu are nici un amestec, nu?

Ea îl privi cu asprime. Înțelese că un individ ca Jared Stone nu putea să tachineze în mod direct. El îi zîmbi, îmbiind-o și pe ea să se amuze. N-a avut încotro. Îi întoarse zîmbetul.

– E ridicol, nu? Îmi pare rău că ai fost atras într-o astfel de situație.

– Nu regret. Îmi place mîncarea italienească. Iar sora ta a lăudat prea mult restaurantul, așa că vom avea o masă delicioasă!

– Este și acesta un mod de a privi problema.

– Mai mult decît atît însă, mă bucur că am ocazia să petrec mai mult timp cu tine. Sînt convins că n-ai fi ieșit cu mine, dacă sora ta nu te-ar fi forțat s-o faci.

Amber rămase surprinsă de sinceritatea lui,

sinceritate ce o tulbură.

– Dar... Stăpînește-te, Amber, se apostrofă ea, apoi reuși să continue pe un ton extrem de politicos: Dar nu cred că noi, domnule Stone, avem prea multe în comun.

– Ne place mîncarea italienească, îi aminti el cu haz. Nu-i destul?

– Aproape c-am ajuns! anunță Ashlee cu o voce melodioasă, întorcîndu-se spre ei și învăluindu-i cu o privire caldă. Își îndreaptă apoi toată atenția asupra soțului și a băiețelului.

– Pare foarte mulțumită de ea, observă Jared. Amber îi zîmbi.

– Ce-ar fi s-o trezim la realitate, spunîndu-i că singurul lucru pe care-l avem în comun nu este decît plăcerea de... de a mîncă tortellini? sugeră Amber.

– Una dintre mîncărurile mele preferate! Alături de veal piccata, bratele și linguini, comentă Jared.

– Acestea sînt și preferatele mele, la care am să adaug cannoli, ca desert.

– Categorie!

Jared era captivat de zîmbetul ei, de umorul reflectat în ochii căprui, de forma plăcută a gurii și de groșița încîntătoare ce se forma în obrazul ei stîng... Nu-și mai putea lua ochii de la ea.

Amber citi admirația din ochii lui. Îi venea greu să-și impună o comportare sobră față de Jared,

care o privea fascinat, ca și cum în fața lui s-ar fi aflat un bilet câștigător de loterie. Își aminti de zilele cînd bărbații de-abia dacă îi acordau o privire. Recunoscu că entuziasmul lui Jared o măgulea. Își impuse însă să nu-i arate bucuria și nici să nu se implice prea mult.

Restaurantul era foarte aglomerat.

– Ce păcat! rosti Ashlee. Toate mesele mari sînt ocupate, iar Christopher nu va putea să aștepte liniștit pînă cînd se va elibera vreuna. Cred că va trebui să ne așezăm la mese separate. Voi, Amber și Jared, așezați-vă la una dintre mesele mai mici, iar noi vom proceda la fel.

Amber îl privi pe Jared. Acesta îi făcu un semn din ochi.

Ea încercă să-și ascundă zîmbetul înainte de a privi în altă parte, dar nu reuși.

Nu erau decît cîteva măsuțe libere. Ashlee, temporar, preluă funcția patronului, ce nu avea angajați pentru a indica locurile clienților.

– Uite o măsuță discretă acolo! le indică ea lui Amber și Jared, o măsuță pentru două persoane, într-un colț liniștit. Mergeți acolo! Noi ne vom așeza la aceea de acolo, din apropierea bucătăriei.

– Bine lucrat! rosti Jared, cu ochii strălucind de rîs. Nu fusese niciodată obiectul unui asemenea

Te voi iubi mereu

aranjament. Îl amuza și-l flata.

– Iscusința este ceea ce o caracterizează pe Ashlee în special, îi răspunse Locke sec și, muțindu-l pe Christopher în celălalt braț, o urmă pe Ashlee spre masa situată lângă bucătăria restaurantului.

– Te-ar fi putut jigni acest mod de a proteja, îi spuse Amber, făcînd o grimasă, în timp ce Jared îi indică scaunul pe care să se așeze.

– Mulțumesc. Cred că mîine dimineată voi avea o discuție cu sora mea.

– Nu fi prea aspră cu ea. Dacă nu era ea, eu nu aș fi mîncat tortellini în seara aceasta. Probabil că aș fi luat, ca de obicei, hrană rece.

Amber se cutremură. Nu era amatoare de așa ceva. Și nu și-ar fi schimbat opinia, în ceea ce privește o alimentație sănătoasă, nici dacă i s-ar fi spus că din cea mai urîță fată ar deveni regina balului.

– De ce nu înveți să gătești? Faptul că ești singur nu este o scuză ca să mănînci fără calorii de care ai nevoie și pe fugă.

– Să gătești pentru tine însuși nu are nici un rost, rosti Jared, ridicînd din umeri. Mai degrabă mănînc ceva la birou.

– Chiar și așa! Ai putea să-ți cumperi iaurt, fructe, legume și pîine din grîu. Vei avea astfel o masă echilibrată și hrănitoare.

Jared își ascunse zîmbetul, așezîndu-se pe scaunul din fața ei. Se gîndi că, referitor la acest subiect, ea ar putea deveni un adevărat cruciat.

– Știi, eu... Masa era mică, picioarele lui lungi. Așezîndu-se pe scaun, genunchii îi atinseră pe ai ei.

Bătrînul Aames s-ar fi retras și îmbujorat ar fi bîlbîit niște scuze. Însăpămîntată, Amber se gîndi că și ea ar fi procedat la fel, dar își adună ultimii stropi de voință și rămase nemișcată. Neliniștea însă i se răspîndi pe obraji ușor îmbujorați. Oare, de ce? se tîngui ea. De ce-i ardeau picioarele doar la o simplă atingere? Mai trecuse și altădată prin situații neobișnuite, chiar mult mai provocatoare, dar, stăpînă pe ea, se distrase, încercînd chiar să flirteze.

Aruncă spre el o privire furișă, dar rămase cu ochii pironiți asupra lui. Acesta, susținîndu-i privirea, deliberat și încet, își împingea piciorul tot mai adînc între genunchii ei, pînă ce reuși să-i prindă gamba fină între mușchii lui puternici.

Amber își auzi bătaile surde ale inimii. Căldura ce radia de la picioarele lui îi cuprinse trupul. Un instinct primitiv, de undeva din adîncul ființei ei, răspunse bărbăției lui. Și dintr-o dată, ea se simți amenințată și provocată, dar și prizonieră și protejată.

Sosi chelnerița. Turnă apă rece în două pa-

Te voi iubi mereu

hare și le înmînă fiecăruia în parte lista cu meniul.

Amber era tulburată. Nu se putea concentra. Pretinse că studiază lista, deși nu înțelegea nimic din ceea ce era scris acolo.

– Ce vrei să mănînci, Amber?

Vocea lui profundă o zăpăci precum o mîngîiere fizică. Își simți trupul extrem de încordat. Se simțea intimidată de valuri-valuri de căldură. Îl privi. Ochii lui coborîră pe gura ei și rămaseră acolo. Cum ar fi dacă ea ar stăpîni acea gură senzuală și aspră? Pulsul i se accelerează. Cum ar fi un sărut pătimaș? se întrebă Amber.

Jared se înclină puțin; în timpul mesei, picioarele lui îi strînseră genunchii cu mai multă îndrăzneală. Amber simți că respirația i se taie și nu mai poate înghiți. Ce dorea ea acum? Trupul ei știa mult mai bine și se manifesta ca atare. Dar toate acestea nu aveau nimic în comun cu lista de meniuri.

– Amber! Ce surpriză să te întîlnesc azi, aici, fetițo! Te știam atît de departe! Vocea părea că bubuie dintr-o altă dimensiune. Atît Amber, cît și Jared priviră uluiți la individul ce răsărise lîngă ei.

– Warren? îl întîmpină Amber, ridicîndu-se în picioare, eliberîndu-se astfel de strînsoarea posesivă a lui Jared și scăpînd de prăpastia în care ar fi căzut cu siguranță, din cauza provocării senzuale stîrnite de acesta. Pentru moment evadase.

Așa că-l salută pe Warren Collier cu un suspin de ușurare, de parcă acesta i-ar fi întins colacul de salvare.

– Mult a mai trecut de când nu te-am mai văzut, fetițo! O, dar arăți frumoasă și mai sexy ca niciodată! exclamă Warren, trăgînd-o spre el și sărutînd-o pe gură. Nu-ți poți imagina ce dor mi-a fost de tine!

Cu coada ochiului, Amber observă chipul împietrit și dezaprobarea lui Jared. Simți o mică satisfacție gîndindu-se că Jared nu trebuia să știe că aceasta era comportarea obișnuită a lui Warren Collier față de orice femeie, purtîndu-se cu ele de parcă fiecare le-ar fi fost iubită. Și nici faptul că prima și ultima întîlnire pe care a avut-o cu Warren a fost cît se poate de neplăcută și s-a terminat protocolar.

– Da, Warren, a trecut cam mulțisor de când nu ne-am mai văzut. Și chiar mi-a fost dor de tine, rosti ea, comparînd ochii de un albastru-pal și fără strălucire ai lui Warren, cu cei plini de viață și de strălucire ai lui Jared.

Infatuarea lui Warren părea să nu aibă limite. Se citea pe chipul lui. Se știa un bărbat bine. Amber își aminti că, odată, referindu-se la el, Ashlee îl caracterizase drept un vierme. Cuvintele ei încă o mai amuzau.

Jared, cuprins de o gelozie primitivă, se ridică.

Te voi iubi mereu

Îi tolerase mult prea mult: privirea lacomă – ce nu se putea compara nici măcar cu a unui gurmand în fața căruia s-ar fi aflat cel puțin șapte feluri de mâncare – și, în special, mâinile obraznice.

– Sînt Jared Stone! se prezentă el, fără să-i întindă mîna. Tonul lui era aspru, iar privirea sloi. Jared Hamilton Stone nu fusese niciodată violent. Făcuse apel la maniere și la bun-simț. Dar dacă acest slinos de Warren nu-și va lua mîinile de pe Amber, avea de gînd să-l strîngă de gît cu propriul lui lanț de aur.

– Warren Collier, îi răspunse acesta, continuînd s-o devoreze cu privirea pe Amber. Și, de parcă Jared nici nu s-ar fi aflat acolo, se întoarse imediat spre Amber.

– Și cînd zici, păpușico, că pleci în insulele din Caraibe? Aș putea jura că mi-ai spus că vei fi acolo chiar săptămîna asta!

Asta îi spusese, într-adevăr, cînd încercase, într-un mod politicos, să-i refuze o altă invitație de a mai cîna cu el.

– Cred că ai înțeles greșit, Warren, îi zîmbi ea dulce, plec de-abia săptămîna viitoare.

Warren o crezu. Nu putea concepe ca o femeie să-ncerce să-i evite compania.

– Te sun după ce te întorci, fetițo, să-mi povestești cum a fost în vacanță. O sărută iarăși. Drace, tare aș mai fi vrut să te însoțesc, păpu-

șico! Ți-aș fi arătat nisipurile de zahăr, marea de azur și luna tropicală! N-ai fi uitat niciodată vacanța asta!

– Sînt convinsă, Warren.

– Te rog să ne scuzi, interveni Jared, cu ochii amenințători, am vrea să facem comanda!

Warren îl ignoră. Cerceta restaurantul. Era acel gen veșnic în căutarea unei companii, oricare, pentru a se distra.

– Acea de acolo, nu-i fantomatica de soru-ta? Se încruntă. Ashlee îl enerva și Amber știa asta. Cînd a scăpat din Zona Crepusculară?

– De ce nu te duci s-o întrebi, Warren? îi sugerează Amber, cu ochii strălucind de rîs. Sînt sigură, îl încurajă ea, că s-ar bucura nespus să te vadă.

– Da, dar... dar nu pot acum, dulceațo, trebuie s-o iau din loc. O să te sun, promit! o asigură el, atingîndu-i încă o dată șoldul, gest ce acum semnifica, pentru el, un la revedere.

Traversă restaurantul în fugă și nu se opri decît în dreptul unui separeu, unde îl aștepta o brună voluptuoasă. O salută cu un sărut.

– Dacă acesta-i genul de indivizi cu care te întîlnești de obicei, atunci nu mă mai mir că familia ta încearcă atît de fătîș să-ți găsească pe cineva, îi reproșă Jared, în timp ce se așezau. Ai un gust execrabil!

Amber se gîndi că ar putea folosi remarca lui

drept pretext de ceartă. Tensiunea sexuală, inexplicabilă dintre ei, o înfuria. Mai rău, o excita. Nu mai dorea să revină la intimitatea senzuală de dinainte, întreruptă de apariția lui Warren.

– De ce crezi că ești mai bun decât Warren?

– Îți voi spune: mai întâi, că nu port cămașă verde, descheiată pînă-n brîu și cinci lanțuri de aur în jurul gîtului; doi, nu țopăi prin tot restaurantul pentru a pipăi femeile ce se găsesc în el și nu le alint cu „fetițo” Trei...

– Destul! Încercă Amber să-și mențină indignarea, deși simțul umorului, caracteristica ei nativă, o făcu să rîdă. Știa că lui Warren îi plăcea să facă pe grozavul.

– Deci, admiti că tipul este libidinos și-ncearcă cu tot dinadinsul să-ți intre pe sub piele? o întrebă Jared, a cărui mînie și gelozie se spulberaseră tot atît de brusc, pe cît apăruseră.

– N-aș zice că este grozav.

– Cum?

– Acesta-i termenul cu care nepoata mea definește idealul masculin. Bineînțeles că termenul se schimbă de la lună la lună.

– Dar idealul tău care este?

– Din punctul meu de vedere, bărbatul ideal poartă pantofi negri și costume de culoare gri. Se subînțelege că nu poate lucra decât la bancă! aruncă Amber momeala, de care amîndoi erau

conștienți. Mă crezi, Jared?

– Și dacă te-aș crede? se prinse Jared în joc.

– Atunci te-ai amăgi precum sărmanul Warren, pară Amber.

Sosi chelnerița și le luă comanda. Amîndoi se deciseră să ia tortellini, spanac și brînză, drese cu smîntînă.

– O cină foarte bogată în calorii, comentă Amber, după ce chelnerița se îndepărtă. Va trebui să fac mai mult sport în următoarele zile pentru a scăpa de ceea ce se va depune acum pe mine.

– Înot?

– Exerciții cu bicicleta, racquet-ball, înot, toate la clubul de care aparțin.

– Și eu!

Timp de cîteva minute trecură în revistă facilitățile cluburilor, complexitatea și eficacitatea exercițiilor.

– Aceste cluburi mai au avantajul că poți face și o mulțime de cunoștințe, adăugă Amber, ai cărei ochi străluceau de răutate. Continuă: Acolo l-am cunoscut pe Warren.

– Bănuiesc că-și etala pectoralii! exclamă Jared cu dezgust.

– Înconjurat de atîtea oglinzi, desigur, era doar în elementul lui.

Genunchii li se aținseră din nou, dar de data aceasta Amber nu și-i mai retrase.

Te voi iubi mereu

– Chiar ai de gînd să pleci în insulele din Marea Caraibilor sau n-a fost decît un pretext, un mod politicos de a-l refuza pe Warren? o întrebă Jared, aplecîndu-se puțin spre ea.

– Nu, n-a fost doar un mod politicos de a-l descuraja pe Warren, chiar voi merge acolo, săptămîna viitoare.

– Singură?

– Da! răspunse ea degajat, fără să menționeze însă că, de fapt, aceasta va fi prima ei vacanță și că decizia o luase după multe luni de gîndire. Pentru ea, această plecare însemna o etapă necesară în evoluția ei, poate ultima. Prin ea își putea confirma sieși că putea avea încredere în ea, că va reuși să se descurce de una singură. Și, cine știe, s-ar putea să aibă parte și de o iubire romantică!

– Înțeleg. Te duci la acele cluburi pentru persoane singure, unde pot face cu atîta ușurință tot atîtea combinații, precum nisipul de zahăr, apele de azur și luna tropicală, descrise atît de vioi de Warren? Și-o imagina într-un bungalou, alături de un tip bronzat, cu un medalion în jurul gîtului, rîzînd și sorbind din băutura de alături. Tabloul nu-i plăcu.

– Nu. Deși se gîndise și la varianta aceasta, ideea unui paradis al singuraticilor o speriase. Aș vrea să merg în altă parte, într-un loc... mai puțin

civilizat... mai puțin aglomerat.

Zeul de bronz și bungaloul izolat puteau să apară și acolo, își spuse Jared, ai cărui pumni se strînseră.

– Îți dorești un loc unde să poți întâlni un individ grozav, rosti el cu răceală.

– De ce nu? îi înfruntă ea privirea severă, clătinînd din cap cu dezaprobare. Cerceii de culoare roșie și neagră îi mîngîiară gîtul alb și fin.

Buzele lui se crispară. O aventură furtunoasă și înflăcărată! Îi privi gîtul. Oare acolo pielea era chiar așa de fină precum părea? Își scutură capul nerăbdător, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea. Aceasta însă refuza să înlăture imaginea.

Revino-ți, se muștră el. O aventură furtunoasă și înflăcărată! Era exact lucrul la care te puteai aștepta de la o fire de artist, care alungase din vocabularul ei cuvîntul „trebuie“ și parfumul acela, un mosc senzual și feminin ce-i pătrundea în nări! Simțurile îi erau încordate. Ar fi vrut s-o atingă.

Jared își îndreptă bărbia și o privi, căznindu-se să-și amintească cum o descrise unchiul Phillip „o tipă dornică de petreceri“ îi spusese el, la modul cel mai politic.

– Nu mă aprobi, îl trezi ea. În ochi îi strălucea un licăr de provocare. Nici tata, nici frații mei n-au fost de acord. De fapt, nici nu mă aștept ca voi, bancherii, atît de gravi și rigizi în concepții, să

Te voi iubi mereu

înțelegeți ce înseamnă nevoia de puțină libertate și de romantism. Voi percepeți astfel timpul legat doar de profit. Probabil că și tu ți-ai petrece vacanța lîngă o casă de bani.

– Dar mama și sora ta? ocoli Jared răspunsul. Ele nu sînt bancheri. Să nu-mi spui că au fost de acord cu tine!

Oare ce-l apucase? De ce era mînios? se întrebă el, mirat de acest sentiment de furie ce nu-i era caracteristic. Ce-i păsa lui de ceea ce va face ea? Nu, nu-i păsa! Cîtuși de puțin!

– Ashlee e de acord cu mine din toată inima. La fel și mama, și Locke, care nu-i bancher. La început n-au fost, dar i-a convins Ashlee.

Nici ea nu știa încă prin ce argumente.

– Și dacă ți-ai propune să faci înconjurul lumii pe o saltea de aer, Ashlee te-ar sprijini și atunci? Ar încerca să-i convingă pe ai tăi că ideea ta este genială? o tachină Jared.

– S-ar putea, zîmbi Amber cu insolență.

– De aceea a spus probabil Warren că sora ta tocmai s-a întors din Zona Crepusculară, nu? Fiindcă îți sprijină toate aceste idei năstrușnice?

– A pleca într-o excursie singură, nu-i o idee nerațională, îl repezi Amber, privindu-l sfidător. Adăugă: Warren se teme de sora mea, fiindcă știe că are anumite abilități parapsihologice.

– Abilități parapsihologice?

Barbara Boswell

– Da, Ashlee este o clarvăzătoare, mai ales în ceea ce privește previziunile, îl lămuri ea. Dar, cum bănuiesc că tu nu înțelegi ce înseamnă acest lucru, cred că nu iei decît în rîs acest fenomen.

– Știu ce înseamnă, Amber, îi răspunse el, privindu-și mîinile.

– Bine, atunci dă-i drumul! Amuză-te! Imaginează-ți cum stau în camera din spate a magazinului, cu turbane pe cap și cu un cristal în față! Distrează-te pe seama unor minți atît de primitive, încrezătoare în forțe oculte!

– Acestea sînt reacțiile obișnuite față de abilitățile lui Ashlee?

– Așa se manifestă în general bancherii!

– Te referi la tatăl și la frații tăi? o întrebă direct Jared, privind în direcția unde se afla Ashlee, ce în acel moment îl înbia pe Christopher cu pișcoturi. Adăugă: Sînt convins că Locke face excepție.

– Nu vor să creadă în așa ceva! exclamă Amber mînioasă. Și fiindcă eu cred, mă consideră o găgăuță. Bineînțeles că și în acest caz, Locke face excepție.

– Eu cred că reacțiile lor te supără mai mult pe tine decît pe Ashlee, nu? o întrebă el privind-o amuzat.

– Lui Ashlee nu-i pasă dacă tata, Alec și Bryce cred sau nu în ESP. Pe mine însă nu mă enervează decît faptul că oamenii nu cred decît în

Te voi iubi mereu

ceea ce ei pot identifica că-i alb sau negru, recunosc ea. Încruntându-se și privindu-l în ochi, zise: Voi, bancherii, nu credeți decât în ceea ce poate fi cuprins pe hîrtie.

– Am să-ți spun eu, într-o zi, părerea mea, în ceea ce privește ESP, șopti el.

– Foarte amabil din partea ta!

– Bănuiesc că tu nu ai calitățile parapsihologice ale lui Ashlee sau mă înșel, rîse el.

Făcuse doar o glumă răutăcioasă la adresa lui Ashlee? se întrebă Amber. Sau se referea la ea înșăși? Îl privi confuză. Sau amîndouă?

– Să știi că nu-mi pasă dacă crezi sau nu în ESP. Știu că ești obtuz și arogant, Jared Stone. Dar tu pierzi, nu eu, îi replică ea, drept răzbunare pentru incertitudinea celor spuse de el.

– Obtuz și arogant? Draga mea, dar tu tocmai te-ai descris pe tine! Și... să știi că nu-mi pasă dacă te vei duce în Insulele Caraibe și te vei culca cu fiecare marinar din flota U.S. de acolo. Sînt propriile tale principii de moralitate, nu-s și ale mele.

– Mă bucur că am ajuns totuși la o înțelegere! La timp! Chelnerița ne-a adus cina, îi zîmbi ea.

Capitolul 3

Au mâncat într-o tăcere desăvîrșită. Jared n-a simțit gustul porției sale de tortellini. Înghițea mecanic bucată după bucată, urmărind cum Amber savura fiecare duminică. Era furios pe ea, dar și pe el, fiindcă îi permisesese să-l aducă în această stare. Îl intimida și-l excita. Îl scotea din sărite.

Îl acuzase de obtuzitate și aroganță, fiindcă se abținuse să rostească vreun cuvânt de laudă referitor la perspicacitatea surorii ei, în ceea ce privește fenomenul PSI. Gîndul îi purta la Dorothy McClelland, așa cum deseori se întîmpla. Figura

Te voi iubi mereu

îmbătrînită, cu acel aer transcendental, și privirea ei intensă și întunecată defilară prin fața ochilor săi. Își aminti de acea energie ce părea a-și avea izvorul în însăși ființa ei; de felul cum îl luase de mîină și de cuvintele pe care i le spusese atunci, și pe care nu le uitase de-a lungul anilor...

Jared alungă amintirea și privi spre Amber. Plănuise o excursie spre Caraibe, neavînd alt scop decît distracția. Ei și? Acest lucru nu-l privea, încercă el să se convingă. Atunci de ce nu scapă de mila asta irațională și nu se bucură și el de mîncarea din fața lui? Era sigur că ea nu trecea printr-o astfel de stare. Dacă porția de tortellini era într-adevăr atît de delicioasă pe cît părea să exprime entuziasmul cu care o devora ea, însemna că el a pierdut o masă pe cinste. Și asta numai din vina ei.

Amber înghiți și ultima îmbucătură și, cu un suspin de satisfacție, lăsă furculița pe masă.

– Nu știu ce m-a încîntat mai mult: cina asta minunată sau conversația atît de spirituală? rosti ea, zîmbindu-i batjocoritor. De unde-i venea oare această dorință irezistibilă, această nevoie de a-l tachina? se întrebă ea. Își dăduse seama de faptul că tot timpul cît durase masa, el fusese chinuit de dorința de a se certa cu ea. Un singur cuvînt de-al ei și focul s-ar fi aprins. Deliberat, și-a impus atunci să nu rostească nici măcar o silabă. Jared

Stone era mult prea echilibrat pentru a începe cearta pe care o căuta, iar ea se distrase cumplit, observînd că tăcerea ei îl enerva.

– Cred c-ar trebui să mai cinăm și altă dată, îl tachină ea, zîmbindu-i provocator.

– Te sun eu cînd, baby, îi răspunse el, imitîndu-l pe Warren și privind-o curios. Poți conta pe mine! Dorise s-o jignească. N-a reușit decît s-o amuze.

– Deși nu pari decît un infatuat rigid, totuși ori de cîte ori mă uit la tine, am impresia că sub acea mască plictisitoare, se ascunde o scînteie de umor nativ. Reușești să șochezi, chiar în ciuda împotrivirii tale, mai adăugă ea, zîmbindu-i malițios și privindu-l stăruitor și, evident, provocator.

Jared prinse înțepătura și provocarea. Ar trebui să-i azvîrle cecul pe masă și, fără un cuvînt, să plece. I-ar fi demonstrat astfel că neînsemnatul ei joc îl lăsa indiferent. Rămase însă cu ochii pe buzele ei.

– Ești mult prea arogantă și mult prea provocatoare, mîrîi el.

Cu mișcări senzuale, Amber își umezi buzele. Rigiditatea i s-a accentuat, observă ea. Cu tandrețe, își lăsă mîna pe a lui, astfel încît degetul mare să-i atingă podul palmei.

– Chiar nu mă găsești provocatoare? șopti ea.

Te voi iubi mereu

Ciudat! Aș fi putut să jur că da.

Jared încercă să ignore dorința ce-l rășcoalea.

– Nu, nu mă atragi câtuși de puțin! se apără el furios.

– Nu?

Ea sesizase respirația neregulată și privirea întunecată, ce devenise de un purpuriu intens. Jared Stone putea să nege cu obstinație, dar ea știa că e dorită, deși niciodată persoana ei nu provocase un astfel de efect asupra vreunui individ.

Reținuse interesul câtorva bărbați asupra ei, dar la nici unul nu observase această patimă sălbatică ce se oglindea în ochii lui Jared Stone. Și nici nu mai întâlnise un astfel de bărbat care să lupte cu el însuși pentru a se împotrivi atracției ce-o simțea față de ea. Și absolut nimeni n-o mai privise cu atîta dragoste și ură. Era emoționant să vezi cum un om atît de echilibrat își pierde controlul. Jared Stone atîrna parcă de un fir de ață. Îndemnul de a rupe acest fir de ață era de nestăpînit. Ușor, lăsă ca unul din pantofii negri din piele de vițel să-i alunece din picior.

– Nu mă atragi câtuși de puțin, repetă ea ademenitor, în timp ce cu vîrfurile picioarelor, acoperite de giorapul de mătase, îi mîngîia gamba pe sub tivul pantalonilor.

Se simțea atît de degajată, atît de îndrăzneată și de liberă. Avea sentimentul că mulți ani trecuseră peste timida și umilita Amber de odinioară. Chiar și acele instincte ce-i impuseseră un comportament distant față de el, acolo, în magazin, dispăruseră, tocmai datorită puterii ei de atracție asupra lui, pe care tocmai o conștientizase.

– Ești un mincinos, Jared Stone! șopti ea. Și amîndoi știm asta.

Lupta ce se dădea în el pentru a-și putea ține în frîu sentimentele i se oglindea pe față. N-ar fi vrut s-o dorească. Nici măcar să-i fie simpatică. Își închipuia că nu era decît genul de femeie ce, bucuroasă, ar fi acceptat legături cu întreaga flotă caraibeană! Totuși o dorea! Iar ea știa acest lucru. Constatarea îl cutremura.

Neținînd seama de îndemnurile de precauție ce încă n-amorțiseră, impulsiva Amber îi luă mîna și-și lipi buzele de podul palmei.

Jared ridică scaunul. Îi era silă de el însuși. Acesta să fie oare președintele unei bănci, în vîrstă de treizeci și șase de ani? Avea sentimentul că se purtase ca un caraghios. Zărind ochii cafenii inundați de rîs, stăpînit dar ferm, spuse:

– Mergem. Acum.

Amber îl urmă la casă. Cînd el își scoase portofelul, ea întinse douăzeci de dolari (nota ei de plată). Printr-o mișcare hotărîtă a capului, el refuză.

Te voi iubi mereu

– Jared, ia banii! De ce să-mi plătești tu masa? ripostă ea, făcîndu-și ochii roată în tavan.

– Fiindcă atunci cînd un domn invită o doamnă la masă, el plătește! șuieră Jared printre dinți.

– Dar acum, cu greu aș mai putea trece drept o „doamnă“, nu? Renunță, te rog, la acel simț al proprietății și dă-mi voie să-mi plătesc partea mea. El nu-i răspunse.

– Atunci voi lăsa eu bacșișul.

Dar pînă ca Amber să poată face un pas spre masa lor, încheietura mîinii îi fu prinsă între degetele lui puternice. Se smuci, dar strînsoarea se intensifică.

– Am spus că eu mă ocup de treaba asta, îi șopti el furios. La casă, cînd plătitise cu o carte de credit, o rugase pe casieră să adauge cincisprezece cenți pentru osteneala chelneriței.

– Ai înregistrat o mare victorie, Jared! îl zeflemisi Amber. Fiindcă ai achitat nota și fiindcă ai lăsat bacșiș, îți imaginezi că mi-ai arătat care-mi este locul, nu?

Paharul se umpluse. Jared Hamilton Stone, caracterizat printr-o nemaipomenită stăpînire de sine, remarcată încă din primii ani de școală și care avea reputația de a nu-și pierde niciodată firea sau aceea de a nu-și exterioriza sentimentele, de data aceasta își pierdu cumpătul și răbufni:

– Îți voi arăta eu unde îți este locul!

Întunecimea albastră a ochilor scînteie, iar nările i se dilată. Trecu pragul restaurantului, cu degetele încheștate pe încheietura mîinii ei.

– Așteaptă! Jared, oprește-te! Ashlee și Locke nu... Dar Jared o țira prin ploaia mărunță și rece de afară. Jared, protestă ea neliniștită, dacă n-ai observat încă, să știi că plouă. Eu...

– Am observat că sora ta n-a încuiat portiera de la mașină.

Ajunseseră la BMW-ul albastru al lui Locke și Jared trase de portiera din față. Țîșni înăuntru. Deblocă ușa din spate, se așeză pe bancheta din spate și o trase și pe ea acolo.

– Ce faci? Amber își smuci brațul, dar strînsoarea nu conțeni. El trînti portiera, închizînd-o, și o lipi de pieptu-i tare și puternic.

– Acesta-i locul tău! îi spuse el cu respirația întretăiată, ținînd-o cu privirea micșorată. Aici ți-e locul, micuță...

– Nu! Să nu îndrăznești! abia putu să șoptească Amber, eliberîndu-și mîna. Oprește-te, Jared! continuă Amber, tremurînd.

– Nu te opri, o tachină el, strîngîndu-i mijlocul cu brațe de oțel. Nu asta ai vrut să spui?

Ochii li se închiseră și o dorință de nedomolit puse stăpînire pe ei, arzîndu-i, topindu-i, mistuindu-i. Gura lui aspră și înfometată, căutînd-o

Te voi iubi mereu

pe a ei, răspîndea fiori ce-o făcea să tremure din tot trupul. Mîngîindu-l și răvășindu-i părul, Jared îi răsturnă capul pe spate, iar cu trupul o culcă. Și-n tot acest vîrtej de senzații nelămurite, murmurînd un geamăt, ea toată se lipi de el, ca de singura ancoră solidă. Cu limba, autoritar și îndrăzneț, Jared căută tot mai adînc moliciunea și fierbințeala umedă a gurii ei. Degetele ei se pierdeau în părul sîrmos și des. Luciditatea îi amorți și întregă-i ființă se îmbăta de gustul și parfumul lui. Nu-i fusese dat pînă acum să cunoască acest pîrjol devastator. Scînci sub fierbințeala gurii lui și a limbii ce-i solicita acest simulacru sexual chinuitor. Inima i se zbătea violent. Ameți. Și dacă nicio dată nu-și pierduse capul, acum, fără împotrivire, se lăsă în voia primei ei pasiuni magice.

– Sărută-mă, îi ceru Jared, pe un ton coborît, atît de diferit față de acela cu modulații limpezi și controlate ce caracterizau un bancher. Dă-mi limba, Amber. O doresc.

Nimic nu era mai important acum decît să-i satisfacă dorința acestui bărbat. Ea nu cunoscuse încă voluptatea de a se dăruii cuiva, voluptate ce acum i se scurgea prin vene, sălbatică și instinctivă.

Posesivă, gura lui o căuta pe a ei. Se prinse de umerii lui puternici și cu un suspin ușor, Amber se abandona patimii lui înflăcărâte. Dorința, stîr-

nită de-acum în fiecare por, deveni o plăcere tot mai dureroasă.

Mîna lui puternică se furișă sub bluză și-i cuprinse moliciunea acoperită de mătase. Cu lăcomie, degete îi frămîntară carnea moale, strîngînd-o și mîngîind-o pînă la durere, făcînd-o să-l dorească sălbatic.

– Așa-i că-ți place? o deșteptă vocea lui joasă. Deschise ochii. Buzele lui se aflau deasupra buzelor ei. Respirația lui fierbinte o învălui. Iar ochii lui păreau rubine strălucind în noapte.

– Eu... eu... Dar cuvintele nu se alegeau. Timiditatea puse stăpînire pe ea. Pasiunea nereținută cu care îi răspunsese o făcea vulnerabilă, într-un mod pe care nu-l mai încercase vreodată. Închise ochii, parcă încercînd să se ascundă de privirea lui scrutătoare.

– Deschide ochii, Amber! Și-i mîngîie ușor buzele cu un sărut. Uită-te la mine.

Cu greu, pleoapele i se deschiseră. Îl privi. El îi atinse sfîrcul încordat. Trupu îi tresări, ca și cînd ar fi fost atins de fulger. Un geamăt din adîncul ei străbătu spațiul.

– Ești foarte sensibilă aici, șopti el, pe un ton ce-i ațîța și mai mult pasiunea. Instinctiv, ea înțelese că cu cît îl stîrnea mai mult, cu atît mai profundă și mai aspră îi devenea vocea. Atît de fierbinte, atît de aspru și de încordat, continuă el pe

Te voi iubi mereu

aceeași tonalitate joasă. Vreau să te văd, Amber, rosti el, mîngîindu-i cu cealaltă mînă coapsa. Vreau să te văd, să te simt și să gust fiecare părticică din tine.

– Da, Jared, suspină ea, arcuindu-se sub mîngîierea mîinilor lui și dorind ca această dezmiertare să nu mai contenească. Mîna lui ajunsese între coapse. Se cutremură și urî ciorapul ce-o priva de intimitatea pielii lui. O, da, Jared, gemu ea, răsucindu-și capul într-o zăpăceală senzuală. O, da!

O sărută ușor. Se desprinse apoi de buzele ei, iar mîinile îi eliberară atît pieptul, cît și coapsele. Se îndreptă, înălțînd-o și pe ea.

– Ce, ce faci? îl întrebă ea confuză, din cauza retragerii neașteptate. Ar fi vrut să fie din nou în brațele lui. Avea nevoie de gura lui, de mîinile lui dezmiertătoare, lucru ce aproape c-o înspăimînta. Eu... Noi... Emoția o făcea să vorbească incoerent. Renunță să-i explice prin cuvinte. Se folosi în schimb de trup. Cu abilitate, se strecură în brațele lui; își lipi pieptul de al lui și, ușor, îi atinse buzele.

– Nu, Amber! rîse Jared senzual, încercînd să-i evite gura. Cît ești de dulce! Și cînd degetele ei se furișară printre nasturii cămășii lui, dorind atingerea, el o prinse de încheieturi, ținîndu-le liniștite în mîna lui puternică. Nu se poate mai

mult, iubito. Trebuie să așteptăm pînă ce vom ajunge în apartamentul meu.

Cuvintele lui o izbiră cu forța unui camion de zece tone în mișcare. „Iubito“? Ele o treziră la realitate determinînd-o să-și judece la rece comportamentul. Deci Jared Stone își imagina că ea îl va însoți acasă și se va culca cu el în seara asta!

– Poți rămîne pe genunchii mei, dar fără sărutări și fără mîngîieri, îi spuse Jared hotărît. Brațele lui o cuprinseseră, dar încheieturile mîinilor ei rămaseră imobilizate. Încă tremura.

Oare ce i se întîmplase? se întrebă ea copleșită. Pasiunea pe care Jared Stone o dezlănțuise în ea era, într-adevăr, o experiență nouă, dar depășea cu mult acel sentiment de teamă. Își pierduse complet capul. Dorise – cu cîtă nerăbdare – să facă dragoste cu el chiar pe bancheta din spate a mașinii fratelui ei!

„Dulceață“ O! Se simțea jignită și umilită. „Trebuie să așteptăm pînă ajungem în apartamentul meu“. Cuvintele îi stăruiau în minte, exasperînd-o. Păreau a fi luate dintr-o carte de expresii, scrisă special pentru aceia ce se întîlneau doar pentru o clipă.

Dar nu se comportase ea întocmai ca o curtezană? se mustră ea. Își reproduse scena, răspunsul ei necontrolat la sărutările lui, totala ei abando-

nare. Și cât de mult îl dorise, cu câtă ardoare!

Jena i se oglindi în obrajii îmbujorați. Da, îi fusese necunoscută această stare de nebunie și pasiune, ivită în brațele lui. Își petrecuse ultimii doi ani și jumătate încercînd să-și însușească modul de comportament al tinerelor ieșite din adolescență: cum să flirteze și să capteze atenția sexului opus. Se întîlnise cu tineri, inițiasse și fusese invitată la petreceri. Traversase o perioadă nespus de frumoasă, perioadă în care reușise să capete încrederea de care avea atîta nevoie, în puterea ei de seducție. Dar nu depășise niciodată acest stadiu. Nu era pregătită pentru mai mult. Știa chiar să pună la punct un bărbat ce i-ar fi pretins mai mult. Pîna acum...

– Lasă-mă să plec, Jared, rosti ea timid, încercînd să se strecoare din brațele lui. Se gîndise că ideal ar fi fost ca prima ei intimitate să coincidă cu prima călătorie, cînd nu va fi însoțită. I se părea ușor și chiar romantic să se dăruiască unui bărbat străin, undeva departe, pe o insulă tropicală. Visase această scenă de nenumărate ori. Dar niciodată în fațeteziile ei nu se imaginase atît de pătimașă în brațele unui bărbat, dorindu-l cu atîta intensitate, pierzînd noțiunea a ceea ce însemna timp, loc și persoană...

Amber se cutremură. Nu, într-adevăr, nu-și imaginase niciodată că totul va fi ca acum – cu un

bărbat care n-o plăcea, care n-avea nici cel mai mic respect față de ea! Dezaprobarea lui Jared n-o mai amuza. Și-n acel moment o străfulgeră gândul că el n-o consideră decît acel gen de femeie frivolă ce și-ar fi satisfăcut instinctele chiar și pe bancheta din spate a unei mașini! Strîngînd din buze, încercă din nou să se elibereze din strînsoarea brațelor lui. Dar el n-o lăsa.

– Nu fi îmbufnată, Amber, îi șopti el, aparent amuzat. Își găsise stăpînirea de sine. De acum ai tăi trebuie să apară. Îți promit însă că în mai puțin de o jumătate de oră, vom fi în păt, iubito!

„Iubito“ își aminti Amber. Se înfurie.

– N-am de gînd să mă culc cu tine, Jared, astă-seară. Niciodată!

– Ba da, asta vei face! O vei face! rîse el sălbatic, săgetînd-o cu fulgere albastre.

– Nu! și începu să se lupte cu el în mod serios. Dar el o ținea strîns și se amuza cu acea aroganță specific masculină. Amber cloțotea.

– La naiba, Jared, lasă-mă să plec! Era la fel de furioasă pe ea cît era și pe el. Această luptă fizică începuse să stîrnească în ea acea pasiune întreruptă și încă nedomolită. Același efect îl avu și asupra lui Jared. Îi cuprinse fața între mîini și-i răsturnă capul pe spate. O secundă mai tîrziu se pierdura într-un sărut sufocant, pătimaș și sălbatic.

Te voi iubi mereu

Nici unul din ei n-a sesizat apropierea lui Locke, Ashlee și a lui Christopher. Îi trezi doar valul de aer rece ce se strecura pe cele două portiere deschise.

Amber sări din brațele lui Jared. De data aceasta el n-o mai opri. Amber era o vîlvătaie. Fața lui Jared, la fel de îmbujorată, iar respirația sacadată.

– Ptiu! Dar aici e mai înăbușitor decît într-o saună! remarcă Locke, în timp ce-l instala pe Christopher. Geamurile se aburiseră.

De jenă, Amber închise ochii. Jared încercă să-și potrivească glasul. Nici unul nu rosti o vorbă.

– Ei, așa-i c-a fost o cină grozavă? întrebă Ashlee încîntată. Dar nu părea s-o intereseze răspunsul, fiindcă continuă pe același ton: aş fi vrut să mai încerc și altceva din meniul lor, dar lasagna e prea bună pentru a renunța la ea.

– Draga mea, nu sîntem în 6 noiembrie? interveni Locke, aruncînd o privire furișă spre chipul îmbujorat și agitat de pe bancheta din spate. Apoi, privindu-și soția, repetă: Da, așa e, sîntem în 6 noiembrie.

Jared nici măcar nu încerca să înțeleagă tîlcul intervenției lui Locke. Capul îi bubuia. Își strînse pumnii pentru a-și stăpîni emoțiile. Încă mai tremura din pricina dorinței ce se răspîndea năvalnic cu fiori dureroși prin tot trupul. Nu se simțise

niciodată atît de furios, atît de frustrat și totuși atît de viu.

Privi spre Amber, stînd pe locul ei, atît de departe de el, încît cu multă ușurință s-ar fi putut strecura prin portieră. Pasiunea ce se dezlănțuise în el îi era atît de străină. Se simțea atît de copleșit de intensitatea ei.

Pentru Dumnezeu, ce-l apucase? Se considerase întotdeauna un om rațional. Se mai culcase și cu alte femei, dar își păstrase sîngele rece. Știa că poate fi un amant desăvîrșit, așa cum de altfel era în tot ceea ce făcea. Putea să satisfacă o femeie, dar și el să se simtă bine cu ea. Niciodată însă nu acționase nesăbuit. Niciodată nu se lăsase dominat de pasiune, așa cum se întîmplase cu Amber.

Îi privi profilul – freamătul ușor al genelor, arcuirea plăcută a buzelor, bărbia mică și hotărîtă – și un val pătimaș de dor se aprinse în el. O dorea mai mult decît orice altceva își dorise vreodată.

Sălbăticia dorinței lui îl șoca. Începu să caute argumente care să-i stăvilească patima. N-ar fi trebuit să se simtă astfel. Era periculos, își făcea rău lui însuși. Ea nu era potrivită pentru el. Părea expansivă, pătimașă și neînhibată. Total diferită față de precautul și rigidul Jared Hamilton Stone. Și, ca și cînd toate acestea n-ar fi fost de-ajuns, ultimul ei nume era Ames! Un motiv suficient

Te voi iubi mereu

pentru dezlănțuirea unui conflict.

Își încheștă maxilarele, fiindcă un nou val de foame sexuală îl invadă. O revăzu în brațele lui; resimți buzele și parfumul feminin ce-l îmbătase. Își aminti cum parcă voise să se piardă în ea – aproape că se pierduse. Fusesse punctul maxim de năuceală pe care-l atinsese și care-l șocase atât după dezmeticire.

O respinsese apoi. Și lucrul acesta o nemulțumise. Se încruntă. Fără îndoială că obișnuia să-și satisfacă instinctele oricînd și oriunde. Cuta dintre sprîncene se adînci. Și-o imaginea alături de un alt bărbat. Își aminti de planul ei de a-și petrece vacanța în Caraibe. Dacă acolo s-ar întîmpla ca ea să întâlnească un bărbat care să-i stîrnească acea pasiune...

Locke conduse atent pe străzile lucioase și alunecoase din cauza ploii. În doar cîteva minute se aflau în fața magazinului de suveniruri DOAR PENTRU DUMNEAVOASTRĂ.

– Ți-ai parcat mașina prin apropiere, Jared? Îl trezi din reverie Ashlee.

– Aa...a, da. E destul de aproape. Privi spre Amber și-și dădu seama că nu-și putea desprinde ochii de pe ea.

Amber sesiză acea privire, și în ea citi întrebarea nerostită. Ar fi vrut atât de mult să meargă cu el, încît se simțea bolnavă. Dar nu îndrăzni.

Gîndul că-și pierduse controlul în brațele lui îi declanșa acea spaimă veche, virginală. Un anumit instinct feminin o avertiza că trebuie să fugă din fața bărbatului puternic și viril ce-i va cere prima ei abandonare.

– Locke, vrei să mă conduci acasă? îl rugă ea disperată. Realiză cît este de încordată și nervoasă, dar, mai ales, cît era de dezgustată de sine. Dar cînd tocmai începuse să reflecteze la cît de dificilă era, Jared Stone se apropie, trezind-o la realitate.

– N-am chef să conduc prin ploaie, adăugă ea mai mult pentru sine, decît pentru ceilalți.

– Mașina mea se află pe cealaltă parte a străzii, Amber, interveni Jared. La naiba, doar n-avea de gînd să-l părăsească tocmai în seara asta! Toate simțurile lui se revoltau numai la acest gînd. Știa că și ea îl dorea la fel de mult precum o dorea și el? Și obrații ei se împurpurară.

– De fapt, n-am chef să merg la mine acasă, Locke, continuă Amber, pe un ton hotărît. Vreau să merg acasă la mama și la tata!

– Ți-am spus doar că eu te voi duce acolo unde dorești să mergi, Amber, repetă Jared cu vocea voalată, întinzîndu-se spre ea pentru a o prinde de mîină.

Amber înghiți cu greutate. Rămase cu privirea pierdută la mîina de pe brațul ei. Simți furnicături

sub piele. Era o mînă mare, puternică și îndemînatică, cu degete lungi și subțiri, cu unghiile tăiate pătrășos și curate. Își aminti cum aceste degete o mîngîiaseră și cum aceste mîini o îmbrățișaseră. Se înfioră.

„Du-te cu el” îi șoptea Amber cea trezită la viață. Dar Amber cea timidă și lipsită de experiență stăvili rătăcirile din urmă.

– Poate altă dată, Jared. Și dacă vocea i-a tremurat puțin, ea reuși să pară cît se poate de blazată.

Prezența de neclintit a lui Locke, Ashlee și Christopher o ajutaseră să rămînă fermă în hotărîrea ei. Jared Stone cu greu ar fi putut s-o tragă din mașină de față cu fratele, sora și nepotul așezat pe locul din față, deși el părea a se gîndi tocmai la acest lucru.

– Amber! gemu el, strîngîndu-i brațul.

Tresări. Ce-ar fi dacă ar merge cu el? Dar trebuie oare să meargă cu el? Strigătul lui Christopher o aduse la realitate. Era nebună? Să se ducă și să se culce cu Jared Stone în seara aceasta ar fi curată nebunie! Individul își și formase o părere despre ea. Avea probabil tot atît de mult respect pentru ea, cît avea și pentru acele femei plătite cu ora! Ba mai mult, ea nu se va dărui întîia oară unui bancher! Fusesse doar adînc implicată în probleme legate de bancă și afaceri,

iar bărbații n-o ținuseră decît în umbră. Părăsise banca numai de doi ani și jumătate. Nu dorea să se mai întoarcă. Ușor, îndepărtă mîna lui Jared de pe brațul ei.

– Mulțumesc pentru masă, Jared. Noapte bună! adăugă cu răceală.

Jared simți imboldul de a o prinde în brațe, de a o arunca peste umeri și de a o duce în mașina lui. Înțelesese că sub masca lui de om civilizat și manierat zăcea un om al cavernelor, hotărît să-și revendice dreptul la femeia lui. Se mustră imediat însă pentru gîndurile bizare ce-i trecuseră prin minte. Poate că o dorea pe Amber, dar el era destul de înțelept și putea să reziste tentației de moment. Ea nu făcea altceva decît să-l pedepsească pentru că nu știuse să profite de plăcerea pe care atît de impulsiv ea i-o oferise mai de vreme. Acum se răzbuna. Pe buze îi flutura un surîs răutăcios. Îi va demonstra el că nu-l interessau neînsemnatele ei jocuri. Fără un cuvînt, trînti portiera. Și fiindcă știa că așa se cuvine, se plecă în dreptul geamului deschis, unde se afla Locke, îi întinse mîna, și cu cea mai desăvîrșită politețe rosti:

– Mulțumesc pentru plimbare, Locke. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, pe tine și familia ta.

– Asemănătoare cu cea a pasagerilor de pe Titanic, căroră li se comunică de către căpitan că

Te voi iubi mereu

tocmai s-au izbit de un ghețar, nu? îi răspunse acesta, scuturându-i mîna. Cunossc acest sentiment, zîmbi el spre soția sa.

Christopher, cu multă zarvă, se amuză și el din pricina propriilor jocuri copilărești. Jared se îndepărtă rapid. Dar îi fu imposibil să nu arunce o ultimă privire furișă spre Amber, care îl privea. Ochii lor se întîlniră și se susținură un moment destul de lung, înainte ca fiecare, cu hotărîre, să-și întoarcă capul.

Capitolul 4

Locke o conduse pe Amber către imensa vilă a familiei Aames, din apropierea oraşului Aames.

– Amber, rosti Ashlee aplecîndu-se spre ea şi prinzînd-o de mînă, nu fi necăjită. Îţi promit că totul va fi bine.

Amber, la rîndul ei, strînse mîna lui Ashlee şi în spatele unui surîs ce se voia neutru, rosti:

– Necăjită? Eu?

De cînd Ashlee sosise în Aames, acum doi ani şi jumătate, această scenă se repetase de mii de ori. Şi fiindcă Amber hotărîse să ducă o viaţă in-

Te voi iubi mereu

dependentă, și fiindcă în drumul ei alternau când bucuria, când durerea, Ashlee era întotdeauna acolo, alături de ea, pentru a-i reda încrederea, ori pentru a-i domoli neliniștea. Dar mai ales pentru a o asigura că „totul va fi bine“.

O clipă, Amber rămase în fața casei, privind cum mașina lui Locke se tot îndepărta. Avea nevoie de încurajarea și asigurarea surorii ei. Fără toate acestea, ea ar mai fi locuit încă aici, în orașul Aames, împreună cu părinții și cei doi frați divorțați. Și-ar fi urmat încă făgașul impus și legat de banca Aames: o slujbă pe care o ura și care îi provoca dureri de stomac și migrene. Ar fi continuat să ducă aceeași viață lipsită de prietenie și de bucuriile inerente vârstei. S-ar fi simțit în continuare mizerabil. Ashlee apăruse la timp.

– Amber, i-a spus Ashlee direct, schimbă-ți viața! Este tot atît de otrăvită, ca și când ai trăi în apropierea unui morman de gunoi.

Primul pas fusese desprinderea de bancă. Nu fusese însă lucru ușor să comunice hotărîrea ei părinților, dar mai ales, fratelui mai mare, Bryce Jr. Dintre toți, el suportase vestea cel mai rău. Totuși, nimeni din familie n-a îndrăznit să obiecteze împotriva deciziei ei, în prezența sincerei și înflăcărâtei Ashlee, care se căsătorise cu Locke curînd după sosirea ei în Aames.

În săptămînile în care n-a mai lucrat, când, în

sfârșit, nu mai era șilită să facă eforturi pentru a atinge anumite performanțe, Amber devenise interesată de magazinul pe care sora ei plănuia să-l deschidă. Ashlee era o croitoreasă înzestrată. Modelele păpușilor lucrate manual de ea erau prezentate în cataloage speciale. Și când aceasta a invitat-o să-i devină parteneră, Amber a acceptat rolul de contabil.

Fusese o mare surpriză să descopere că avea talent la desen, și la pictură. Existau, e adevărat, vagi amintiri când se bucurase de orele de desen din copilărie, dar renunțase repede la astfel de nebunii pentru a nu mai da atenție decât materiilor necesare unei bune pregătiri bancare. Ashlee îi sugerase să personalizeze cumva fiecare piesă. Întrecându-se pe sine, Amber picta orice desen, la cererea clientului, pe piesa respectivă. Și în timp ce ea, entuziasmată, se lăsa cuprinsă de bucuria ce i-o prilejuia descoperirea talentului latent, afacerile surorii ei înfloreau.

În urmă cu un an, Amber făcuse un alt pas. Se mutase în propriul ei apartament. La început fusese descurajată, fiindcă nu locuise niciodată singură și această perspectivă o neliniștea. Găsise un apartament mic în Cambridge, foarte aproape de al lui Locke și Ashlee, și plănuise să-și petreacă cea mai mare parte a timpului cu ei.

Spre uimirea ei însă, descoperi că e plăcut să

Te voi iubi mereu

ai propria casă și să locuiești singură. Se distra cu prietenii și familia, dar se bucura și de singurătate. Anul ce se scursese, fusese, de fapt, cel mai fericit, cel mai plin de satisfacții din întreaga ei viață. Devenise încrezătoare în propriile-i puteri și căpătase siguranță în tot ceea ce făcea. Nu mai era nevoie ca Ashlee s-o asigure la tot pasul că „totul va fi bine”. Se simțea în stare să înfrunte viața.

Pîna astăzi, 6 noiembrie, se încruntă Amber. Pășește spre ușa de la intrare. Sosirea timpurie a lui Jared Stone în viața ei părea s-o tragă înapoi. Iată-o aici, căutînd adăpost în casa părinților și avînd nevoie de asigurarea surorii ei că „totul va fi bine”.

– Părinții dumneavoastră sînt în oraș astăzi-seară, îi spusese doamna Champion, menajera casei, ce o întîmpină la ușa. Nu se așteptau să veniți.

– Nu. Am venit pe neașteptate.

După schimbul de amabilități, Amber urcă spre dormitorul ei. Se opri înșă pe palierul de sus și privi îndelung peisajul mare de pe perete. Se înfioră. Își aminti că, ori de cîte ori Ashlee se uita la acest tablou, de fiecare dată imaginea îi apărea diferită. Odată văzuse o fotografie color a lui Amber însoțită de un bărbat și trei copii. Spunea că aceea era o imagine a ei din viitor.

– Soțul tău, doi băieți și o fată, roștise Ashlee

către Amber, foarte calmă. Amber, emoționată, ceruse amănunte despre viitoarea ei familie.

Dar Ashlee refuzase, mai ales cînd Amber îi ceruse să-i spună ceva mai mult despre viitorul ei soț.

– Cred că ar fi mai bine să aștepți să-l întâlnești. Îți pot spune însă că arată foarte bine, adăugase ea vioaie. Veți fi fericiți. Cei doi băieți vor fi blonzi, cu ochi căprui. Vor semăna foarte mult cu Christopher. Oh, dar fetița, ea va fi frumoasă! Va avea părul negru și cei mai minunați ochi albaștri pe care mi-a fost dat să-i văd vreodată. O va chema Felicity.

Amber continuă să privească peisajul, zîmbind. Felicity! Îi spusese atunci lui Ashlee foarte hotărîtă că nu își va numi niciodată vreun copil cu un nume atît de ciudat, cum ar fi Felicity. Ashlee zîmbise și, nepăsătoare, adăugase:

– Desigur. Se putea înșela. S-ar putea să ai un băiat sau opt băieți, ori cinci fete gemene. Mi se mai întîmplă să mai și greșesc. Nu pretind că tot ceea ce spun se poate îndeplini sută la sută.

Totuși, Amber dorea atît de mult ca previziunea să se realizeze. Ar fi vrut să se căsătorească cu un bărbat bine și să fie fericită, să aibă doi băieți isteți și o fată frumoasă, dar pe care n-o va numi Felicity.

Îi venea ușor să-și petreacă noaptea aici,

Te voi iubi mereu

ocazional. Camera era neschimbată. Mai avea haine prin dulapuri, iar în baie se găsea tot ceea ce-i trebuia.

Își făcu un duș, se schimbă și își puse papucii. Deschise o carte și începu să citească. La ușă se auzi un ciocănit.

– Amber, sînt eu, Bryce, pot să intru?

Amber își înăbuși un geamăt. Și „plictisitor“ era un calificativ prea blînd pentru el, Bryce Aames, junior. Știa că oricum va intra, așa că rosti:

– Intră, Bryce.

– Ai picat foarte bine. Tocmai voiam să te invit la mine la masă, pentru a vorbi, îi spuse Bryce de cum intră în cameră. Îmi pare bine că te găsesc aici.

– Și eu mă bucur, zîmbi ea.

Și Bryce începu să măsoare camera în lung și-l lat, așa cum obișnuia să facă ori de cîte ori se gîndea la ceva important.

– Ei, despre ce-i vorba, Bryce?

– Ai auzit că, în curînd, orașul Hamilton, prin poziția sa, va deveni un centru modern de afaceri? Cred că știi că acolo nu există decît o singură bancă, adică Hamilton. Este de așteptat ca, în noile condiții, cei de la banca Hamilton să obțină partea leului în ceea ce privește noile afaceri. Și aș mai putea adăuga că astfel se poate ajunge la profituri nemaipomenite.

Bryce începuse s-o plictisească. Ea părăsise banca și orice urmă de interes în legătură cu afacerile ei. Bryce era în stare să vorbească despre ceea ce-l preocupa ore în șir. Amber își stăpîni cu greu un căscat; îl întrerupse.

– Nu am auzit nimic despre acest subiect, Bryce, îi spuse ea pe un ton politicos.

– Banca Hamilton deține sucursale și în orașele mici din preajma orașului Hamilton. Succesul său se datorează însă, în cea mai mare parte, președintelui ei executiv, un tînăr foarte capabil, receptiv la nou și cu multă imaginație. Și după cum stau lucrurile acum, aș putea adevăra că noile afaceri îl ispitesc.

– Deci, preluarea băncii Hamilton te atrage, îmi continuă ea firul gîndurilor, devenind, în ciuda ei, interesată. Și cînd ți-ai propus să faci prima mișcare în vederea acestui scop?

– Îndată ce condițiile vor fi prielnice. Din nefericire, nu atît de curînd precum aș dori. Am aflat din surse foarte serioase că președintele băncii Hamilton, un bătrîn nebun, nu vrea ca banca să-și piardă independența. Gîndul că ea ar putea fi preluată de cei de la banca Aames aproape că-l înnebunește. Vrei să cunoști motivele? o întrebă Bryce, a cărui privire se înăspri.

– Ei?

– El pretinde că Bryce Aames senior și fiii săi

Te voi iubi mereu

sînt de un libertinism exagerat, impulsivi și imprudenți.

– Cum? Tata? izbucni Amber în rîs. Liberali? În comparație cu cine? Cu regina Victoria? Iar cît privește impulsivitatea și imprudența, ei bine, niciodată nici tata, nici tu și nici Alec n-ați reacționat vreodată impulsiv sau imprudent.

– Ți-am spus doar că bătrînul e nebun. El vrea ca banca Hamilton să funcționeze exact ca pe vremea de dinaintea celui de-al doilea război mondial. Se opune violent modernizării băncii, se opune chiar modernizării operațiilor de plată. Ne consideră pe noi, familia Aames, drept niște parveniți și escroci, fiindcă familia noastră s-a apucat de afaceri cu cincizeci de ani după familia Hamilton.

Amber chicoti. Se potrivea ca nuca în perete.

– Dar, din fericire pentru banca Hamilton, președintele executiv se întîmplă să fie chiar nepotul lunaticului domn. El a reușit să înlătore cumva răul făcut de bătrîn, adeptul unor practici învechite. Parcă ți-am mai spus că acest președinte executiv este extrem de capabil. Cu siguranță că nu poate fi mulțumit de situația de față. Iar tu m-ai putea ajuta cumva.

– Eu?! Dar eu am părăsit banca, am renunțat și...

– Nu-ți cer să te întorci la bancă, deși mă tot

întreb de ce o tânără deșteaptă, care și-a luat licența la Radcliffe, a putut să renunțe la o carieră ce-i promitea atît de mult doar ca să picteze nume pe...

– Bryce!

– Bine, voi trece peste asta, continuă el oftînd ca un martir. Totuși, tu ai rămas o Aames, chiar dacă ai părăsit banca.

Amber îl privi lung.

– Unde vrei, de fapt, s-ajungi?

– Amber, am un plan grozav. Încruntarea de pînă acum se transformase într-un zîmbet ce trăda nerăbdarea de a-i dezvălui rezolvarea la care se gîndise. Am un plan, prin a cărui îndeplinire sper să putem îndepărta orice obstacol ce s-ar putea ivi în preluarea băncii Hamilton. Ți-am spus, oare, că președintele băncii nu-i căsătorit?

– A, nu, te rog să nu mai continui, Bryce! îi spuse ea, Țîșnind în picioare.

– Are treizeci și șase de ani, arată bine, are succes.

– Nu vreau s-aud! N-am auzit, de fapt, nici măcar un singur cuvînt din tot ce-ai spus pînă acum.

– Iar în ceea ce privește partea materială, să știi că este independent.

– Nu vreau să mă căsătoresc pentru bani, Bryce! Toți cei din familia Aames sînt indepen-

Te voi iubi mereu

denți din punct de vedere material, ai uitat?

– Eu n-am vrut să spun decît că este foarte bogat și că nu poate fi acuzat că vinează avere. Sursele noastre au aflat că venitul lui personal depășește cu mult propriul tău venit, Amber.

– Foarte bine. Sper să se căsătorească cu cineva care are nevoie de bani lui și să trăiască fericiți pînă la sfîrșitul vieții.

– Dar eu nu ți-am cerut să te întîlnești cu unchiul lui. Îți fac chiar o favoare. Jared Hamilton Stone este exact tipul de bărbat cu care ar trebui să te întîlnești.

Amber înmărmuri.

– Jared Hamilton Stone, repetă ea cu atenție. Jared Stone!

– Membrii familiei Stone au folosit întotdeauna numele Hamilton. Toți bărbații Stone, încă din secolul XVIII, s-au numit așa pentru a-și aminti că orașul cu același nume și banca Hamilton au fost fondate de predecesorii lor. Dar eu cred că asta nu-i decît o dovadă de snobism.

Amber nu-i confirmă însă părerea. Jared omisese să se prezinte și cu numele de Hamilton. Oare tocmai pentru că el n-a vrut ca ea să facă vreo legătură între el, oraș și bancă?

Bryce interpretează favorabil tăcerea ei și continuă să-și expună planul:

– Ei, și cum îți spuneam, Jared Stone nu poate

fi mulțumit de modul în care unchiul său țacănit sabotează dezvoltarea băncii. El este ambițios. Este exact omul care ne trebuie la banca Aames. Însă, vezi tu, abordarea lui directă, ca președinte executiv și ca urmaș al marelui președinte, de către mine, tata sau Alec, n-ar fi potrivită. Și aici, numai tu ne poți ajuta, Amber. Încearcă să iei cumva legătura cu Stone, sună-l fără să afle unchiul lui nebun și, subtil, sugerează-i că în vârful ierarhiei există un loc pentru el la banca Aames, dacă va lucra cu noi și nu împotriva noastră. Spune-ne apoi ceea ce este de folos mie sau tatei.

– Cu alte cuvinte îmi ceri să-l spionez, se înfurie Amber. Vrei ca eu să conspir cu el împotriva propriului său sînge și a propriei lui cărnii, împotriva unui bătrîn care mai are și neșansa să fie nebun? Și care mai are și un nepot abil?!

– Da, draga mea, vrei s-o faci? îi zîmbi larg Bryce.

Ar fi putut să-l dea afară din cameră sau să-l strîngă de gît. Dar nu era atît de supărată pe Bryce, cît era pe Jared Stone. Pe Jared Hamilton Stone. Era într-adevăr un oportunist șiret. Se gîndise, de fapt, la același plan. Ba, mai mult, îl întrecuse chiar pe Bryce, deoarece concepusese acest plan înaintea lui.

Acum totul îi era clar. Acum pricepuse pentru ce venise Jared la magazin. Înțelegea dezinte-

Te voi iubi mereu

resul lui pentru marfa expusă acolo. El nu venise să cumpere, ci să-și asigure un loc în ierarhia băncii Aames. Și pentru că era necuviincios să conspire cu colectivul executiv Aames împotriva nefericitului său unchi, oare nu era mai bine să-și ducă la îndeplinire planurile prin asocierea cu fiica familiei Aames?

Amintindu-și de propria imagine pe bancheta din spate a mașinii cu Jared scrutînd-o îndeaproape, simți cum îi ard obraji. Ei bine, reușise. Fără îndoială că acum se felicita pentru ceea ce obținuse.

– Văd că te gîndești și tu la planul meu, spuse Bryce fericit. Acum nu ne mai rămîne decît să punem la cale o întîlnire între voi doi.

– Probabil că într-un mod în care totul să nu pară decît o întîmplare, îi sugeră ea zîbind răutăcios. Dar Bryce nu observă.

– Excelentă ideea ta! Amîndoi puteți pretinde că nu știți unul de celălalt.

Dar o ușoară ciocănitură la ușa îi întrerupse.

– Amber, anunță doamna Champion la telefon. Te caută un anume domn Stone, Jared Stone.

– Doamne, dar este nemaipomenit! Ceea ce se întîmplă acum mă convinge că toate previziunile acelea în care crede sora ta ar putea fi adevărate.

– N-ai vrea să mă lași singură, Bryce? îl rugă

Amber cu o mască binevoitoare. Doamnă Champion, cred că voi vorbi cu Jared Hamilton de aici, din camera mea.

Bryce părăsi camera. Amber ridică receptorul.

– Bună, Jared. Își stăpîni impulsul de a rosti și Hamilton. Își înfrînă chiar și dorința de a-i trînti receptorul în așa fel încît zgomotul să-i producă cea mai neplăcută senzație auditivă. Știi, tocmai mă gîndeam la tine.

– Da? După felul în care ți-am întors spatele îmi pot imagina că gîndurile tale nu puteau fi decît amabile.

– Sper că nu vrei să ți le descriu.

– Amber, eu te-am sunat pentru a-mi cere scuze. Și, după ce respiră adînc, continuă: Știi, eu de fapt nu prea mă pricep să-mi cer scuze, fiindcă foarte rar fac ceva pentru care să fiu nevoit să mă scuz.

O tăcere de gheață îl întâmpină la celălalt capăt al firului.

– A fost o glumă, Amber. Nu rîzi?

– Daaa? Ha! Ești mulțumit?

Desluși zîmbetul din vocea lui, dar se strădui să rămînă indiferentă. Am intrat într-un bucluc mai mare decît mi-am propus, își spuse ea. O, da, Jared Hamilton Stone, sigur că da, mai spuse ea și un zîmbet diabolic îi apărui în colțul gurii. Deci, el hotărîse să-și continue planul, folosindu-se în

Te voi iubi mereu

continuare de ea, nu?

– Amber, n-ai vrea să cinăm sîmbătă împreună? Am putea merge la Boston sau oriunde dorești, îi spuse el pe nerăsuflăte.

Oriunde doresc? repetă Amber în gînd, ca 'un ecou. I-ar putea spune chiar acum că totul s-a terminat; că nu dorea să fie implicată în intrigi legate de bancă. Se gîndi că ar putea să-l învingă prin propriul lui joc; ar putea să-l facă să se căiască, să regrete amarnic ziua în care plănuiise să se folosească de ea în atingerea scopurilor lui.

– De ce n-am lua masa în apartamentul meu, Jared? îl întrebă ea cu o voce care se dorea mai curînd seducătoare decît criminală, deși starea ei de spirit o îndemna mai mult la crimă decît la seducție. Dar el nu trebuia să știe acest lucru.

– În apartamentul tău? îngăimă surprins Jared. Imaginea de catifea a ochilor ei căprui, privindu-l și zîmbindu-i, gura ei sărutată de buzele lui, durerea ce-i răvășea atunci întregul trup și dorința îl copleși din nou. Nu mai erau decît două zile pînă sîmbătă. În apartamentul ei...

– Ar fi minunat, Amber! Să aduc și vinul? întrebă el încordat.

– Da, Jared. Și te mai rog să-ți pui ceva comod pe tine!

– Promit! zîmbi el.

Îi explică apoi cum să ajungă la ea, încercînd

totodată să-i stîrnească nerăbdarea. Își imagină cît trebuie să fie el de emoționat. Fără îndoială că, acum, el își alegea mobilierul pentru biroul ce-l va stăpîni la banca Aames.

– Pe sîmbătă, Jared, îi șopti ea aprig. Apoi închise.

Cînd urcă spre cel de-al treilea palier, unde se găsea dormitorul nepoatei sale, Sharon, în vîrstă de cincisprezece ani, din ochi îi scăpărau scînteii. Sharon și fratele ei, Brian, în vîrstă de doisprezece ani, erau copiii lui Bryce. Locuiau în casa familiei Aames de aproximativ cinci ani, de cînd părinții lor divorțaseră. Amber ciocăni la ușa lui Sharon.

– Eu sînt, Sharon, mătușa Amber. Pot să intru?

Sharon izbi ușa de perete.

– O, mătușă Amber. N-am știut că ești aici! o întîmpină ea cu căștile pe urechi și Walkman-ul în mînă. Vineri seară am o întîlnire. Aș putea împrumuta bluza ta numai ape de roz și negru împreună cu bridele pentru pantaloni? Întrebă ea fără să-și îndepărteze căștile de pe urechi.

– Da, Sharon. Mîine le vei avea. Sharon, ți-ar plăcea să dai o petrecere sîmbătă seara în apartamentul meu?

Ochii lui Sharon se măriră. Își smulse căștile de la urechi.

Te voi iubi mereu

– Vorbești serios?

– Da, îi zîmbi Amber. Crezi că prietenul tău, Jimmy, poate să vină? Dacă nu mă înșel are o chitară electrică și o stație de amplificare, nu?

– Da, chiar așa. El și prietenii lui vor forma un grup. Au cel mai grozav baterist.

– Tobe? zîmbi Amber malițios. Iată sarea și piperul. Sper din toată inima ca grupul să poată veni.

– Sînt convinsă că le va face plăcere să vină, o asigură Sharon îmbrățișînd-o. Îi voi invita chiar acum. Cam cîți pot să invit?

– Invită pe cine dorești, Sharon.

– Oh, mulțumesc, mătușă Amber!

Amber zîmbi. Nu va fi Jared Hamilton surprins cînd planul lui de a petrece o seară intimă va fi zădărnicit de o bandă gălăgioasă de adolescenți? Și nu va fi această seară desăvîrșită cu ajutorul tobelor și a stației de amplificare?

– Sharon, plăcerea-i de partea mea, crede-mă!

Pentru Jared Hamilton Stone nu era nevoie de o programare pentru a intra la președintele băncii Hamilton. Salutîndu-l pe secretarul unchiului său, intră în biroul spațios al lui Phillip Hamilton Stone, din clădirea băncii Hamilton.

– Jareed! îl întîmpină unchiul său, dînd la o parte hîrțile din fața lui. Se ridică și-i întinse mîna.

La cei șaptezeci de ani, era încă în formă. Înalt, cu o șuviță bogată de păr argintiu. Ochii de un albastru întunecat erau încă ageri și vioi. În tinerețe, arătase exact ca Jared Hamilton Stone, care stătea acum în fața lui.

Privindu-l pe bătrîn, Jared ghici că, peste treizeci și cinci de ani, probabil, că și el va arăta la fel, ceea ce nu era rău deloc, cu condiția ca asemănarea să nu fie decît din punct de vedere fizic. El nu dorea să devină ce devenise unchiul său, un om înrăit și singur, obsedat de banca Hamilton.

– Tocmai voiam să te caut azi, Jared, îi spuse Phillip, așezîndu-se și făcîndu-i semn lui Jared să facă același lucru.

– Speak a descoperit ceva ce ne-ar putea fi de ajutor.

– Bănuiesc că e vorba tot de familia Aames, îi zise Jared fără să-și ascundă antipatia. În ultima vreme se pare că nu te mai preocupă decît acest subiect. Acesta-i, de fapt, motivul pentru care mă aflu aici. Să știi că am întîlnit-o pe Amber Aames, unchiule Phillip. Și refuz să mă asociez cu ea doar de dragul băncii Hamilton.

Altele erau însă motivele care l-ar fi apropiat de Amber Aames. Toată noaptea se zvîrcolise în pat tot gîndindu-se la ele.

– Nu doresc să discut cu ea despre banca

Te voi iubi mereu

Hamilton, ori despre banca Aames, ori despre oricare altă bancă. Niciodată!

– Ești un idiot! Scuza ta este prea săracă pentru un Hamilton și pentru un Stone. Te-am tratat întotdeauna ca pe propriu meu copil. Și iată, acum, recunoștința ta.

Jared tăcu. Știa că unchiul Phillip îl crescuse ca pe propriul fiu, cu aceeași lipsă de afecțiune și înțelegere, cu aceleași amenințări și cu aceleași franchise.

– Vrei să-ți cedezi dreptul unor pirați hrăpăreți, ce nu-și fac probleme de conștiință pentru a înhăța o bancă. Tu... Nu mai am nevoie de ajutorul tău. Cunosc o zicală ce m-a călăuzit de-a lungul anilor și în care cred: „Să nu trimiți niciodată un idiot să facă treaba unui OM“.

– Trebuie să plec. La unsprezece am o întâlnire, îi spuse Jared, ridicându-se.

– Știu că Bryce Aames se teme pentru fiica sa, adăugă Phillip, când Jared ajunsese în pragul ușii. Nu se știe că fata a fost adoptată.

– Amber Aames știe acest lucru! îi răspunse Jared tăios, cu mâna pe mânerul ușii. Nu poți folosi acest lucru drept o amenințare.

– Vei rămîne surprins, băiete, când vei afla ce intenționez să fac cu această informație, adăugă Phillip pe un ton neplăcut și amenințător.

– Ce ai de gînd? îl întrebă Jared întorcându-se.

– Chiar crezi că-ți voi spune? Bănuiesc că vrei să te aliezi cu cei de la banca Aames și să ocupi un post în ierarhia lor.

Jared fu convins că, de fapt, unchiul său nu deținea nici o informație compromițătoare. Și nici nu luă în seamă insinuarea lui.

– La revedere, unchiule. Ne vedem mâine, când se întrunește consiliul.

– Ieși afară din biroul meu, Jared. Nu am nevoie de tine! N-am nevoie de nimeni! Îl concedie mînios Phillip Hamilton.

Jared părăsi biroul. Cuvintele bătrînului însă îi stăruiau în minte. Fusese o vreme când împărtășise sentimentele unchiului său, atunci când simțise și el că, într-adevăr, nu avea nevoie de absolut nimeni. Pe atunci nu-l obseda decît munca. N-avea timp pentru nimeni și nimic. Toate relațiile lui nu erau decît întâmplătoare și de scurtă durată.

Începuse să obosească însă. Ultimii doi ani îl amăgiseră. Muncea din ce în ce mai mult pentru a umple golul din viața sa. Când unchiul său devenise obsedat de ideea că banca Aames ar putea înghiți banca lor, nemulțumirea lui se amplificase. Erau dimineți când de-abia dacă suporta să intre în bancă. Atunci, bucuros, ar fi renunțat la tot. Ar fi cedat chiar și în favoarea băncii Aames ori în favoarea oricui altcineva, ce și-ar fi manifestat vreun interes în legătură cu aceasta.

Te voi iubi mereu

Gîndul la banca Aames i-o aduse în minte pe Amber. Nu se muștra pentru faptul că-i ascunsesese unchiului Phillip că o va reîntîlni.

Dorința lui n-avea nici o legătură cu banca și cu ceea ce-i ceruse unchiul său. Se simțea atras de ea. Amber răscolise în el sentimente pe care el nu le mai încercase. Alături de ea nu se mai simțise atît de singur și de nemulțumit. Nu știa unde-l va duce acest sentiment, dar era convins că nimeni și nimic nu-l vor putea opri, pînă nu va găsi singur răspunsul.

Capitolul 5

În fața oglinzii imense, prinsă în spatele ușii de la șifonier, Amber se examina atentă. Zărind vampa ce se reflecta acolo, izbucni în râs. Oare cine să fie obrăznicătura asta blondă, cu ochi căprui, îmbrăcată în rochie de catifea neagră, fără bretele și ornamentată toată cu buline mari și albe, peste care pusese o bluză care-i ajungea pînă la șold și care se încheia cu o fundă enormă. Își pusese mărgelile și cercei de onix. Pantofii din piele, decupați la vîrf și curelușele ce-i înconjurau gleznele, îi puneau în evidență piciorul lung, bine făcut.

Te voi iubi mereu

Făcu o piruetă și-și privi sora, ce se afla pe marginea patului și se juca cu Christopher, înălțându-l și coborîndu-l.

– Cum arăt, Ash?

– Oribil, mîrîi Ashlee. Jared va fi șocat. Îi vei tăia elanul din primul moment.

– Sper că mi-am pus destul fard pentru a putea intra pe scenă, continuă Amber, clipind din ochi. Ah, de-aș fi avut părul mai lung! Își ridică o șuviță blondă, din părul bogat, deasupra cefeii. Ce zici, n-aș arăta mai sexy așa?

– Doar părul a rămas neschimbat la înfățișarea ta. Altfel, zău, ai arăta ca o vrăjitoare total imorală! Oh, și neînchipuit de sexy! Ca o călugăriță travestită în vampă.

Ashlee se ridică și se apropie de ea. O îmbrățișă și continuă:

– Oricum ai fii, tu tot sora mea dulce și dragă vei rămîne, Amber. Chiar și acum, cu înfățișarea aceasta atît de diferită. Cred c-ar fi mai bine să plecăm, adăugă ea, luîndu-l pe Christopher în brațe. Victima ta, adică iubitul tău, vreau să spun, trebuie să sosească din moment în moment.

Cincisprezece minute mai tîrziu, sună soneria. Amber respiră adînc și se îndreptă încet spre ușă. Rochia îi era atît de strîmtă și tocurile atît de înalte, încît de-abia putea păși.

– Bună, Jared! îl întîmpină ea. Tresări. Părea

mai înalt și mai puternic. Chiar și părul îi era mai închis la culoare. Doar ochii vii, scrutați, și gura aspră și senzuală erau aceleași. Era îmbrăcat în pantaloni de lână de culoare cafenie, o cămașă dungată și un sweater bleu-gri. Era grozav de atrăgător.

Amber simți un nod în gât. Se gândi că poate ideea ei de a-l invita acasă nu fusese atât de bună...

– Bună, Amber! o salută și el, scormonindu-i adâncurile-i cafenii. Gâtul i se uscă. Îi mîngîie cu privirea buzele-i atrăgătoare și curba lină și zveltă a gâtului. Apoi linia armonioasă a sînilor.

– N-am mai văzut o asemenea rochie, bîigui el.

Amber constată efectul, iar încrederea în puterea ei de a-l seduce crescuse.

– Intenționez s-o îmbrac în vacanță, îi răspunse ea vioaie. Seara aceasta însă este deosebită și am pus-o special pentru tine! Hai, intră. Îl prinse de mîină și-l trase înăuntru. Hai, dragul meu! mai adăugă ea după o pauză.

– Acestea-s pentru tine! îi întinse el un buchetel, alcătuit din trandafiri și margarete, și o cutie de bomboane.

– Flori și bomboane! se entuziasmă Amber. Ce drăguț din partea ta. Uită în acea clipă că acest mod tradițional de curtoazie era tipic pentru

Te voi iubi mereu

un bancher plictisitor și rigid. Dar își aminti imediat. A! Banca! Se înfurie. Oare chiar atît de naivă o credea, încît s-o păcălească cu un astfel de truc? Încă nu-ți muta biroul în clădirea băncii Aames, domnule, îl apostrofă ea în gînd.

– Să pun mai întîi florile în apă. Simte-te ca acasă, Jared, iubitele, îi zîmbi ea.

Jared se așeză pe canapeaua de un bleu-strălucitor. Întinse mîna spre fotografiile înrămate de pe măsuta de cafea, toată numai geam și bronz.

– Familia ta? rupse el tăcerea, uitîndu-se la grupul zîmbitor din cadru. Te-am cunoscut pe tine, pe Ashlee, Locke și Christopher... Cine sînt ceilalți?

Amber se întoarce cu spatele pentru ca el să nu-i poată vedea rîsul batjocoritor. Era evident că nu-l interesa decît banca. Nerăbdarea de a-l cunoaște pe tatăl și pe frații ei, chiar și prin intermediul fotografiei, o dezgustă.

– Bănuiesc că domnul cu părul argintiu este tatăl tău.

– Da, chiar el! Președintele băncii Aames.

Amber realizează însă imediat că nu era o bună actriță. Răspunsul ce voia să pară cît mai natural, fusese rostit cu întîrziere. Se așeză alături de el.

– Cea de lîngă tatăl meu este mama. Acesta-i fratele meu, Bryce Junior Aames, președintele băncii. Celălalt este Alec, vicepreședintele execu-

tiv. Iar cei doi copii sînt fiul și fiica lui Bryce.

Jared continua să privească grupul. Cu părul lor blond, Amber, Ashlee și Christopher făceau nota discordantă cu bruneții Aames. Puștiul cel puțin avea jumătate din sîngele lor. Amber și Ashlee, nu. Se întrebă cum e să știi de unde te tragi. El măcar știa că se trăgea dintr-o veche ramură a familiei Hamilton Stone, că pe tatăl său îl chema William, iar pe mama sa, Felicity.

– S-ar părea că ai de gînd să memorezi fotografia. Bine, atunci am să te examinez să văd ce ai reținut. Cine-i acesta? arată ea spre Bryce Junior. Și care este poziția lui în cadrul băncii Aames.

Ar fi vrut să-i spună că, de fapt, el se întreba cine era ea și că ea și sora ei păreau doi fluturi exotici printre gravii și sumbrii membri ai familiei Aames. Trebuia totuși să spună ceva. Ea îl tot privea, iar el nu putea să descifreze lucirea ciudată a ochilor ei.

– Cum îi vine fratelui tău, Alec... devie el de la subiect, fiindcă îi era mult mai ușor să vorbească despre bancă... a... vreau să spun... munca la bancă alături de fratele său, ca președinte... Nu simte că șansele lui de a se ridica îi sînt închise?

Amber se blocă într-o tăcere de ură. Era convinsă că el nu încerca decît să afle ce șanse de promovare ar avea el în cadrul ierarhiei băncii Aames. Dumnezeu! Merita farsa ce i-o pregă-

tise. Chiar mai mult!

– Fratele meu, Bryce, întotdeauna a afirmat că există un loc liber în vârful ierarhiei băncii Aames pentru un om sînguincios și bun executant, receptiv la nou. Dacă dorești însă amănunte, poți să-l întrebi direct, insinuă ea. Se ridică.

– Să ascultăm puțină muzică pînă pregătesc masa. Împrumutase muzica de la Ashlee. Niște piese clasice, foarte ritmate. Își aminti că atunci cînd le ascultase pentru prima oară, Bryce Junior o calificase îngrozitoare. Fusesse unul dintre puținele momente cînd fusese de acord cu el. În seara aceasta însă sunetele discordante erau exact ceea ce-și propusese pentru atmosfera serii. Așeză farfurioarele de carton pe masă. Bubuituri îngrozitoare cutremurară pereții. Mai împrumutase și două pahare mari de plastic de la Christopher, ambele decorate cu personaje din diferite desene animate, intens colorate. Așeză pîinea, sticla de ketch-up, pachetul de salam de Bolognia și borcanul cu murături.

– Masa este gata.

Jared privi uimit spre masă, apoi la ea. Amber se așeză. Își turnă ketch-up-ul pe o felie de pîine, peste care așeză o bucată de salam. Adăugă apoi o altă felie de pîine. Deși nu suporta o astfel de hrană, expresia dezaprobatore de pe chipul lui o încuraja s-o considere valoroasă.

– Hai, îndrăznește! E o rețetă culinară foarte veche de a familiei, adăugă ea, cerându-le iertare alor ei, în gând, pentru ceea ce spusese. Cu furculița de plastic luă un castravete murat. Ce bine c-ai adus bomboane! Le vom mânca ca desert, pe lângă Marshmallows pe care le vom rumeni la cuptorul electric.

– Mai e și sticla de vin! Jared așeză sticla de Chateau-Lafite-Rothschild pe masă. Amber recunoscu eticheta. Era un vin de calitate superioară, ce se vindea cu două sute de dolari sticla. Refuză însă să fie impresionată.

– Un Strawberry Ripple ar fi fost și mai bun, dar merge și acesta, fiindcă-i roșu. La carne va fi nemaipomenit! și-și suprimă chicotitul când observă cuta dintre sprâncenele lui. De ce nu torni în pahare?

Jared privi paharele.

– Amber, niciodată n-am băut Lafite din pahar de plastic, împodobit cu tot felul de desene. Nu putea gusta gluma asta.

– Jared, dar tu de-abia ai început să trăiești – încercă ea să-l îmbuneze. Ți-am pregătit și alte surprize... iubitule, îi zîmbi ea provocator.

– Amber, ce joc este acesta?

– Joc? De ce crezi asta? Doar te-am invitat la cină... eu...

– Dacă este cumva jocul pe care... O izbucnire

Te voi iubi mereu

violentă de ură pusese stăpânire pe el. N-o înțelegea. Îl intriga, dar îl și amuza, îl fascina, dar îl și înfuria. Îi venea greu să accepte toate acestea. Voia ca prin ea și cu ea, să deschidă o pagină nouă în cartea vieții lui. Îi adusese bomboane și flori pentru a-i arăta respectul și intențiile lui bune. Ea, în schimb, îl întâmpinase ca o femeie de stradă. Se mai și aștepta ca el să mănânce salam și kețch-up! Să bea Lafite din pahar de plastic!

– Te-ai întristat? Supărat? Nu-ți merg treburile așa cum a plănuit? Se ridică. Înconjură masa și se opri în fața lui. Își puse mâinile pe pieptul lui.

– Știu absolut totul despre bancheri și planurile lor atât de precise și metodice. Voi nu puteți să vă abateți nicicum de la normele pe care vi le-ați impus.

Jared îi prinse mâinile. I le apăsă pe pieptul lui.

– Tu însă ai deviat prea mult de la normal! Uită-te la tine! Și-o examinează din cap pînă în picioare. Cu respirația oprită, continuă: Fiica unui bancher îmbrăcată ca... Dar sîinii de sub decolteul adînc îl ademeneau, parfumul îl amețea, tremura de dorință. Încercă să reia ceea ce începuse. Fiica unui bancher, îmbrăcată ca o...

– Ca o ce?

Și ea era tulburată de apropierea lui. Își aminti cum se simțise în brațele lui și un iureș senzual puse stăpânire pe ea. Sub palme simți bătaile ini-

mii lui și înțelese că și propriul ei puls galopa.

Îl privi. Mult timp se oglindi în adâncurile albastre. Cît de minunați îi erau ochii! Pămîntul se învîrtea cu ea. Și gura-i era atît de frumoasă! Încet și inconștient, îi mîngîie buzele.

– Jared! șopti ea, uitînd complet despre bancă, scheme și contrascheme.

– Despre ce vorbeam? murmură el, sărutînd-o.

– Cine mai știe? Și cui îi mai pasă?

– Propriilor mele sentimente.

Și fiindcă ochii lui exprimau atît umor, cît și pasiune, Amber simți că-l dorește din ce în ce mai mult. Se lipi de el, răspunzînd atît la sărutările lui, cît mai ales propriilor ei chemări. Păreau mistuiți de un foc devastator. Cînd buzele lui îi atinseră curba delicată a gîtului, Amber își pierdu luciditatea. Sărutările coborîră pe curba pieptului și pe umerii goi. Amber începu să tremure.

– Ți-e pielea precum mătasea! murmură el cu aceeași voce voalată cînd, pe bancheta din spatele mașinii lui Locke, îi trezise senzualitatea. Înțelese cît de mult o dorea și el și se lăsă în voia lui.

– Mă scoți din minți, Amber!

Ea, copleșită de dorință, îi închise gura cu sărutări. Devenise pasionată, sălbatică și conștientă de puterea ei de a trezi dorința și chiar de a fi în stare de a satisface un bărbat. Constatarea o ului. Nu mai încercase această experiență. Se simțea

Te voi iubi mereu

legată de Jared Stone și înțelese că n-ar fi cunoscut toate aceste emoții fără el. Degetele i se furișară pe sub svater. Se simți frustrată de cămașa ce-o împiedica să-i atingă pielea. Cu stîngăcie, reuși să-i deschidă doi nasturi, pe unde-și strecura palma. Îi mîngîie pieptul fierbinte și aspru.

Jared gemu. O luă în brațe și, fără să-și dezlipească gura de a ei, o duse pe canapea. Între perne, Amber simți cum el îi descheie fermoarul pînă-n talie. Singurul răspuns pe care i-l putu da, fu doar tremurul trupului. Deschise ochii. Jared o privea.

Amber realizează cît era de expusă și de vulnerabilă. Cît de ușor ar fi putut s-o rănească. Un cuvînt sau o privire. Dar el nu știa aceasta. Dimpotrivă, o credea sălbatică și oricînd disponibilă. Ochii li se întîlniră.

– Ești frumoasă! șopti el cu dragoste, trecîndu-și degetele lungi peste sînii încă acoperiți de rochie. Atît de moale! Atît de perfectă! murmură el. Mîngîierile se întetiră. Sfîrcurile i se încordară, sînii îi tremurau dureros.

– Frumos! continuă el s-o mîngîie, urmărindu-i reacțiile. Mă întreb ce culoare au sînii tăi. Trebuie să fie de culoare roz, feminine și delicați, mai rosti el. Îi sărută. Atît de încordați!

Amber își auzi propriul geamăt. Întregu-i trup vibra de o nouă plăcere. Cu o mînă, Jared îi dez-

mierda un sân, iar cu gura pe celălalt. Gîndurile i se răsuceau haotic, pe măsură ce plăcerea și tensiunea erotică se amplificau. Pierdută și vrăjită de mîngîierile lui îi strigă numele.

– Da, iubito, știu! rosti el cu respirația întretăiată ca și a ei. Îți voi da ceea ce dorești, ceea ce dorim amîndoi! Trebuie însă s-o luăm mai încet. Avem o noapte întreagă la dispoziție.

Jared înțeluse în acest moment cît de mult își dorea să aibă doar femeia lui, căreia să-i poată oferi adevărata fascinație a extazului, astfel încît orice urmă sau gînd legate de alte iubiri să se șteargă, să fie înlocuite doar de el. Îi mîngîie talia. Mîinile îi alunecară apoi pe șolduri. Le cuprinse. Încet, intrigate, coborîră spre coapsele acoperite de mătasea ciorapului. Cînd degetele-i pătruseră între coapse, Amber gemu și se lipi de el. Îl dorea, îl dorea cu disperare și durere.

Ce se întîmpla oare cu ea? Voise doar să flirteze cu el, să-l atragă și să-l necăjească, să nu fie decît aluzivă. Acesta-i fusese planul. Și să stea cît mai departe de mîngîierile lui. Căzuse în propria-i capcană. Și acum nu voia să mai scape.

– Să mergem în dormitor, iubito, murmură el, sărutînd-o pe gît. Amber nu-i putu răspunde. Acel „da” pe care urma să-l rostească, fu înghițit de o bătaie puternică, atît de puternică, încît părea să dărîme clădirea. În același timp sună și soneria.

Te voi iubi mereu

În hol se auziră râsete tinerești.

– Am sosit, mătușă Amber.

Amber gemu. Ceasul de pe măsuță arăta ora opt. Sharon și prietenii ei veniseră tocmai la timp pentru petrecere.

Jared se ridică și-și îndreptă hainele. Ochiul îi scînteiau.

– Ce se întîmplă, Amber?

Ea sări repede de pe canapea și încercă să-și încheie fermoarul. Degetele n-o ascultau. Tremurau.

Bubuiturile și soneria de afară se suprapuneau peste bătăile inimii ei. Nu prevăzuse această scenă.

– Aranjează-ți părul! Voi răspunde eu! îi porunci el supărat.

Amber alergă spre baie. În oglindă de-abia dacă se mai recunoscuse. Avea buzele mușcate, obrații îmbujorați, iar părul îi era răvășit. Ce bine că nu le deschisese ea.

– Mătușă mea, Amber! o prezentă Sharon, cînd, cu ținuta în ordine, Amber păși în sufragerie. Arăți superb! continuă Sharon. Am să te rog să-mi împrumuți și mie rochia într-o zi.

Erau cam doisprezece adolescenți. Unul dintre băieți, cu o chitară sub braț, încercă priza. Altul căra un set de tobe. O fată pusese un disc și în cameră răsuna vocea lui Bruce Springsteen și

melodia sa Născut în U.S.A.

– Am cunoscut-o deja pe nepoata ta! o informă Jared pe un ton stăpînit, deși din ochi îi scăpărau scînteii. Să înțeleg că aici va fi o petrecere?

Amber reuși să schițeze un zîmbet. Planul ei se prăbușise. Trebuia să-și suporte propria farsă și asta n-o mai amuza.

– Sper că n-o să înțepeniți aici! le atrase atenția Sharon. Puteți pleca! Îmi dau seama că nu v-ar amuza să rămîneți cu noi.

– Eu cred că vouă nu v-ar conveni prezența noastră aici! ripostă Jared cu asprime. Și cred că nici peste zece ani de acum încolo nu va trebui să împrumuți rochia mătușii tale.

– O! Parcă-ar fi vorbit taică-meu! interveni unul dintre băieți.

Pe ușă mai năvăliră vreo zece tineri.

– Aș vrea să-ți spun ceva între patru ochi, Amber! Și fără să-i aștepte încuviințarea, o luă de mîină și o trase spre bucătărie.

– Nu-i nevoie să-mi mai spui nimic. Știu! îi răspunse ea defensiv.

– Ce-ar trebui să fac acum? S-o iau la goană înfrînt?

Amber îl privi. Din ochii lui albaștri, reci și enigmatici, ea nu desluși nici urmă de înfrîngere sau dezamăgire, ci doar curiozitate. Încerca să redreseze cumva situația, dar nu-i venea nimic

în minte.

– Am înțeles! continuă el pe același ton aspru. Mai întâi, a fost masa neobișnuită, apoi hoarda de adolescenți. Mai ai și alte surprize?

– Asta trebuia să fie piesa de rezistență! mărturisi Amber. Bănuiam că atunci când vor bubui tobele, o vei lua la goană. De ce n-ai plecat?

– Fiindcă sînt un individ echilibrat și-mi dau seama că nu pot să părăsesc o tînăra doamnă, ce va trebui să facă față unui grup de adolescenți rebeli.

Amber își lăsă bărbia în jos și zîmbi ironică.

– Să știi că pot să mă descurc cu niște copii.

– Când majoritatea sînt mai înalți decît tine? Bine! Dar ce zici de cele trei cutii de bere pe care le-au adus băieții?

– Nu văd nici o bere.

– Sînt convins că n-ai văzut nici cum una dintre fete a dosit o sticlă în geantă.

Amber se cutremură. Nu-și putea imagina că una dintre prietenele lui Sharon ar putea aduce alcool la petrecere. Ea, în adolescență, fusese atît de rezervată și nu fusese la astfel de petreceri. Nu putea concepe așa ceva.

– Legal, ai putea fi trasă la răspundere dacă vreunul dintre acești tineri s-ar îmbăta și ar fi implicat în vreun accident, după ce pleacă de aici!

Îl privi îngrijorată. Jared nu-i putu rezista. Îi

Înconjură talia și o apropie de el.

– Nu fi necăjită, Amber! Nu se va întâmpla nimic și nimeni nu se va îmbăta aici, astă-seară. La colegiu am fost supraveghetor la anii I și II, așa că am destulă experiență în acest sens.

Ținînd-o încă de talie, se îndreptară spre sufragerie, unde mișunau pe puțin treizeci de adolescenți. Mobila fusese trasă lîngă perete. Covorul sul, se afla tot acolo. Cîteva perechi dansau. Mai toți aveau în mîină cîte o cană cu bere.

Jared opri muzica și-i anunță că nu se va bea. Se auziră țipete și proteste. El însă rămase neînduplecat.

– Voi trimite mai tîrziu după pizza și apă minerală.

– Parcă am fi într-unul dintre acele seriale în care tatăl își domină copiii, se plînsese unul dintre băieți.

– Este Jared Hamilton Stone, președintele băncii Hamilton! îi răspunse Amber, privind cum Jared le confisca berea. Nimeni nu se împotrivi.

– Oo! președinte de bancă! Acum înțeleg de ce se comportă exact ca tata!

– Mătușă Amber, petrecerea e ratată! Toată lumea va pleca.

– Sper, murmură Jared care tocmai se întorsese și auzise replica lui Sharon.

Sharon le întoarse spatele și fugi. Amber privi

Te voi iubi mereu

în urma ei îngrijorată.

– I-am promis această petrecere, Jared! Dacă toată lumea pleacă...

– Nu vor pleca decît cei ce vor să bea, o linişti Jared încrezător. Vor rămîne însă destui. Doar nu crezi că tinerii ăştia iubitori de rock vor să rateze şansa de a dansa? Avem muzică; în curînd şi pizza. Şi apoi mai este şi sîmbătă noaptea, aşa că vom rămîne cu ei. Să sperăm că vecinii tăi nu vor face reclamaţii.

– Cei doi studenţi la medicină, care locuiesc pe coridor, sînt acum la spital. Cei de deasupra lor, doi profesori, sînt în weekend, iar expertul în computere, de deasupra, e ocupat cu propria-i petrecere. Nu cred că vor fi plîngeri.

– Atunci totul este în ordine.

Jared o luă de mîină şi o trase spre bucătărie.

– Avem în faţă o noapte foarte lungă.

În bucătăria micuţă nu erau scaune. Singurul loc unde te puteai aşeza era doar ghişeu. Jared se săltă acolo şi o trase şi pe ea între genunchii lui. Protector, îşi lăsa palmele pe umerii ei.

– Ca însoţitori, trebuie să stăm deoparte. Dar destul de aproape pentru a împiedica orice tulburare. Recunosc că-i un rol prost plătit.

– S-ar părea totuşi că rolul nu-ţi displace şi că te descurci. Nici unul dintre tinerii aceştia n-a încercat să te înfrunte.

Absent, Jared îi mîngîie umerii. Amber se simțea bine alături de el și în siguranță. Era o stare, dacă nu confuză, tulburătoare în mod sigur.

– Asta din cauza aerului meu autoritar. Nici la colegiu n-am avut probleme cu supravegherea celor din anul I. Mă considerau drept un reprezentant al Inchiziției, ce nu tolera distracția, amuzamentul și petrecerile.

– Dar nu erai decît cu doi sau trei ani mai mare decît ei! Erai doar tînăr, rîse ea.

– Nu m-am simțit niciodată tînăr, negă el, cu un aer nehotărît, ce-l îngheță. Am fost mai tot timpul obsedat de a-mi face datoria și preocupat de a atinge standardele perfecțiunii.

O clipă, inima ei încetă să mai bată. Porni apoi în galop. Descrierea lui ca adolescent îi aminti de propria ei adolescență lipsită de spontaneitatea și bucuria tinereții. Fusese doar conștincioasă și aplecată spre învățătură.

– Sînt convinsă că tu nu-ți poți imagina așa ceva. Tu trebuie să fi fost ca Sharon: drăguță, populară, dornică de a merge și de a da petreceri.

Dacă l-ar fi contrazis, el ar fi bănuț-o că încercă să stabilească o altă punte între ei, pe lîngă intimitatea senzuală prin care tocmai trecuseră și poate vor mai trece. Ori toate acestea ar putea constitui un atu pentru el, iar el nu era decît acela care plănuiise să se folosească de ea pen-

tru a atinge o poziție cât mai înaltă în ierarhia băncii Aames!

I se desprinsese din brațe. O clipă doar, uitase de ambițiile lui și de planul ca banca lui să fie preluată de către ai ei. Un moment de neatenție, periculos, pentru ea. Era doar fiica unei familii ce deținea puterea într-o bancă, putere ce putea să-l ridice sau să-l distrugă. Nu trebuia să mai piardă din vedere acest lucru.

– Vino înapoi, Amber!

Jared se întinse și o prinse de cot. O trase cu hotărîre spre el.

– Dă-mi drumul!

– Nu!

Fusese un răspuns categoric, exprimat doar printr-un singur cuvînt. Furia lui Amber crescuse. Își propti palmele de pulpele lui pentru a se putea sustrage mai ușor. Zadarnic însă.

– Trebuie să-mi dai drumul.

De ce? se întrebă și ea încurcată.

– Nu crezi că mi-am primit deja pedeapsa pentru purtarea din noaptea trecută? Recunosc că nu m-am comportat ca un gentleman, dar eram furios că n-ai vrut să vii cu mine. Sînt de acord cu tine. Dar astă-seară mi-am propus să fiu altfel.

Îl privi. Deci, el credea că e pedepsit pentru seara trecută. Nu-și imagina că ea îi cunoștea planul abject. Atîta timp cât el nu știa acest lucru,

ea avea un avantaj asupra lui.

– Deci, crezi că delicioasa cină pe care ți-am oferit-o n-a fost decît o pedeapsă? Îl privi ea ironic. Și nu te bucuri nici de compania lui Sharon și a prietenilor ei? Vocea i se înăspri, iar ochii întunecați nu prevesteau decît furtună. Mă întreb de ce nu te-ai înfuriat iarăși și nu ai plecat? De ce acum toate acestea ți se par firești?

Da, chiar așa era, își mai spuse ea. Nici una dintre cunoștințele ei n-ar fi acceptat ca o întâlnire să decurgă astfel.

– Fiindcă ți-am văzut expresia în momentul cînd a sunat la ușă. Ți-a dispăcut tot atît de mult cît mi-a dispăcut și mie. Orice ai pus la cale pentru seara aceasta, în brațele mele ai uitat cu desăvîrșire. Pasiunea noastră e reală și nici unul din noi n-o poate evita ușor, îi explică el, ținînd-o de bărbie și obligînd-o astfel să-l privească în ochi.

Îi zîmbi. Dumnezeuule! cînd îi zîmbea astfel sau cînd o privea cu acea intensitate... Amber își simți inima zbătîndu-i-se. Cu cîtă ușurință o putea face să uite că el nu era decît un actor! Cît de mult trebuia să-și dorească acea poziție în cadrul băncii Ames, dacă putea să-i ierte răzbunarea cu atîta ușurință.

– De aceea nu mă deranjează petrecerea ne-poatei tale. Cel puțin, sîntem împreună, chiar

dacă nu sîntem singuri.

Bucuria și afirmația lui păreau reale. Spre dezgustul ei, Amber realizează că își dorea chiar ca toate cele spuse de el să fie adevărate.

– Și bănuiesc că fiecare minut petrecut în compania mea este profitabil, nu?

– Profitabil? o privi el gînditor. Un cuvînt interesant!

– Cînd vorbesc cu un bancher, mă străduiesc să folosesc un lexic adecvat, îi răspunse ea, gîndindu-se cum ar fi dacă el ar fi cinstit față de ea și i-ar spune că e Jared Hamilton Stone, președintele băncii Hamilton. Cum ar fi dacă relația lor s-ar baza pe onestitate... Speranța licări doar o clipă în sufletul ei.

– N-ai vrea să uităm un moment de bancă și bancheri? îi propuse el, știind că nici unul din aceste două subiecte nu-i erau pe plac. Și mai știa că, dacă s-ar întîmpla ca ea să afle că el este președintele unei bănci, ea va refuza să se mai întîlnească cu el. Ea nu bănuia că dacă planul tatălui și fraților ei se va realiza, el nu va mai fi președinte de bancă. Culmea, dar ideea îl încînta. Fiindcă dacă banca Hamilton își va pierde autonomia, el va fi liber. Eliberat de bancă, fără obligați față de unchiul său, liber să-și trăiască viața așa cum dorise de copil, încă de la vîrsta de opt ani.

– Un bancher care să uite de problemele lui? Avea deci de gînd să continue șarada? medită ea. Oricum nu-i mai păsa, fiindcă nu dorea să mai aibă de-a face cu el. Știi, e ca și cînd peștele ar încerca să uite să mai înoate.

Jared, văzînd cum trăsăturile i se înăspresc și presupunînd că dispoziția ei se schimbase fiindcă se gîndise iarăși la el în postură de bancher, se gîndi să schimbe subiectul. Știa prea bine părerea ei despre bancheri: politicoși și încăpățînați.

– Ți-am văzut biblioteca din dormitor. Toate cărțile acelea sînt ale tale?

– Ce-ai căutat în dormitorul meu? N-ai nici un drept să-ți vîri nasul peste tot!

– Ai dreptate, dar n-am putut să rezist. M-au atras colecțiile istorice și toate acele biografii. Chiar sînt ale tale? Le-ai și citit?

Amber se simți jignită. Deci el nu-și putea imagina că o blondă, îmbrăcată așa cum era ea acum, ar mai putea fi interesată și de altceva decît moda și starurile cinematografice.

– Tu chiar ai crezut că nu mă interesează decît revistele de doi bani? Da, am citit toate cărțile acelea, care-mi aparțin! La Radcliffe, ca materie secundară, am studiat istoria medievală.

Oare tocmai îl anunțase că ea era singura supraviețuitoare de la Atlantida? O privea atît de mirat. Apoi îi zîmbi încîntat, iar ochii îi străluceau

Te voi iubi mereu

de emoție.

– Și eu am studiat istoria medievală la Harvard, tot ca materie secundară.

– Tu? De data aceasta ea fiind cea care îl privi uluită.

– A trebuit să mă specializez în științele economice, dar istoria a fost materia care m-a fascinat dintotdeauna.

– Și pe mine. Era de datoria mea să mă specializez în domeniul economic, dar istoria am studiat-o cu plăcere.

– Pasiunea mea a fost secolul al XIV-lea a-
dăugă Jared cu entuziasm.

– Și a mea. Am citit A Distant Mirror ¹ a Barbarei Tuchman de trei ori, rosti ea pe nerăsuflare.

Și de aici se lansară într-o discuție înflăcărată despre sistemul feudal, Războiul de o sută de ani. Vorbiră chiar și despre efectele ciumei negre asupra Angliei și a Europei Centrale. Își expuseră părerile și le susținură cu vervă și inteligență.

De la seminarele de istorie, Amber nu se mai bucurase de o astfel de conversație. Jared cunoștea secolul al XIV-lea la fel de bine ca și ea, iar punctele lui de vedere îi stimulau ideile.

Fură șocați când Sharon și una dintre priete-

1. O oglindă îndepărtată.

nele ei apărură în bucătărie, readucându-i brusc în secolul douăzeci. Amber se îndepărtă rapid de el, dar Jared, la fel de rapid, o prinse și o readuse între genunchii lui.

– Mătușă Amber, murim de foame!

– Și de sete, adăugă prietena ei.

– Parcă spuneai ceva de pizza și apă minerală? zîmbi Sharon rugător spre Jared. Prin apropiere e un loc unde se poate face comanda.

– Sînt complet dezorientat. Să te întorci atît de brusc din lumea cavalerilor și a intrigilor de la curte la adolescenții de azi și la pizza! Dă-le ceea ce doresc și să ne întoarcem la Richard al II-lea, Amber, îi șopti Jared.

Deci și el se implicase în această discuție, așa cum se implicase și ea, constată cu bucurie Amber.

– De ce nu faceți voi comanda? le sugeră Amber celor două fete.

Sharon părăsi bucătăria. Prietena ei o urmă.

– E aproape de miezul nopții, constată Amber. Vorbiseră ore întregi numai despre Evul Mediu. Cît de ciudat i se părea faptul că sub masca lui de bancher, Jared ascundea o mare pasiune pentru istorie, ca și ea. Deci, dincolo de atracția fizică, ei împărtășeau o pasiune!

– M-a încîntat nespus discuția asta, Amber. O întoarse spre el și o privi. Îi simți apăsarea pu-

Te voi iubi mereu

ternică a coapselor și își aminti că el, de fapt, reprezenta o prezență masculină ce o atrăgea.

– Cunoști atât de bine secolul al XIV-lea, șopti ea, conștientă că el nu simulase interesul față de istorie, doar ca s-o incite. Doar un îndrăgostit și un pasionat de Evul Mediu putea să discute ore în șir cu atîta entuziasm despre atîtea detalii.

– Și tu îl cunoști la fel de bine.

Admirația lui sinceră îi făcu plăcere. Zîmbi unui gînd ce tocmai îi trecuse prin minte.

– Nu crezi c-ar fi posibil ca amîndoi să mai fi trăit cîndva, cam prin secolul al XIV-lea, undeva prin Europa? Ar fi un motiv prin care să ne putem explica fascinația față de această perioadă. Poate că... Dar tu nu crezi, desigur, în reincarnare sau în paranormal, sau ceva de genul ăsta. Probabil că nici măcar nu te interesează lumea paranormalului. Un bancher convins, așa ca tine, nu poate crede decît în memorie și în poziția pe care o ocupă în cadrul băncii, mai adăugă ea îngrunîndu-se. Iar fusese pe punctul de a uita acest aspect. Se desprinsese iute din strînsoarea lui. Și, înainte ca el s-o poată prinde, Sharon năvăli în bucătărie.

– A sosit pizza, mătușă Amber. Ă, ă... ne trebuie niște bani pentru a o plăti.

– Eu cred că ai nevoie de o avere pentru a putea plăti cele cincisprezece bucăți de pizza și

nenumăratele sticle de doi litri de apă minerală.

Amber n-avea la ea bani cash pentru a onora nota. Jared, cu galanterie, se oferi să plătească. N-avea încotro, trebuia să accepte, fiindcă cel ce adusese comanda aștepta nerăbdător plata.

– Îți voi semna un cec chiar acum, i se adresă ea lui Jared. Se ridică să semneze cecul.

– Nu trebuie să-mi semnezi nici un cec, Amber, refuză Jared luînd o pizza și oferindu-i și ei o porție. Doar eu am fost cel care te-a invitat la cină, nu? Ei bine, asta pare să fie o cină.

– Trebuie să înțeleg că și Sharon și prietenii ei sînt tot invitații tăi la cină? Își roti ea ochii în tavan.

– Nu-ți voi primi cecul, Amber! Nu vreau să iau bani de la tine, îi spuse el calm, dar hotărît.

– Iar am ajuns aici. Procedezi exact ca atunci cînd am fost la Bellisario! îi reproșă ea, înghițind o bucățică de pizza. Să înțeleg – continuă ea – că un bărbat nu trebuie să ia bani de la o femeie sau că tu nu vrei să iei bani de la o Aames?

De ce nu-mi spui că tu ești președintele acelei bănci nenorocite, Jared Hamilton Stone? îl apostrofă ea în gînd. Mărturisește odată că unchiul tău e nebun, că tu nu faci altceva decît să te zbați să-ți salvezi cariera. Așteptă, dorind din tot sufletul ca el să-i spună adevărul. Spera ca el să-i spună că nu dorea să se folosească de ea. Numai

așa l-ar putea înțelege și l-ar sprijini.

– Ultimul tău nume n-are nici o legătură cu plata pizzei. Chiar dacă te-ai numi Amber Smith, eu tot n-aș primi bani de la tine, îi explică el calm.

– Dacă aș fi Amber Smith, atunci tu nu ai fi aici, încercă ea să-și ascundă dezamăgirea. Curînd, aceasta se transformă în iritare. Și decepția nu se opri aici.

– Cred că, după ce puștii își termină pizza, ar fi bine să-i trimitem acasă, îi sugeră Jared.

Ușurința cu care el trecuse peste subiectul anterior o irită. Oare chiar atît de naivă o credea? Așa se părea, fiindcă el, luînd o altă porție de pizza, încercă s-o ademenească într-o discuție despre implicațiile politice legate de moartea prințului Negru. Dar nu reuși.

– Mă duc să-l rog pe Jimmy și grupul său să mai cînte și altceva. Și Amber își petrecu o jumătate de oră alături de Jimmy și orchestra lui, pretinzînd că asculta extaziată cele trei melodii ce alcătuiau repertoriul lor, interpretate pînă în acel moment de cel puțin douăzeci și cinci de ori.

Sprijinit de perete, în fundul sufrageriei, cu brațele încrucișate la piept și cu o uitătură cruntă, Jared n-o slăbea din ochi. Și de cîte ori își arunca privirea spre el, și văzîndu-l astfel, Amber îl eticheta în gînd cu emblema de supraveghetor

„agent al Inchiziției“.

Pe la ora unu din noapte, Jared îi anunță că petrecerea s-a terminat și că era vremea ca toată lumea să plece. Dar și Sharon făcu un anunț:

– Eu i-am spus tatălui meu că în seara asta voi rămîne la tine, Amber.

Amber se uită la Jared. Avea fața tot atît de neagră precum cerul dinaintea furtunii.

Dar nu numai Sharon plănuise să doarmă la Amber. Judecînd după expresia lui Jared Hamilton Stone, se putea lesne înțelege că și el plănuise același lucru.

– Și Katie, și Jenny, și Susan, și Mary Jo și-au anunțat părinții că vor dormi aici, mai adăugă Sharon. Putem rămîne, nu? Oricum, e prea tîrziu ca să ne întoarcem în cartierul Aames și nici una dintre noi nu are mașină.

– Vă duc eu! se offeri Jared, țintuind-o cu privirea pe Amber. În ochii lui albaștri, Amber desluși frustrare, pasiune dar și speranță.

– Nu cred că este nevoie, Jared. Fetele pot rămîne aici, îi comunică Amber pe un ton vioi. De bucurie, fetele chicotiră.

Se crease totuși puțină confuzie pe tema aceasta.

Jimmy și grupul său își scosese deja instrumentele afară și-și luară rămas-bun de la cei care mai rămăseseră.

Te voi iubi mereu

– Noapte bună, Jared, îi ură Amber, înconjurată de Sharon și prietenele ei. A fost o seară amuzantă! Și acum, fetelor, să mergem la bucătărie și să coacem porumb.

Cînd ieșiră de acolo, un sfert de oră mai tîrziu, Jared nu mai era.

Capitolul 6

Amber introduse cheia în broască. Suna telefonul. Intră. Aprinse lumina și ridică receptorul.

– Toată ziua am încercat să dau de tine.

Jared Stone, își spuse neliniștită Amber. Apoi domolită întrebă:

– Cine-i?

– Individul ce i-a condus acasă, noaptea trecută, pe Jimmy și pe Jeff, împreună cu instrumentele și stațiile de amplificare.

– Zău? îl necăji ea, zîmbind.

– Doar nu era să-i las, cu tot calabalîcul acela,

Te voi iubi mereu

În mijlocul drumului, la o oră atît de tîrzie din noapte, nu?

– Ai fi putut, dar ca fost supraveghetor, caracterizat printr-un acut simț al datoriei... și fiindcă ești genul care întotdeauna face numai ce trebuie, se cuvenea să...

– Nu fac întotdeauna ceea ce trebuie, Amber! Ieri-seară, de exemplu, ar fi trebuit să urc în mașină și grupul acela năuc de fete și să le duc acasă. Apoi ar fi trebuit să mă întorc și să te iau direct în pat.

Zîmbetul ei dispăru.

– Nu, Jared, te rog!

– Nu, ce?

– Nu mai pomeni despre astfel de lucruri.

– De ce?

– Fiindcă n-am de gînd să mă culc cu tine.

Același lucru îi spusese și lui Bryce după-amiază, cînd acesta, încă o dată, o rugase să joace rolul de intermediar între președintele băncii Hamilton și banca Aames.

– Ai vrea poate să discutăm despre ramificațiile Acordului Britanic?

Replica lui o luă pe nepregătite. Se aștepta ca discuția să continue pe tema refuzului ei de a avea o relație cu el.

– Eu... eu...

– Ce-ai zice dacă am lua masa împreună mîine?

– La prînz voi mîncă cu sora mea, iar seara mă voi pregăti pentru vacanță.

– Atunci, cina?

În ciuda faptului că toată după-amiaza nu făcuse altceva decît să-și convingă familia că pe ea n-o interesa Jared Hamilton Stone – și nici n-o va interesa vreodată – și deși era conștientă de faptul că individul o mințea și se folosea de ea, fiindcă era fiica președintelui băncii Aames, ea, în sinea ei, acum, recunoștea că dorea să-l vadă și să cineze cu el. Își reprimă oftatul. De ce vacanța ei nu venea mai iute? Spera ca această călătorie să șteargă orice amintire legată de Jared Hamilton Stone. Totuși dorea să-l vadă! Prînzul, într-o zi de luni, cu el, i se părea convenabil.

– Da! Cu condiția ca eu să-mi plătesc partea mea, îi răspunse ea hotărîtă. Dorea să-l întâlnească în condițiile impuse de ea. Condițiile ei... Da, și tot eu vreau să aleg și restaurantul, îi veni în minte.

După cîteva momente de tăcere, Jared răspunse domol:

– Să înțeleg că acestea sînt toate condițiile tale și că, dacă nu le accept, nu vom lua masa împreună?

– Exact.

– N-am de ales. Trebuie să le accept, nu?

Amber se încruntă. Era evident faptul că Jared

Te voi iubi mereu

nu-și putea permite să refuze condițiile impuse de fiica președintelui băncii Aames.

– Rămîne pe mîine, la doisprezece și un sfert, la restaurantul Cedrii Libanului al lui Samreny, îi indică ea numele unui restaurant din apropierea magazinului ei. Nu-l întrebă nici măcar din politețe dacă distanța, din Hamilton pînă în Cambridge, nu i se părea prea mare și nici dacă îi convenea bucătăria libaneză. Nu-i lăsa răgazul nici unei obiecții. Jared Hamilton n-avea decît să accepte ceea ce-i cerea ea.

Închise telefonul printr-un „la revedere” tăios, promițîndu-și sieși că a doua zi va fi ultima dată cînd îl va mai întîlni pe Jared Stone. Și-și mai propuse, ca tot mîine, fiindcă știa că pe Jared Hamilton nu-l interesa decît viitoarea lui carieră, să nu aibă alt comportament decît acela, foarte oficial, obișnuit al oamenilor de afaceri. Să fie Amber de acum doi ani.

Îl va uita apoi pe Jared Hamilton Stone pentru totdeauna și se va bucura de prima ei vacanță în care va pleca neînsoțită; romanticele Insule Caraibe. Și dacă acolo va cunoaște pe cineva, se va asigura mai întîi că bărbatul respectiv este interesat de ea ca femeie și nu ca fiică a unui bancher:

Amber, în micuța baie din spatele magazinului, încerca să înlăture machiajul aplicat cu multă grijă

de dimineață. Tocmai atunci intră Ashlee.

– Amber, mă duc să-l iau pe Christopher de la joacă. Îl duc acasă să-i dau să mănânce și încerc apoi să-l culc. Pot să... Oh!

– Ei da, asta-i chiar reacția pe care doream s-o văd, îi spuse Amber, adunându-și tot părul la spate și încercînd să-l prindă în două clame. Dumnezeu, de-aș fi avut părul mai lung l-aș fi strîns într-un coc cît se poate de sever.

– Dar, de ce ții neapărat să-ți faci o asemenea coafură, Amber? Și de unde ai luat și haina asta?

– De la doamna Champion. Este costumul pe care-l poartă la ceremonii funerare, rînji Amber. Recunosc însă că este mult prea larg pentru mine. Își ridică imensa haină pentru a-i arăta cum reușise, cu ajutorul unui ac de siguranță enorm, să-și potrivească fusta pe talie, unde îngrămădise o bluză neagră, de asemenea, foarte largă.

– Nu-i decît cu vreo trei numere mai mare, rosti Ashlee tărăgănat.

– Cămașa am împrumutat-o de la Bryce. Tipică, rigidă, ideală și în ton cu costumul. După cum vezi, am o ținută impunătoare, nu?

– Impunătoare?

– Fiindcă voi lua masa cu Jared Stone.

– Ca o negustoreasă?

– Ca un bancher, o corectă Amber. Voi arăta exact ca acum doi ani, deși părul nu mai este la

Te voi iubi mereu

fel de îngrozitor ca atunci. Dar, după cum vezi, am îndreptat acest neajuns, mi-am șters machiajul și am îmbrăcat costumul doamnei Champion. Privește-mi pantofii, zise, arătându-i o pereche de pantofi negri, demodați, cu tocuri late și joase. Am dat de oribilitățile astea, la care renunțasem, în spatele șifonierului.

– Amber, de ce toate acestea? se cutremură Ashlee.

– Fiindcă Jared Stone este bancherul prin excelență. Vreau să-i arăt întruchiparea ideală a tipului feminin de bancher. Să vedem dacă și acum va mai simula că este atras de mine? Și-i indică propria ei imagine, reflectată în oglindă.

– Amber, Jared Stone nu se prefacă că este atras de tine, oftă Ashlee.

– Ashlee, doresc să pun capăt jocului lui murdar! Văzîndu-mă astfel, așa cum eram înainte, va fi obligat să-și schimbe strategia. Sînt convinsă că după această întîlnire nu va mai încerca să comunice cu consiliul directoral al băncii Aames prin mine!

– Vorbești despre tine, ca și cînd n-ai fi fost decît o ciudățenie, îi reproșă Amber intrigată. Și o faci de parcă tu n-ai avea nici o legătură cu cea care ai fost acum doi ani. Draga mea, n-ai fost o ființă anormală. Și chiar dacă te-ai schimbat foarte mult, să știi că trecutul tău va fi întotdeauna

o parte din tine!

– Nu! Își întări Amber răspunsul și printr-o mișcare hotărâtă, negativă a capului. Mă simt total diferită de cea de atunci și nu mai am nici o legătură cu ea, cu Amber de demult. Te înșeli, Ashlee, eram foarte ciudată, dar tu ești prea drăguță ca să admiți așa ceva.

– Și-ți imaginezi că văzîndu-te deghizată astfel, Jared Stone o va lua la goană? se îndoii Ashlee.

– Crede-mă, Ash, dar știi ce efect aveam asupra oamenilor atunci cînd lucram la bancă.

– S-ar părea că încerci imposibilul pentru a-l îndepărta. De ce nu-i spui mai bine că nu dorești să-l vezi?

– Fiindcă nu vrea să mă asculte. Nu vrea să renunțe atît de ușor. S-a implicat prea mult în cariera lui. Și-i vine mult mai ușor, pentru desăvîrșirea scopului lui, să se folosească de mine, doar sînt o Aames! Cred... cred că trebuie să pun capăt acestei situații.

– Deci ți-ai propus să-i dejoci planurile, nu? zîmbi Ashlee.

– Nu cred că voi pierde. Amintește-ți că am fost împotriva acestui plan. Jared Stone va constata că îi va fi mult mai ușor să-l sune pe tata sau pe Bryce pentru a trata direct cu ei, fără să mă curteze pe mine, după ce mă va cunoaște și

Te voi iubi mereu

în ipostaza celei care am fost. În felul acesta, mâine voi putea pleca liniștită în vacanță și toată bătaia asta de cap va fi uitată.

Ashlee nu-i răspunse. Privirea și gândul ei răătăceau undeva în viitor.

Amber o văzuse de multe ori privind astfel și înțelese imediat că ea „avea ceva” ce numai Ashlee era în stare să perceapă. Amber credea cu adevărat în capacitatea de a prevedea a surorii ei, chiar dacă acest dar al ei o înfiora.

– Ashlee? Ridicînd tonul: Ashlee, ce vezi? Spune-mi!

– A... nimic, se dezmetici Ashlee, scuturîndu-și capul. Vorbeam parcă de vacanța ta...

– Asta vedeai? Sper că eram eu, plimbîndu-mă, la apusul soarelui, cu un tip grozav și bronzat, zîmbi Amber.

– De, știi, individul nu era bronzat. Înțelegi?

– Dar se poate bronză oricînd, nu? Ne vedem mai tîrziu, Ashlee. Urează-mi să reușesc să-l sperii definitiv pe Jared Hamilton Stone, încheie Amber, îmbrățișîndu-și sora înainte de plecare.

Cînd sosi Amber, Jared ocupase deja un separeu la restaurantul lui Samreny. Îl identifică imediat, înainte chiar ca el s-o observe. Văzîndu-l însă, tresări. Încercă să-și domolească bătăile inimii. Nu trebuia să fie slabă. Doar era în pielea

lui Amber cea veche, își reaminti ea cu încăpăținare. Acea Amber care se comporta ca un robot, n-avea emoții, era echilibrată și respingătoare.

– Bună, Jared! îl salută ea, când ajunse în dreptul lui. Maxilarele îi erau atît de încordate, încît o ardeau.

– Amber?

– Nu te deranja! îi spuse ea pe un ton rece, cînd acesta încercă să se ridice și s-o întîmpine. Ai făcut comanda? îl întrebă ea, așezîndu-se pe locul liber din fața lui.

– N-am făcut-o? Te-am așteptat. Se așează. Dar tu ești plină de surprize! își exprimă el mirarea, privind-o stăruitor.

Tentația de a fi ea însăși deveni tot mai puternică, dar Amber cea veche nu flirta. Așa că se abținu. Mai mult, îl privi sever și cu reproș.

– Te-am văzut în ipostaza femeii ce se ocupă de artă și afaceri legate de ea, te-am văzut acționînd și ca o ființă frivolă. Acum ce rol ți-ai propus să joci, Amber?

Zărimdu-i licărul din ochi, Amber se neliniști. Îi venea greu să nu-i împărtășească umorul. Era îndemnată să se lase în seama bucuriei transmise de acei ochi vii și să rîdă împreună cu el de gluma aceasta. Unde-i era oare legendara rezervă de care se folosea cînd avea nevoie?

Te voi iubi mereu

– Rîzi de mine? se folosi ea de tonul aspru cu care reușea să pună oamenii la punct cu ani în urmă.

– Împărtășesc doar gluma ta, Amber, îi răspunse el, luîndu-i mîinile într-ale lui. Bănuiesc că trebuie să ghicesc cine ești astăzi, nu? Să vedem, deci. E doar un refugiu, nu?

– Sînt bancher! îl repezi ea, trăgîndu-și mîinile mînioasă.

Jared izbucni într-o cascadă de rîs ce atrase atenția cîtorva meseni asupra lor. Neliniștită și foindu-se pe scaun, Amber își imaginează că toată lumea de acolo își punea aceeași întrebare: de ce un bărbat atît de chipeș și bine îmbrăcat, așa cum se prezenta Jared Stone, împărțea un separeu cu o astfel de caricatură?

– Bancher, zici? Dar, Amber, trăiesc printre bănci și printre oameni de afaceri încă din anul III de facultate. Și crede-mă, n-am văzut încă un bancher care să arate așa cum ești tu acum, chiacoti încă Jared.

– Te cred. Dar tu nu ai avut de-a face cu cei de la banca Aames, îi replică ea cu răceală. Pînă acum doi ani și jumătate am lucrat pentru această bancă. Arătăm exact cum mă vezi acum.

– Ai lucrat la bancă? se zgîi Jared la ea. Dar magazinul...

– Magazinul l-am deschis împreună cu sora

mea de-abia de doi ani. Pînă atunci, n-am făcut altceva decît să mă pregătesc pentru o carieră legată de bancă. M-am implicat într-atît, încît mi-am însușit perfect comportamentul cerut de o astfel de meserie, am trăit, am respirat... și m-am îmbrăcat, conform regulamentului impus de cei de la bancă.

– Și de ce ai părăsit-o?

– Fiindcă mă simțeam mizerabil! izbucni ea, dar se dojeni însă imediat. Amber de odinioară nu-și exprima niciodată sentimentele. Încercă să se adune. Cred că voi comanda kebab. Iar subiectul va fi continuat după aceea, schimbă ea brusc vorba.

– Care anume? S-ar părea că am început să discutăm despre mai multe lucruri.

– Chiar trebuie să fii atît de superficial, domnule Stone? i-o tăie Amber, privindu-l cu multă asprime.

– Dumnezeuule! Să nu-mi spui că într-a VII-a ai avut-o profesoară pe miss McCracken? Ai imitat-o perfect. Dacă ai avea și părul alb, atunci asemănarea ar fi totală.

Spre spaima ei, Amber chicoti. Și nici asta n-o făcuse pe cînd era la bancă. Încercă să-și îndrepte greșeala.

– Domnule Stone.

– Da, domnișoară Aames? Pe sub masă, cu

Te voi iubi mereu

multă prudență, Jared își apropie picioarele de ale ei, prinzându-i-le între genunchi.

– Ce faci?

– Exact ceea ce fac!

– Jared? Dar tu ești orb? Nu vezi cum arăt? Fără pudră și cu coafura asta demodată, nu se poate să... nu se poate să vrei... să...

– Să fac dragoste cu tine? o completă el. Ei bine, află că vreau! Strînsoarea picioarelor se întetă. Amber simți cum căldura și forța lor o copleșesc.

– Mă fascinezi și mă exciți așa cum nici o altă femeie n-a făcut-o pînă acum. Te doresc și ca artistă, și ca pe o fată cu sex-appel, ei bine, și ca... femeie-bancher... Le doresc pe toate acestea, Amber, în toate ipostazele ești tu.

Ajutor! implora vechea Amber. Privindu-l apoi pe sub gene și încercînd zadarnic să revină la starea pe care și-o propusese înainte de a se întîlni cu el, răspunse:

– Oare cum de-am ajuns să fim atît de gravi? Cred că ar fi mai bine să comandăm sau... Amintește-ți, te rog, că astăzi sînt bancher!

Jared îi prinse mîna stîngă și i-o sărută.

– Sînt cît se poate de serios.

– Da? Chiar și în pat?

În ciuda ei, fără să știe cum, redevenise Amber cea pasionată, plină de farmec și pusă pe flirt. I se

schimbasese chiar și vocea, căpătase acele nuanțe joase și plăcute.

– Hai la mine și ai să afli.

Dorința reprimată pîna acum, dar exprimată fățiș de ochii lui, nu-i scăpase lui Amber. Ea însăși îl dorea. Răspunse privirii lui și, pe sub masă, picioarele ei, instantaneu, se lipiră de ale lui.

– S-ar putea să vin.

– Pot lua comanda? Întrebă politicos chelnerul care tocmai se apropiase de masa lor.

– Da, răspunse Amber cu răceală, retrăgîndu-și mîna dintr-a lui Jared.

Jared fu luat pe nepregătite. Totuși, trebuia să comande ceva.

– Eu... eu doresc același lucru.

N-are importanță ce, își spuse el în 'gînd. Ur-mărise cu atîta înfrigurare buzele ei pentru a înțelege răspunsul. Privi neliniștit la chelnerul ce părea să zăbovească prea mult. Se încruntă, dorind ca acesta să se îndepărteze cît mai repede.

Cînd, în sfîrșit, chelnerul plecă, Jared îi prinse din nou mîna.

– Spune-mi, vrei?

– Ce anume? îl întrebă Amber, privindu-și degetele subțiri pierdute într-ale lui. Cu degetul mare, el îi mîngîia încheietura, acolo unde pulsul îi bătea puternic. Era conștientă că și el simțea

același lucru.

– Vino la mine după-masă, rosti el învăluind-o în flacăra albastră a privirii, flacăra ce, la fiecare mîngîiere a degetului lui, părea să-i cuprindă întregul trup.

Dorea atît de mult să meargă cu el, încît dorința însăși o durea. Avea oare destul curaj? Își simți gura uscată.

– Magazinul...

– Sora ta se poate descurca cîteva ore și singură, nu?

– Cîteva ore?

– Pînă la închidere. Pînă mîine vei fi ocupată cu altceva, îi spuse el, zîmbindu-i seducător. Amber simți cum îi fierbe sîngele, arzîndu-i venele.

Mîine! Dar mîine trebuie să plece în vacanță! Încercă să înlătore răul ce-i acoperea luciditatea.

– Mîine plec. Diseară trebuie să-mi fac bagajul.

Reapariția chelnerului o trezi complet. Își aminti că plănuise ca prima ei legătură amoroasă să se producă alături de un străin foarte romantic, într-un paradis tropical, și nu aici, cu un președinte de bancă ambițios. Oare ce-ar spune Bryce cînd ar auzi că ea și-a petrecut toată ziua în pat, alături de Jared Hamilton Stone? Va fi cît se poate de încîntat. Chiar o va felicita, fiindcă s-a alăturat cauzei lui. Doar această ipoteză și a fost destul ca ea să-și

îndrepte ținuta și să redevină severa Amber de acum doi ani.

Rămaseră tăcuți atîta timp cît chelnerul le servi salata. Cînd acesta se îndepărtă, Amber, mîncînd și păstrîndu-și aerul sever, se concentrează doar asupra Sistemului federal de fonduri. Se abătuse de la planul ei doar temporar. Vechea ei personalitate se încăpățîină să restabilească echilibrul.

Cînd serviră kebabul cu orez, ea nu vorbi decît despre fluctuațiile valutei, iar la desert se arăta interesată de cursul valutar. Nu existară atingeri pe sub masă sau pe deasupra ei, nici schimburi de priviri pătimașe și nici vreo altă aluzie de natură afectivă. Femeia-bancher n-avea sex sau umor. Era preocupată doar de afaceri.

La desert, Amber comandă smochine cu miere, iar Jared doar o cafea.

– Știi că ai cele mai lungi și mai dese gene pe care le-am văzut vreodată? îi declară el deodată, cînd ea se opri o clipă din lungul discurs citat din capitolul al XI-lea, referitor la legile bancare. Și ai și cei mai frumoși ochi căprui din cîți am întîlnit? Profunzimea și modul lor de a comunica mă fascinează!

Amber îl privi și lăsă lingurița pe masă. Privirea lui o făcea să se simtă din nou slabă. Citea acolo aceeași dorința pe care o mai deslușise și

sîmbătă noaptea, cînd o ținuse în brațe.

Dar atunci era îmbrăcată într-o rochie decoltată, foarte sexy. Îl ademenise și flirtase cu el. Era firesc ca el să se simtă atras de ea. Doar asta-și propusese și ea. Acum însă nu-i înțelegea dorința, fiindcă așa cum se prezenta ea în acest moment, fără pic de umor, îmbrăcată în acest costum negru, fără nici o formă, nu putea atrage un bărbat. Dimpotrivă, ar fi trebuit să-l pună pe fugă.

– Ai terminat de mîncat? o întrebă Jared blînd, susținîndu-i privirea.

Ea încercă să se mențină în acea stare de automatism, ce caracteriza o personalitate preocupată doar de problemele financiare. Gîndește-te la amenzi sau la modul cum se fac economiile și împrumuturile! Își ordonă ea.

Dar Jared îi luă lingurița și i-o duse la gură. Amber îl privi confuză.

– Deschide gura, Amber!

Amber simți că pierde teren. Nu-și putu desprinde privirea dintr-a lui. Deschise gura. Nu fusese niciodată atît de dominată. Tăcerea și limbajul ochilor au înlocuit cuvintele, creînd o atmosferă erotică în care ei se lăsară în voie tot timpul cît dură acest desert, servit de Jared cu lingurița.

– Mergem? rosti Jared cînd și ultimul dumaticat fu înghițit. Amber încuviință doar printr-o mișcare

a capului. Se simțea ciudat de amețită. Ținînd-o pe după umeri, Jared o conduse spre ușă. În mers, degetele lui îi mîngîiară pielea sensibilă dintre ceafă și gît. Amber își continuă greu drumul. Ar fi vrut să închidă ochii și să se topească în brațele lui. Era prea năucită ca să-și dea seama că el plătise masa și că acum nu se îndreptau spre magazinul de suveniruri.

– Am ajuns, iubito, îi spuse el cînd se aflară în dreptul propriei lui mașini, un Buick mare, de culoare gri. Îi deschise portiera. Înainte însă de a o invita să urce, îi luă mîna și i-o sărută.

Ea privi mai întîi la mașină, apoi la el. Q mai ținea încă de mîna, ca și cum s-ar fi temut parcă să nu fugă. Își plecă privirea. Zăbovi o clipă pe pantofii negri și butucănoși, apoi pe ciorapii groși. Se trezi din transă.

– Pot să merg, spuse ea cu vocea voalată.

– Da, dar nu tot drumul spre Hamilton, îi zîmbi ei.

– Jared, eu... eu nu pot să merg acolo, îngăimă ea, încă sedusă de tandrețea din vocea lui.

– Ba poți, Amber, îi zîmbi el și-i cuprinse talia. Ea îi simți degetele trecînd peste imensul ac de siguranță, ce-i susținea fusta enormă. Se opriă o clipă, apoi degetele lui își continuară mîngîierea.

– Ce s-ar întîmpla dacă aș deschide acest ac? Îți va cădea fusta? o necăji el.

Te voi iubi mereu

Amber își privi chipul reflectat în geamul mașinii. Smucindu-se de lângă el, rosti:

– Da, probabil că va cădea.

– Minunat, murmură el cu ochi scînteietori.

– Nu mi se pare. Dimpotrivă, este îngrozitor. Iar eu arăt groaznic, Jared. În ultimele patruzeci și cinci de minute n-am făcut altceva decît să reflectez la varianta orală a radioului, rubrica financiară din jurnalul Wall Street.

Jared părea însă să nu se sinchisească de toate acestea. El continua s-o privească cu aceeași intensitate albastră.

– Vino cu mine, Amber!

– Dar nu mă poți dori cînd arăt așa cum arăt acum.

– Ești adorabilă. Tu, întotdeauna vei fi adorabilă, Amber.

O găsea deci adorabilă? Nici patetică, nici plictisitoare. Emoția îi umplu ochii de lacrimi. Vechea Amber reușise să-l atragă! El o dorea acum pe acea creatură mereu încordată, instabilă și insensibilă, de care toată lumea fugea.

Un balsam parcă îi mîngîia rănile adînci, ascunse atîția ani. Întrebîndu-se dacă nu cumva visează, cu multă greutate și pe un ton ce pretindea un răspuns, contrar celor afirmate de ea, rosti:

– Jared, am tot încercat în timpul mesei să fiu cît mai stupidă și plictisitoare...

– Stupidă. Recunosc că din cînd în cînd părai cam nebună, dar stupidă și plictisitoare nu vei putea fi niciodată.

Acea stare plăcută și magică încă o mai stăpînea. El n-o găsea nici stupidă, nici plictisitoare, nici neatrăgătoare. Iar felul cum o privea... era identic cu felul în care Locke se uita la Ashlee! Fascinație, tandrețe și dorință exprimau ochii lui Locke.

– Dacă vrei să mai stăm de vorbă aici, atunci mă duc să mai pun niște fise pentru a prelungi durata de parcare. Ce zici, mergem sau mai rămînem?

Amber cea veche, atît de dornică de a avea un admirator, și Amber de acum, cea în care se trezise sentimentul iubirii, dar care era total lipsită de experiență, se uniră.

– Mergem.

Jared îi deschise portiera. Ea intră. Abia simțit, el o sărută. Cît timp durară manevrele necesare pornirii și ieșirii din parcare, Amber trăi sub vraja acestui sărut.

– Tot timpul cît a durat masa, am vrut să te întreb ceva, îi zise el, strecurîndu-și cu abilitate mașina prin traficul cu atîtea opriri și tot atîtea porniri din Cambridge. Și anume, ce te-a determinat să-ți alegi o carieră legată de domeniul bancar și al finanțelor? Știu de ce ai părăsit-o, dar nu

Te voi iubi mereu

Înțeleg de ce ți-ai ales o profesiune pe care ai disprețuit-o și pe care o disprețuiești?

Amber începu să se agite. Banca și finanțele erau acum ultimele lucruri la care s-ar fi putut gândi.

– Fiindcă sînt o Aames. Mi s-a părut că-i de datoria mea să cunosc toate problemele legate de lumea afacerilor.

– Dar și Ashlee era o Aames. Aș paria pe ultimul dolar că ea habar n-are ce înseamnă Sistemul federal de fonduri, ca să nu mai vorbim de faptul că ea n-are nici cea mai vagă idee de modul cum funcționează acesta.

– Ai dreptate. Și chiar dacă cineva ar încerca să-i explice, ea nu i-ar acorda nici o atenție. Este un subiect care o plictisește chiar mai mult decît pe mine.

– Am constatat însă, atunci cînd vorbești despre finanțe, că nu plictiseala se reflectă în ochii tăi, ci ura și durerea.

Observația lui atinse o coardă sensibilă a sufletului ei.

– Din cauza efortului prea mare. Toți acești ani de muncă asiduă m-au marcat.

– Te-au forțat și ai tăi să te ocupi de bancă?

– Nu, dimpotrivă. Părinții chiar au încercat să mă țină la distanță de bancă. Și tocmai acest lucru m-a îndîrjit să fac tot ce îmi stă în putință ca

să reușesc. Zîbind cu tristețe, continuă: De cînd mă știu, n-am auzit altceva decît că banca există în sîngele tuturor celor care se numesc Aames. Mi-am dorit atît de mult ca și prin venele mele să curgă sîngele lor, să fiu cu adevărat o Aames.

– Și nu doar o Aames adoptată, șopti el.

Ea afirmă printr-o mișcare a capului. Privindu-și mîinile adăugă:

– Nu sînt o Aames prin sînge. Și o carieră legată de bancă nu mi se potrivește, nu este în sîngele meu. Mă întreb însă ce anume o fi? Dorința de a deveni cu adevărat o Aames m-a obsedat într-atît, încît niciodată nu mi-am pus întrebarea cine sînt cu adevărat. De-abia acum o fac.

– Ce știi despre părinții tăi adevărați?

– Tot ceea ce știu este că mama noastră, a mea și a lui Ashlee, care se numea Caroline Rose Sheppard, a renunțat la noi. Avea nouăsprezece ani cînd ne-a născut. Dar ea a fost aceea care ne-a dat numele. Pe mine m-a numit Amber Rose, iar pe Ashlee, Ashlee Rose. Despre tatăl nostru nu știm decît că a fost înregistrat sub numele de John Doe. Și mai știu că, foarte curînd de la naștere, am fost adoptate de familii diferite. Nu ne-am întîlnit decît acum doi ani și jumătate.

– Păcat, mare păcat că ați fost despărțite, rosti Jared cu amărăciune. Ce idee îngrozitoare să se-

pari două gemene.

– Și noi credem același lucru. Mie... mie mi-a lipsit enorm de mult sora mea. Toți anii aceia în care am fost atât de departe una de alta... Vocea i se curmă, iar privirea i se pierdu în gol.

Jared se simți copleșit de durerea ei. Era prima oară când împărtășea sentimentele altcuiva. Ar fi vrut, dacă ar fi putut, să îndrepte tot răul făcut. Dorea s-o liniștească și să înlăture tristețea din ochii ei mari și căprui. Se întoarse spre ea și-i luă mîna.

– Vino lîngă mine, Amber.

Ea îl privi. Încet, se apropie de el. Jared o cuprinse pe după mijloc.

– Crezi că vei putea conduce doar cu o mîină? Îi zîmbi ea cu îndoială, lucru ce aproape că-l duru.

– Fii liniștită, pot, o asigură el pe un ton blînd, inconștient de blînd, așa cum, de fapt, îi erau în acel moment toate sentimentele, blînde.

O lipi de el. Ființa aceasta, atât de complexă, atinsese coarde pe care el nici nu și le bănuia. E adevărat că o dorea fizic atât de aprig, încît el însuși se miră, dar era conștient de faptul că această dorință era alimentată însă de sentimente mult mai profunde.

Nu se mai simți atât de neliniștit ca atunci, în prima zi cînd o condusesese. Și nici nu-și mai făcea griji din pricina faptului că ea, o Ames, ar fi fost

certată cu ceea ce se presupunea a fi moral. Problema tocmai fusese discutată. Nici nu va mai aduce vreodată vorba despre bancă. Nici despre poziția lui nu-i va vorbi. Nici măcar numele băncii Hamilton nu-l va pomeni. Nu, în relația lui cu Amber nu va mai exista nici un conflict de interese.

– Te simți bine? o întreabă el grijuliu, în timp ce apăsă pe frână, pentru o altă oprire indicată de culoarea roșie a semaforului.

Amber se cuibări mai aproape de el și-i zîmbi. Se simțea înțeleasă, protejată și dorită. Și mai fericită ca oricînd.

Capitolul 7

Zugrăvit în nuanțe complementare de bej-și maro, apartamentul lui Jared, din Hamilton, unul obișnuit, părea destul de confortabil. Plafoniera, pe care erau pictate baloane în culori strălucitoare, își împrăstia nuanțele vii pe unul dintre pereți. Tocmai spre acest joc de lumini privi Amber mai întâi.

– Ai pus-o! exclamă ea surprinsă și încântată.

Jared ridică din umeri sfios. O așezase acolo doar din impuls. Ori de câte ori privea spre perețele acela, se gîndea la ea. Dar era conștient că

cele două acțiuni nu-l caracterizau sau, cine știe, poate că prin Amber ieșise la iveală o altă caracteristică a personalității lui de care habar avea. Recunoscuse însă că acest lucru nu-i displăcea.

Amber cercetă sufrageria largă. Fu atrasă de o splendidă sculptură din lemn natural, nevopsit, ci doar lustruit. Reprezenta o rață din cele folosite ca momelă. Era aștit de bine realizată, încît părea naturală.

– Este foarte frumoasă! O ridică. De unde o ai?

– Eu am făcut-o.

– Tu? Hai, Jared, zău că nu te cred.

– Eu am făcut-o, Amber, rîse el. Vino să-ți mai arăt! O luă de mîna și o conduse spre o cameră destinată acestui gen de muncă. Amber zări uneltele și materialele. Pe rafturi se găseau multe alte sculpturi identice cu cea din sufragerie, ale căror culori variau în funcție de nuanțele lemnului. Erau incredibil de bine executate; fiecare reprezenta o piesă de artă. Pe niște etajere se aflau colivii de forme și mărimi diferite, dar și o mulțime de alte animale, tot migălite cu mîna, tot demne de a fi considerate mici capodopere.

– Sînt minunate! rosti Amber pe nerăsuflăte. Jared, tu ai talent. Tu...

– E hobby-ul meu, o întrerupse el, simțindu-se stîmjenit de laudele ei entuziaste. Cam nebunesc,

Te voi iubi mereu

nu? Un adult în toată firea ce-și petrece puținul lui timp liber cioplind.

– Nebunesc? Cine a spus asta?

El însă nu-i răspunse. Se pierduse undeva, în trecut.

Trăsnitul de unchi-su trebuie să fie, ghici ea imediat. Reacția bătrînului trebuie să fi fost identică cu cea a lui Bryce, cînd a auzit că ea va părăsi banca pentru pictură. Simți că Jared avea nevoie de încurajare.

– E nebunesc doar faptul că-ți petreci cea mai mare parte a timpului într-o bancă stupidă, în loc să te ocupi doar de așa ceva! Jared, piesele acestea sînt minunate! Oare, tu știi cît de mulți oameni iubesc astfel de lucruri? Cîți bani ar cheltui pentru ele? Văd că ai o colecție de rațe cioplite, imensă. Mulți amatori de astfel de sculpturi s-ar omorî pentru a obține o pisică, un leu. Par toate atît de vii, atît de...

– Cred c-ar trebui să te angajez ca agent comercial, rîse el dezaprobat. Nu le fac decît ca să mă amuz, Amber! Nu m-am gîndit niciodată c-aș putea vinde ceva din ceea ce fac aici.

– Bănuiesc că tot tu ți-ai făcut și rafturile, îl ignoră ea. Dar ce-i asta? Un tren? E destul de mare pentru ca un copil să se folosească de el în timpul jocului. A, uite și locomotiva, chiar și un vagon, a și încă două mașini! Dacă eu și Ashlee

am avea cîte ceva dintre ele în magazinul nostru, cîte comenzi am obține.

– Ai cam luat-o razna, iubito, o întrerupse el. Să știi însă că mă simt flatat. Dacă vrei, poți lua trenul și cele patru piese și du-le lui Christopher. A, dar mai am și un cal care se balansează! I-l dăruiesc. E singurul copil pe care-l cunosc. Mi-ar face plăcere să știu că toate acestea sînt ale lui, bineînțeles, numai dacă consideri că se va bucura.

– Nu numai că se va bucura, dar le va iubi. Orice copil ar face la fel. Și nu numai el. Chiar și părinții. Spune-mi, Jared, nu-i așa că ceea ce faci tu este ceva mai mult decît un hobby? Cred că-ți face multă plăcere să vezi cum din propria-ți mînă ies astfel de lucruri. Și mai cred că genul acesta de muncă îți place mai mult decît ceea ce faci la bancă, i se adresează ea, de data asta în gînd.

Uimită, înțelese că deja îl cunoștea foarte bine. Semănau în atîtea privințe! Realiză că temperamentele lor calde și sensibile îi unea. Ridică o rățușcă.

– Pot s-o iau?

– Poți să iei tot ce-ți place. Luînd-o de mînă și privind-o în adîncurile ochilor, rosti: Să ieșim de aici!

Instinctiv, ea înțelese că, în acel moment, Jared se simțea descoperit și vulnerabil. Știa cît de ne-

Te voi iubi mereu

plăcute erau astfel de sentimente pentru oameni ca ea și Jared.

– Plafoniera am văzut-o. Ce-ai făcut cu fața de pernă pe care am desenat atâtea bomboane? Îi necăji ea, încercînd să-l readucă la o stare de spirit normală.

– Vino în dormitor și ai să afli, îi șopti el, cuprinzîndu-i talia și întorcînd-o cu fața spre el.

– Ești prea direct. Nu-mi oferi mai întîi ceva de băut? Ori puțină muzică? Ori ceva de felul acesta? Ceva care să creeze o anumită atmosferă? rosti ea cu mîinile pe pieptul lui și scrutîndu-i adîncimile-i albastre.

– Crezi că mai avem nevoie de etape intermediare? Doar știm amîndoi cît de mult ne dorim! Hai să renunțăm la artificii de genul acesta, Amber.

– Atunci, direct la fapte, nu? îi încolăci ea gîtul.

– Eu... eu... Dar Jared nu-și putea exprima gîndurile în mod coerent. Sărutările lor, din ușoare, deveniseră tot mai lungi, tot mai adînci, tot mai sălbatice.

Mîinile lui urcară de la șold spre talie. Se furișară pe sub haina prea largă și scoaseră cămașa de sub fusta la fel de largă. Îi mîngîie apoi spatele gol.

– Te doresc atît de mult, Amber. Nu mi-am pierdut niciodată capul în asemenea mod!

– Adevărat? șopti ea. Îi făcuse cel mai frumos

compliment. Nici ea nu-și imaginase că era în stare să zăpăcească un bărbat într-atît, încît acesta să-și piardă total controlul.

– Adevărat, micuță vrăjitoare, îi șopti și el.

Amber simți cum jacheta neagră a doamnei Champion îi alunecă pe lîngă șolduri. Simți și cum degetele lui desfăceau acul enorm cu care-și prinsese fusta în talie. Urmă aceeași alunecare pe lîngă coapse. Fusta era acum la picioarele ei. O priviră amîndoi rîzînd.

– Așa cum am presupus, n-a fost deloc greu, dimpotrivă, foarte comod, murmură Jared.

– Da, îngrozitor, așa cum am presupus eu, rosti Amber, eliberîndu-și picioarele din pantofii negrii și butucănoși. Observă cum degetele lui se străduiau să descheie nasturii de la bluza pe care o împrumutase de la Bryce.

– Jared, aș fi vrut să nu mă fi îmbrăcat astfel. Orice femeie ar trebui, mai ales cînd lucrul acesta i se întîmplă pentru prima oră, să fie îmbrăcată în mătase, să pară cît mai ademenitoare, adăugă ea, în timp ce el, cu multă grijă, îi trăgea de pe umeri enorma cămașă.

– Mai bine că n-ai făcut-o. Mă simt de parcă aș despacheta o cutiuță în care se află o surpriză. Înălătur fiecare înveliș și, în sfîrșit, ajung la ceea ce se găsește sub ambalaj: surpriza însăși, intimă și frumoasă doar pentru bucuria ochilor mei.

Te voi iubi mereu

Încântată de analogia lui, Amber nu-și mai făcu inimă rea, când Jared îi îndepărtă și grosolanele jartiere ce-i susțineau ciorăpii grosolani.

Încurajată de admirația și de căldura ochilor lui, i se păru firesc ca el s-o dezbrace, dar iuțeala cu care Jared înlătură și ultimele veșminte o convinge că n-o făcea pentru prima oară. Îl privi. El era încă îmbrăcat și acest lucru se întâmpla pentru că ea n-avea experiență.

– Atît de feminini și atît de mătăsoși! exclamă el, cuprinzîndu-i sînii în palme. Amber gemu.

– Îmi place geamătul tău, Amber. Ești făcută pentru dragoste, murmură el, mîngîindu-i încă sînii, pînă ce aceștia deveniră încordați și tari.

O ridică și, fără efort, străbătu holul ce ducea spre dormitorul, de asemenea zugrăvit în nuanțe de bej și maro. Cu delicatețe o așeză pe pătura groasă și matlasată de pe pat. El se așeză pe marginea patului. Îi dezmierda părul de culoarea mierii. Se încruntă însă cînd descoperi cele două ace de păr. Le înlătură.

– Nu-mi vine să cred că ești aici, Amber! Te doresc atît de mult! O sărută pătimaș. Strînsă lîngă ea, Amber se lăsă cuprinsă de aceeași voluptate. Nu mai sărutase și nici nu mai fusese sărutată cu atîta patimă.

– Jared, oftă ea, mîngîindu-i fața. Totul este atît de nou și de frumos! Totul... Se opri, copleșită

de emoții. Încercă să se adune și să găsească cuvîntul potrivit.

– Da, iubito, ne vom simți bine împreună. Vocea îi era caldă. Mîinile îi mîngîiară abdomenul. Cînd pătrunseră sub chilotul alb, de bumbac, Amber genu și, instinctiv, își desfăcu picioarele.

– Vreau să-ți dau tot ce dorești, iubito, murmură el. Îl dau jos? Da, Amber?

Un val de sînge fierbinte o inundă din cap pînă-n picioare. Tăcu. Mîngîierile lui încetară.

– Deschide ochii! o imploră el. Privește-mă, Amber.

Îl privi. Ochii lui ardeau. Știa că nu aștepta decît încuviințarea ei. Și mai știa că, în ciuda rugăminții, el o domina. Acest lucru nu mai avea nici o importanță. Importantă nu era decît pasiunea ce-l stăpînea deopotrivă.

– Da, Jared, da, șopti ea.

Rămase goală. Nu mai era nevoie ca el să-i spună cît era de frumoasă, feminină și seducătoare. Ochii lui exprimau totul, iar încordarea zugrăvită pe chipul lui îi arătau cît de mult o dorea.

Cu respirația întretăiată și neîndemînică, ea încercă să-i descheie cămașa. Trecu o veșnicie – li se păru – pînă ce ea reuși să-i desfacă primii trei nasturi. Amîndoi erau încordați și neliniștiți.

– Să te ajut, iubito!

Se ridică și se dezbracă singur. Aruncă hai-

nele la întâmplare, pe podea. În câteva minute, trupul athletic, gol, apăru în toată splendoarea masculinității sale.

De mirare, ochii lui Amber se măriră. Vedeă întâia oară un bărbat gol. Gura i se uscă. Deci, Jared va fi primul ei iubit. Sorbi din privire pieptu-musculos, acoperit de smocuri negre. Privirea-i coborî apoi pe abdomenul plat și tare, apoi se opri asupra picioarelor conturate de mușchi ce se reliefa armonios, acoperite și ele de un strat ușor de păr încîlcit.

Se simți fericită la gîndul că Jared va fi primul ei iubit. Avu impresia că tot timpul din urmă nu-l așteptase decît pe el. I se părea normal ca acum să fie aici. De-abia acum înțelese că nu se putea dăruia unui oarecare, acolo, într-un „așa-numit“ paradis tropical. Totul nu fusese decît o fantezie de școlăriță, visul unei adolescente naive.

Jared nu i se mai părea straniu. În anumite momente chiar, în timp ce el o mîngîia cu tandrețe, avusese impresia că ei mai fuseseră cîndva împreună. Părea că-l cunoaște din totdeauna.

Jared se lungi alături de ea. Parfumu-i masculin o invada. Îi mîngîie, inconștient, umerii musculoși, apoi degetele i se pierdură în părul aspru de pe piept. Jared se aplecă spre ea, inundînd-o cu sărutări, în timp ce trupul, cutremurat de dorință, încet, se lipi de al ei. Amber îl îmbrățișă,

lăsându-se în voia pîrjolului, dorind să stingă acea flacăra ce o făcea să geamă, să se arcuiască și să se agite în brațele lui.

– Jared, te rog...

Plăcerea provocată de mîna ce-o înnebunea în acel loc intim, plăcere ce se amplifica cu fiecare mîngiere, părea c-o va face să explodeze.

– Acum, Amber? Nu mai am răbdare, iubito, simt că-mi pierd mințile, auzi ea parcă geamătul unui animal.

– Și eu, Jared. Acum, murmură ea, agățîndu-se de el și trăgîndu-l deasupra ei. Eu... n-am mai simțit așa ceva pînă acum, Jared, eu... nu mi-am imaginat că va fi astfel nici măcar în vis...

– Știu, iubito. Și eu simt același lucru, îi răspunse el, sărutînd-o sălbatic. N-am mai dorit pe nimeni, așa cum te doresc acum pe tine. Tăcu. Flacăra din privire i se domoli o clipă. Amber, spuse el deodată, te-ai asigurat să... sau să o fac eu?

Naivitatea ei putea complica lucrurile, își zise ea.

– A... nu, eu... cred că ar fi mai bine – roșie ca focul – a... cred că... sperînd să nu se dea de gol, cred că ar fi mai bine să te ocupi tu de asta.

Jared nu sesiză stînjeneala ei. Se îndepărtă cîteva clipe. Cînd se întoarse o sărută și-și potrivi trupul între pulpele ei.

Te voi iubi mereu

– Cuprinde-mă, Amber, șopti el, copleșit de dorință.

Cu câteva clipe mai înainte, Amber se bucurase și se mândrise de statura și forța lui. Acum însă, așa deodată, se simți cumplit de intimidată. Părea slabă, mică și fără putere. Închise ochii crispată. O încordare neașteptată și nejustificată puse stăpânire pe întregu-i trup.

Jared sesiză imediat schimbarea. Se opri, așteptînd ca ea să deschidă ochii. Când, în sfîrșit, îi deschise, Jared, alături de ea, complet liniștit, dar neslăbind-o din ochi, o întrebă:

– Ce s-a întîmplat, Amber? Am avut impresia că ai înghețat și...

– Ți-am spus doar că n-am mai simțit așa ceva pînă acum, nu? Încercă ea o explicație, schițînd un zîmbet. Mi-ai răspuns că nici tu n-ai mai dorit pe nimeni astfel. Înghiți. Știi, Jared, eu am vorbit la propriu și nu la figurat.

– Ce vrei tu să-mi spui acum, Amber? o privi el uluit.

Amber încercă să-i evite privirea, dar el o prinse de bărbie și o sili să-l privească în ochi. Mușcîndu-și buzele, Amber încercă din nou o explicație la fel de indirectă.

– De multe ori m-am găsit în situații dificile. Recunosc că aceasta de acum le întrece pe toate. Se simți dintr-o dată stupidă, fără expe-

riență și îngrozitor de tânără. Crezuse că aceste vechi complexe dispăruseră.

Îi trecu prin minte vacanța pe care o plănuise, probabil că o legătură cu un oarecare, interesat doar de propria lui satisfacție, care să nu-i pună atâtea întrebări și căruia să nu-i pese de stările ei, dar mai ales, care să n-o ardă cu flacăra albastră a ochilor, probabil că ar fi tratat altfel această problemă.

– Trebuie să vorbim acum? Nu vrei să continuăm ce am început și să discutăm după aceea? Îl întrebă ea.

– Să continuăm? Crezi că sînt un animal? Tremuri ca o...

– Virgină! Îl completă ea sec.

– Tu... Vrei să spui că n-ai fost niciodată cu un bărbat?

– Nu, pînă acum.

Părea atît de uluit, medită Amber, privindu-l, de parcă i-aș fi spus că sînt agent sovietic. Ori un extraterestru ce a venit să însămînțeze buruieni pe întreaga planetă. Dacă și-ar fi continuat gîndurile, cine știe unde o mai purta imaginația. Avea abilitatea de a se detașa de orice situație, de a se considera doar un personaj aparte, narator, al propriilor fantezii. Își stăpîni cu greu chicotitul.

– Dar... Tulburat de toate ipostazele pe care ea i le prezentase fie la restaurant, fie în aparta-

mentul ei cînd el o considerase foarte experimentată. Dar ce actriță ești! Scena și ecranul chiar au avut ce pierde, Amber Aames! rosti el, în sfîrșit, de-abia stăpînindu-și rîsul.

– M-ai crezut o ușuratică? Multe fete de liceu și-au pierdut virginitatea pe bancheta din spate a unei mașini. Am douăzeci și șapte de ani, și mă comport ca în era victoriană, adăugă ea, privindu-l posomorîta.

Lungit alături de ea, mîngîindu-i trupul, Jared de-abia își stăpîni zîmbetul. Gemînd și ascunzîndu-și fața în pernă, Amber îi reproșă:

– Rîzi de mine. M-am făcut de rîs, nu?

– Nu, îi răspunse el continuînd s-o mîngîie.

Rămaseră un timp tăcuți. Amber cu fața în pernă, apatică și fără vlagă, Jared mîngîindu-i umerii și spatele. Încet, ea se întoarse pe o parte.

– Tu ce crezi?

Mîngîierile încetară. O privi fără să-i răspundă. Amber înțelese că, oricare i-ar fi fost gîndurile în acel moment, ea nu le va afla niciodată.

– Cred că – spuse el după lungi momente de tăcere – ai făcut foarte bine că nu ți-ai pierdut virginitatea pe bancheta din spate a unei mașini oarecare.

– Ești sigur? îl întrebă ea ironic, dar, în ciuda tonului, destul de serioasă.

– Da, sînt foarte sigur. Mi-ai povestit că ado-

lescența ți-ai petrecut-o tot încercînd să afli cine ești și ce ești. Ce poți și ce nu poți. Nu cred că ți-ar fi fost prea ușor să ai o relație sexuală atunci.

– Și crezi că-mi va fi mai ușor acum? Acuratețea cu care el o judecase ca adolescentă o irita.

– Mă bucur că m-ai așteptat pe mine, îi șopti el tandru, grav și senzual, neluînd în seamă aluzia ei. Și fiindcă el îi mîngîia din nou sîinii, cu aceeași tandrețe și delicatețe, Amber, timidă, îl întrebă:

– Și acum că știi că... mă mai dorești?

– Dacă te mai doresc? repetă el, înecîndu-se de rîs. Dar, Amber, nu poți fi chiar atît de inocentă? Îi luă mîna și încercînd să-i demonstreze cît de mult o dorea, i-o aduse spre locul intim al masculinității și dorinței lui. Pipăie și ai să vezi cît de mult te doresc, cîtă nevoie am de tine.

Se simți copleșită de forța și de dorința lui, mai ales acum, cînd știa că ea însăși este sursa și cauza lor. De abia acum realiza de cîtă putere dispunea. Și pentru a-și demonstra ei însăși că are această putere, îl mîngîie provocîndu-l. Respirația întretăiată și zvîcnirile trupului lui demonstrau tocmai efectul atingerii ei.

Gemînd, sărutînd-o și rostindu-i numele, Jared îi transmite și ei tensiunea ce-i răvășea întreaga fire. Și în acest moment, ea nu se mai simți nici slabă, nici neajutorată, ci un partener egal. Ea era femeie, el bărbat. Puteau să și ia unul de la

Te voi iubi mereu

celălalt, dar, în aceeași măsură, puteau să și dea.

Cu mâini ușoare, Jared îi mângâie părul. O sărută. Tandrețea din privirea lui o făcu să se simtă cea mai frumoasă și cea mai dorită femeie din lume.

– Ești pregătită să mă primești, iubito? murmură Jared.

– Da, Jared, te doresc atît de mult! îi răspunse ea, conștientă că nu era decît a lui.

– Și nu-ți mai este teamă?

– Chiar trebuie să-mi amintești de asta? Îl muștră ea, îmbrățișîndu-l. El o sărută.

– Am vrut să-ți spun ceva dulce.

– E ridicol, comentă ea.

– Atunci, tu ești dulce, murmură el.

Își zîmbiră.

– Atunci, tu ești ridicol, șopti ea, încolăcindu-și brațele în jurul gîtului lui. Îi privi și rîse.

Jared realizează cît de mult o iubește. Nu fusese niciodată îndrăgostit. Nu pretinsese acest lucru și nici nu-și făcuse iluzii, doar ca să poată face dragoste. Ceea ce i se întîmpla acum era real. Era convins.

– Ridicol? simulă el jignirea, țintuind-o de saltea și încercînd să-și ascundă rîsul. Nu mai necăjise pînă acum o femeie în pat. Și nici nu mai rîsese de ea. Pînă astăzi. Acum, cu Amber. Să știi, fetițo, că mai ai multe de învățat, în legătură

cu ceea ce se spune în pat.

– Dar pot să spun că iubitul meu are cei mai frumoși ochi albaștri? Și cel mai fantastic trup? Și că ești cel mai înțelegător bărbat?

– Da, îi răspunse Jared grav, scrutându-i adâncimile ochilor. Poți să spui toate acestea ori de câte ori vrei tu, Amber, iubita mea.

Și n-o mai slăbi din ochi, șoptindu-i tot felul de cuvinte de dragoste, liniștitoare, provocatoare, pentru a o relaxa și pregăti. Amber se lipi de el, tremurînd.

– Ești a mea, Amber, murmură el.

Un instinct primitiv de posesiune, de care habar nu avusese, îi dicta parcă nevoia de a o lega pentru totdeauna de el.

– Ești toată a mea, Amber! Spune-mi că și tu mă dorești, iubito.

– Te doresc, Jared, și tu știi cât de mult!

– Da, știu, fiindcă și eu simt același lucru.

Se lăsă în voia sărutărilor lui și a pasiunii ce se trezea acum în ea. Îi trecu prin gînd faptul că doar el, Jared, era cheia care declanșase această patimă în ea. Apoi nu mai putu gîndi. Cele două flăcări se uniră într-una, dînd naștere unui foc pîrjolitor, de o intensitate atît de puternică, încît Amber avu senzația că este aruncată din ce în ce mai sus, spre cu totul alte dimensiuni. Țipă cînd, eliberată atinse culmea extazului.

Te voi iubi mereu

Zăcea în brațele lui, cu capul pe unul din umeri. Jared o mîngîia domol și liniștitor. Încet, Amber se trezi la realitate.

Își ridică puțin capul și-l privi. O privi și el. Amber simți cum roșește. Jared o sărută pe tîmplă.

– Cum te simți?

– Minunat, oftă ea.

– Și eu la fel, îi zîmbi el.

– Întotdeauna se întîmplă astfel? îl întrebă ea, mîngîindu-i ușor fiecare trăsătură a chipului.

– Nu chiar. Nu întotdeauna. Există un act identic, dar înșelător, atunci cînd faci doar sex, nu-i însă același lucru. Noi am făcut doar dragoste, Amber, noi ne-am iubit!

– Prima oară în viața mea! Oftă de mulțumire. Se simțea senină și plină de încredere. Toate fragmentele din care era constituită personalitatea ei se adunaseră într-una singură, Amber de acum, ce se simțea atît de minunat.

– Și pentru mine, iubito, a fost tot ca prima oară.

– Îmi spui un lucru atît de drăguț, Jared.

– Este adevărat, îi confirmă el, privind-o drăgăstos. Să știi că este o mare diferență între a face doar sex și a iubi. Nu mi-am dat seama de acest lucru pînă acum.

Oare era prea devreme să-i spună c-o iubește? Se blestema în gînd pentru felul lui de a

analiza mai întâi totul. Nu putea fi spontan. Precauția era una dintre caracteristicile firii lui. N-o putea îndepărta atât de repede. Ce mult ar fi vrut să poată! Prima lui declarație de dragoste ar fi trebuit să fie spontană. El însă, în gardă, se întreba dacă era sau nu momentul s-o facă.

– A... te-ai culcat cu multe femei? Încercă Amber să afle, jucându-se cu părul întunecat ce-i acoperea pieptul.

– E ultimul lucru despre care aş putea vorbi acum, Amber.

– Aha, deci e adevărat! concluzionează ea, întinzându-se spre el și ciupindu-l de nas.

– Au! O prinse de mână. Amber, pentru Dumnezeu, sînt doar bancher, nu armăsar!

– Ești artist! îl corectă ea, eliberîndu-și mîna. Prinzîndu-l de ambele încheieturi, adăugă: Eu cred că ești un armăsar.

Jared se încruntă. Nu era corect. Ei îi ardea de joacă, iar el dorea să fie serios. El ar fi vrut să-i vorbească despre iubire și angajament, iar ea avea chef să vorbească despre sex.

O întoarse pe spate și-i prinse încheieturile mîinilor, blocîndu-le deasupra capului.

– Tu mă înnebunești, Amber!

– Dar te și încînt. Da, Jared Hamilton Stone, te încînt.

– Da, Amber Rose Aames, mă încînți, recu-

Te voi iubi mereu

noscu el, cuprins de același dor ca și ea, și nere-marcînd aluzia ei la „Hamilton“ Mă încînți pînă la nebunie.

Se aruncă asupra ei ca un primitiv. O făcu să-l dorească cu o intensitate pasionată și inconștientă. Satisfăcută, de ambele părți, fu dominatoare și devastatoare.

Amurgul îi prinse în acea stare de oboseala tăcută și plăcută, pe care nu ți-o dădea decît satisfacția totală. Amber încercă cu multă greutate să-și țină ochii deschiși. Renunță. Vru să-i spună „te iubesc“, dar era prea vlăguită pentru a le mai rosti. Era atît de somnoroasă, încît nici șoaptele lui, cînd aplecat deasupra ei, sărutîndu-i obrajii și spunîndu-i aceleași cuvinte, nu le auzi. Adormi.

Cînd se trezi, camera era întunecată, iar perdelele maronii fuseseră trase. Prin țesătura materialului de-abia dacă pătrundea lumina slabă a unui bec de pe stradă. Dormise pe burtă, de-a curmezișul patului.

Rămase un timp liniștită, ținîndu-și încă ochii închiși. Era încă dezorientată. Nu-și amintea cînd și cum, Jared desfăcuse patul și o acoperise cu cearceaful și cuvertura, ambele de culoare galbenă. Obrajii i se împurpurară la gîndul celor întîmplate. Roșeața din obraji se adînci cînd se dezmetici și-și dădu seama de cum se afla în pat.

Întotdeauna dormise ghemuită, pe partea stîngă a patului, îmbrăcată într-o cămașă de noapte obișnuită și pantaloni. Acum se găsea tolănită și goală în patul lui Jared. Absurd! Corpul ei părea să se fi eliberat de inhibiții pînă și în somn.

În pragul ușii întredeschise, Jared o privea. Automat, își îndreptă poziția și-și trase cearceaful în jurul ei. Jared se îndreptă spre pat. Se așeză lîngă ea. Vechea ei timiditate apăru pe neașteptate. Îi evita privirea, dar Jared o cuprinse în brațe și-i sărută părul.

– Bună, iubita mea!

– Jared.

Își reveni și cu un suspin îl întrebă:

– Cît e ceasul? S-a întunecat?

– A trecut de opt și jumătate. Ai dormit cîteva ore bune. Cred că ai fost tare obosită, iubito, adăugă el, sărutînd-o cu tandrețe. Sub ploaia de sărutări și mîngîieri, Amber se întinse leneș.

– Am sunat-o pe sora ta și i-am spus că diseară nu vei lua masa cu ea.

– O! tresări ea. Am uitat complet. Mulțumesc c-ai anunțat-o, zise zîmbind. E un gest drăguț. Tăcu. Apoi: l-ai spus unde sîntem?

– Sau ce am făcut? mustăci Jared. Nu, micuț, nu i-am spus. Am anunțat-o doar că vei cina cu mine. Cît timp ai dormit, am trecut pe la Peking Duck și am cumpărat niște semipreparate.

Te voi iubi mereu

– Peking Duck?

– Este versiunea Hamilton la restaurantul chinezesc. Mîncarea nu-i rea. Ești destul de înfometată ca să încerci?

– Sînt lihnită.

– Mîncăm în bucătărie, din farfurii, sau aici, direct din cutiile de carton.

– Aici, mormăi Amber, care niciodată nu mîncase goală în patul unui bărbat.

Jared aduse cîteva cartoane albe, două furculițe și șervețele. Mîncară servindu-se unul pe altul.

– M-am săturat, declară Amber gemînd. Mai mult de jumătate a rămas neatinsă! Ai cumpărat atîta mîncare, de parcă ar fi trebuit să hrănești armata chineză!

– M-am gîndit că vei fi flămîndă după toată epuizarea din această după-amiază, îi întoarse el vorba, privind-o insinuant. Ceea ce ne-a rămas ne va folosi la dejun.

– La dejun? Dar mîine de dimineață eu nu voi mai fi aici. Trebuie să mă întorc acasă și să-mi pregătesc bagajele. Avionul pleacă mîine dimineață la opt treizeci.

– Avionul?

– Mîine plec în vacanță.

Jared își făcu de lucru cu strînsul cartoanelor.

– A, da, vorbi el după cîteva momente, va-

canța pe care ți-ai propus s-o petreci în insulele din Marea Caraibilor. Ia-ți adio! Nu cred că vei pleca.

Îi privi uimită.

– Bineînțeles că voi pleca! Trebuie să plec!

– Nu trebuie, Amber.

Părăsi camera.

– Jared, mi-am rezervat locul de-acum câteva luni. Am plătit deja totul. Dacă nu mă duc, voi pierde o parte din bani.

El însă nu-i răspunse. Amber sări din pat. Îmbracă la iuțea cămașa lui, ce se afla pe un scaun. Intră în bucătărie Jared, în mod metodic, distribuia cartoanelor, cu mîncarea rămasă, în frigider.

– Jared, e prima mea vacanță în care pot să plec singură. Eu...

– Nu despre bani este vorba, Amber. Doar știm amîndoi că banii nu reprezintă o problemă pentru tine. Se îndreptă spre chiuvetă. Rigid ca un robot și foarte minuțios spală cele două furcuțe. Privindu-l, Amber se neliniști.

– Este adevărat că din punct de vedere financiar stau foarte bine, dar asta nu înseamnă, e chiar împotriva firii, că trebuie să arunc pe geam sute de dolari. Ar fi vrut ca el să se întoarcă spre ea s-o privească.

În sfîrșit, el se întoarse. O privi. Pe față purta

Te voi iubi mereu

parcă o mască de granit. Privirea îi era rece și aspră. În clipa aceea Amber ar fi dorit să nu-i fi văzut chipul. Așa cum se afla acum, cu picioarele depărtate și cu brațele strînse la piept, părea foarte agresiv.

– Ți-am spus că nu despre bani este vorba acum, ci faptul că tu dorești să pleci. Ei, bine, n-am de gînd să te las!

Tonul dominant și arogant o enerva.

– N-ai de gînd să mă lași să plec?

– Nu! Se apropie de ea și zise poruncitor: Și acum, înapoi în pat!

– Nu, se împotrivi ea, încrucișîndu-și brațele la piept.

Mică, dulce și ciufulită, îmbrăcată în cămașa lui, era adorabilă. Jared nu-și putu lua ochii de la ea. Toată furia i se topi, iar fața i se luminează de un zîmbet abia schițat.

– Atunci te duc eu!

Amber sesizase palidu-i zîmbet. I se păru chiar mai periculos decît încruntarea autoritară dinainte.

– Nu, Jared! Mai întîi, trebuie să vorbim.

– Nu, Amber. Mai întîi, să ne iubim și să vorbim după aceea. O prinse în brațe.

– Nu-ți rezist cînd pari atît de sigur pe tine. Dar cînd devii un arogant nesuferit...

Jared o opri cu un sărut. Cînd Amber des-

chise ochii, erau deja în dormitor. Dorința puse din nou stăpînire pe ea. Cu îndemînare, Jared o dezbracă și o așeză în pat. Se lungi alături.

– Iată unde îți vei petrece vacanța, Amber! Nu te vei duce nicăieri, decît aici! hotărî el mîndru și posesiv.

Oare de ce a trebuit să-i amintească că va pleca în vacanță? se întrebă ea, reținîndu-și un geamăt. Acum nu dorea decît să fie a lui. Dar după aceea, se va duce acasă și-și va face bagajul. Da, va pleca în vacanță! Trebuia! Era doar prima călătorie cînd nu era însoțită. Plătise, își făcuse planuri. Nu putea renunța!

– Nu vreau să te părăsesc, Jared, încercă ea să-i explice, dar vacanța aceasta este foarte importantă pentru mine. Înțelegi? Eu...

– Nu mai discutăm despre asta. Nu mai avem ce discuta. Dă-o dracului de vacanță. Din înflăcărat, subit, Jared devenise autoritar și rece. Amber îl privi confuză.

– Jared, fii, te rog, rezonabil, îl imploră ea. Chiar și tu, dacă ți-ai propus să pleci mîine, doar n-ai fi renunțat pentru...

– Dacă ar trebui să plec mîine, dar nu am în program așa ceva, deplasarea ar fi fost din cauza afacerilor și nu pentru a avea o aventură cu un oarecine, undeva pe o insulă tropicală.

– Aventură? repetă ea îndurerată. Singura mea

Te voi iubi mereu

aventură a fost aici, în Massachusetts, cu tine!

– Știu. Fiindcă acum știi ce înseamnă plăcerea fizică, nu mai poți să aștepți...

Amber îi curmă vorba cu o palmă, nu foarte puternică, dar echivalentă cu forța unui bici.

– Să nu îndrăznești să mă consideri o... o stricată, doar fiindcă m-am culcat cu tine și fiindcă vreau să-mi petrec vacanța pe o insulă din Marea Caraibilor! Tremurînd de furie, continuă: Vreau să plec singură, pentru a-mi demonstra mie însămi că o pot face! Să mă conving că rezist și în alt loc, nu numai aici.

Începu să plîngă, lucru ce o înfurie și mai tare. Printre lacrimi, adăugă:

– Vreau... vreau să mă bucur de plajă și apă. Nu ești decît un păduche, dacă mă acuzi că am de gînd să mă culc cu flota din Caraibe doar fiindcă... fiindcă...

Se năpusti în baie. Trînti ușa și o încuie. După cîteva minute, Jared ciocăni la ușă.

– Ieși afară! Îi porunci el pe nas. Ți-am adus hainele. Cînd ești gata, te conduc acasă, adăugă el cu răceală.

Amber deschise ușa și-și primi hainele. Le privi. Costumul negru, ciorapii grosolani, pantofii oribili... O podidiră lacrimile. Se îmbracă mecanic. Cînd ieși din baie, demoralizată, cu ochii roșii de plîns, fără pudră, avînd senzația că arată ca una

din cele două surori vitrege și dizgrațioase ale Cenușăresei.

Jared aruncă ziarul pe care tocmai îl citea și se ridică fără să spună un cuvânt. Parcurseră tot drumul într-o tăcere încordată. În fața clădirii unde se afla apartamentul ei nu exista nici un loc liber pentru parcare. Jared opri direct în stradă. Amber deschise imediat portiera și vru să coboare, dar brațul lui o prinse și o reținu.

– Să spunem lucrurilor pe nume, Amber. Do-
rești să pleci în această vacanță pentru singurul
motiv că vrei să cunoști un alt bărbat ca să te
culci cu el.

Oare? Vag, Amber își aminti că își făcuse, într-a-
devăr, un astfel de plan copilăresc. Și-l furișase
cu sînge rece, înainte de a se îndrăgosti de Ja-
red. Dar sexul fără iubire n-are nici un sens, cel
puțin în ceea ce o privea pe ea. Dacă el își ima-
gina că ea, din patul lui, va sări în patul altuia, că
avea atît de puțin respect pentru ea însăși, atît de
puțină credință... Gîndul o duru mai mult decît
și-ar fi putut închipui. Îndurerată, îi reproșă:

– Dacă ești atît de maniac în ceea ce privește
sinceritatea, atunci de ce n-o practici tu însuți?
Tu, care nu ești decît... decît un ipocrit? De ce
nu-mi spui cînd anume ți-ai propus să recunoști
că ești președintele băncii Hamilton? Cînd ai ho-
tărît că-mi vei sugera să vorbesc cu tata și frații

Te voi iubi mereu

mei despre viitorul tău, la banca Aames, după preluarea băncii tale de către ai mei?

Vocea i se curmă. Tremura de mînie și durere, dar reluă:

– M-ai avut în pat, Jared Hamilton Stone. Cînd îmi vei spune că ai de gînd să mă folosești în interesul viitoarei tale poziții la bancă?

– Amber! Doar nu crezi că eu am vrut...

Amber îi și întoarse spatele. Țîșni din mașină. Claxonul unei alte mașini îl avertiză pe Jared că Buick-ul lui bloca circulația. Trebuia să elibereze drumul. Amber intră în casă.

Cîteva momente mai tîrziu, Jared bătu la ușa ei.

– Amber, lasă-mă să intru. Trebuie să vorbim, stăruie el.

Ea însă nu-i răspunse și nici nu-i deschise.

După lungi momente de așteptare, nemaisperînd ca ușa aceea să se deschidă, Jared plecă. Amber plînse pînă cînd simți că-i plesnește capul. Răgușise. Își șterse lacrimile și trase geamantanul. Începu să-și împacheteze lucrurile.

Capitolul 8

Era aproape unsprezece noaptea. Îmbrăcat în halat de baie și ciufulit, Locke Aames deschise. Jared Hamilton, cu o față împietrită se afla în fața lui. Cîteva clipe, cei doi bărbați se priviră în tăcere.

– Sper că nu deranjez, deși este cam târziu, se hotărî Jared să rupă tăcerea. Am avut drum pe aici și...

– Arăți de parcă ai fi băut, i-o întoarse Locke, examinîndu-l cu atenție. Intră și spune-mi numele otrăvii. Jared îl urmă.

Te voi iubi mereu

– Cum ți se pare cucută?

Locke ridică din sprâncene.

– N-a fost decît o glumă, încercă Jared să zîmbească, dar nu prea reuși. Arăta la fel de nenorocit precum se și simțea.

– Ei? Care-i problema, sora mea mai mică?

– Da, recunosc Jared cu amărăciune.

– Am ajuns deci la scopul vizitei tale.

Locke îi turnă o băutură tare într-un pahar.

Murmură:

– Mica mea surioară?

– Timp de o oră și jumătate am tot bătut la ușa ei cerîndu-i, rugînd-o, chiar implorînd-o, admise el, să-mi deschidă, ca să discutăm și să îndreptăm neînțelegerea ce s-a ivit între noi, își începu Jared povestea, după ce goli paharul.

– Dar ea n-a vrut să-ți deschidă, concluzionă Locke.

Jared încuviință necăjit printr-o mișcare a capului.

– Aha, rosti Locke, umplîndu-și și el un pahar. Așa deci, repetă el. Îl privi cu înțelegere, dar era clar că nu știa ce să facă sau ce să-i spună. Jared înțelese că pentru Locke era o situație neobișnuită. Probabil că rareori i se întîmpla ca o persoană să-i calce pragul, cerîndu-i un sfat sau... ce? Consolare? De fapt, el ce căuta aici? Nici el nu știa. Se simți îngrozitor de caraghios.

Coborî și Ashlee. Purta un capot matlasat, de culoare roz, iar în picioare avea papuci moi. Era îmbujorată, buzele-i erau mușcate. Își privi drăgăstos soțul. Jared recunoscă în acea privire, obișnuită între soți, dragostea și dorința. Așa se priviseră și ei, el și Amber, cu foarte puțin timp în urmă. Era clar că vizita lui era inoportună. Și nu numai că era un caraghios nebun, dar nici nu nimerise momentul pentru o vizită. Posibil să-i fi întrerupt... Simți că-i ard obraji.

– Ashlee, iată cine a venit! spuse Locke, doar ca să spună ceva. A, complimente din partea lui Amber.

– Amber zici? Aha zîmbi ea. Și, mă rog, ce-ai pus la cale Amber?

Spre surprinderea lui, Ashlee îl salută printr-o îmbrățișare scurtă și un sărut pe obraz. Cam ciudată această întâmplare pentru un străin ca el. Nu-l întâlnise decît o singură dată. Era însă foarte normală pentru un viitor cumnat... Jared o privi stăruitor.

– Ashlee, cînd am intrat în magazin, tu m-ai întâmpinat de parcă îți eram o veche cunoștință. Iar tu, Locke, ai făcut aluzie la data din ziua aceea, 6 noiembrie. De-abia acum mi-am dat seama. Îl privi să vadă dacă el confirmă conexiunea pe care el tocmai o făcuse.

– Cred că ar fi mai bine să-ți explice Ashlee, îi

Te voi iubi mereu

indică Locke.

– Stai jos, Jared! Ceea ce-ți voi spune s-ar putea să-ți pară puțin cam... mă rog, cam ciudat.

– Știu deja că ai anumite calități parapsihologice. Mi-a spus Amber. Și nu mă mir, fiindcă acest lucru este posibil.

– Crezi? Îl întrebă Locke cât se poate de surprins. Adică tu chiar crezi în previziuni?

– Da.

– Ei, asta-i. Doar ești președintele unei bănci. Aveam impresia că doar noi, fizicienii, credem în fenomenele paranormale, își exprimă Locke mirarea.

– În timpul colegiului, cam prin anul III, împreună cu un prieten ne-am dus în vizită la una dintre mătușile lui, care locuia la New York. Tocmai a picat acolo o prietenă a mătușii sale, Dorothy McClelland. Tăcu. Privi spre Ashlee. Ochii ei mari și căprui îi aminti de Amber. Cât de mult semănav. Amintirea îl duru.

– O cunosc pe Dorothy. Am experimentat cu ea, la Duke, niște fenomene parapsihologice, comentă Ashlee.

– Ei, Dorothy atunci mă vedea pentru prima oară. Nici măcar numele nu mi-l știa. Dar înainte de a pleca, m-a luat deoparte și mi-a spus că maică-mea era mai tot timpul în apropierea mea. Mi-a spus că-mi poartă de grijă și că ar dori tare

mult să micșoreze tensiunea în care trăiam. Do-re-a deci să-mi reiau acel hobby pe care unchiul meu mi-l interzisese cînd eram copil, continuă Jared care, inconștient, prinsese în mîinile lui pe cele ale lui Ashlee. Dorothy McClelland nu știa că maică-mea murise și că am fost crescut de un-chiul meu, care, într-adevăr, îmi interzisese să mai cioplesc, luîndu-mi toate acele unelte speci-fice unei astfel de îndeletniciri, cînd aveam paispre-zece ani. Cu un zîmbet amar, Jared conchise: Cred că-l îngrozea gîndul că aș putea ajunge dul-gher și nu președintele unei bănci. Interesant însă este faptul că maică-mea n-avea cum să știe că cioplitul era marea mea pasiune. Murise cînd eram doar de opt de ani, iar pe atunci n-aveam această înclinație.

– Știa, fiindcă spiritul ei te veghea, îi explică Ashlee cu blîndețe. Iar Dorothy este un bun me-diu, adică are abilitatea de a comunica cu spi-ritele.

– Subiectul devine mult prea complicat, inter-veni Locke. Ce-ar fi să ne întoarcem la problema lui Jared și a lui Amber?

– Locke acceptă existența paranormalului, dar subiectele legate de medium sau de spirite nu le acceptă, fiindcă nu crede în ele, îi explică Ashlee, zîmbind către soțul ei. Din fericire – continuă ea – eu nu sînt decît o persoană sensibilă, adică am

Te voi iubi mereu

doar capacitatea de a percepe anumite fenomene paranormale, dar nu sînt un medium.

– Slavă Domnului! interveni Locke. Nu mi-ar plăcea cîtuși de puțin să știu că în jurul meu, la orice oră din zi sau din noapte, roiesc tot felul de stafii.

Rîseră. Chiar și Jared începu să se relaxeze.

– Și ai urmat sfatul mamei tale? îl întrebă Ashlee.

– Da. Mi-a adus bucurie, plăcere și liniște. M-a ajutat să depășesc stresul. Dorothy însă mi-a mai spus că după mulți ani de singurătate, voi avea o casnicie foarte reușită. A menționat chiar și numele unuia dintre copiii pe care-i voi avea.

– Felicity, rosti Ashlee. Zîmbi cînd văzu cît de uluit rămase. De-abia aștept să-mi cunosc nepoata. Sînt sigură că va fi foarte energică. Primele percepții, în legătură cu Felicity, le-am simțit foarte curînd după ce am cunoscut-o pe Amber.

– Ea știe? întrebă Jared încordat.

– Da, știe tot. Despre Felicity, despre băieți și despre viitorul ei soț, rîse Amber. Ceea ce nu știe însă este faptul că acela... ești chiar tu. Mi-ai apărut în tabloul din casa familiei Aames, într-una din viziunile mele, bineînțeles. Cînd ai intrat în magazin te-am recunoscut. Și-mi amintesc că și data de 6 noiembrie am văzut-o încercuită într-un calendar, calendarul lui Amber.

– E nevoie să mai adaug – o întrerupse Locke cu blîndețe – că tabloul și calendarul nu pot fi văzute decît de Ashlee, în viziunile ei? Dar faptul că tu dai crezare acestor lucruri simplifică problema. Tare mi-ar fi displicut să-i explic toate acestea fratelui meu, Bryce.

– Deci tu știai cine sînt, deși nu-mi cunoșteai numele. Mai știai că sînt și președintele băncii Hamilton. Și dintr-o dată, deprimat, Jared își coborî privirea.

– Bryce și-a pierdut mai toată după-amiaza de duminică vorbindu-ne despre tine și unchiul tău. Ne-a explicat planul băncii Aames de a prelua banca voastră, îi explică Locke. Nu cred că trebuie să-ți mai spun care a fost părerea lui Amber. Bănuiesc că ți-a spus deja.

Cu drăgălășenie, Ashlee își împinse soțul pe canapea. Se așeză pe genunchii lui. Cu multă blîndețe i se adresă apoi lui Jared:

– Chiar atît de tare v-ați certat, Jared?

– Amber crede că vreau să mă folosesc de ea pentru a-mi asigura un loc în cadrul conducerii băncii Aames, după ce aceasta va prelua afacerea băncii Hamilton. Acesta-i unul dintre motive. Cel de-al doilea, este în legătură cu plecarea ei în Insulele Caraibe.

– Nu-ți place locul? îl întrebă Locke.

– Nu-mi place ca în jurul ei să se învîrtă tot

Tu vei iubi mereu

felul de escroci bronzăți și arătoși, puși pe agățat.

– Du-te după ea! Nimeni nu va îndrăzni să se apropie, îl sfătui Locke.

Jared îl privi confuz.

– Da, te vei duce și tu acolo, continuă Locke. Am fost de acord ca Amber să plece singură, fiindcă Ashlee ne-a convins, pe mine și pe mama, că acolo se va întâlni cu bărbatul cu care Amber se va căsători. Și se va stabili în Anguilla. După câte știu, și-a rezervat un loc la Cul de Sac.

– Am să-ți dau totuși un sfat, Jared, interveni Ashlee: Nu te năpusti dintr-o dată acolo! Amber vrea totuși să știe cum este să fii singur în vacanță. Cred că ar fi bine s-o lași mai întâi să afle.

Pe micuța insulă din Anguilla nu se găseau prea multe magazine, dar puținele care se aflau acolo puneau la dispoziția cumpărătorilor o marfă interesantă și de bună calitate.

Amber cumpără pentru ea și Ashlee o geantă împletită din paie, pe care erau aplicate scoici. Lui Sharon, o bluză pe care era pictată în culori vii o ambarcațiune cu pânze. Părinților și fraților, o ade-vărată provizie, aleasă minuțios, alcătuită din diferite tipuri de gemuri din fructe exotice. Acum încerca să găsească ceva potrivit și pentru cei doi nepoți, Christopher și Brian.

Era cea de-a treia zi pe care o petrece pe

mica insulă din Anguilla. În ciuda locului frumos și liniștit, așa cum fusese prezent și în reclama din revistă, ea nu se simțea în apele ei.

Căsuța pe care o închiriasse, cu terasă spre ocean, una dintre cele șase situate la marginea unui drum mai puțin circulat, era confortabilă, primitoare și discretă. În complexul Cul de Sac se mai afla un restaurant drăguț, o piscină și un centru sportiv. La distanță foarte mică de locul unde era cazată, se afla hotelul Malliounana Beach. Zilele erau însorite, cu umiditate scăzută. Mîncarea delicioasă, plajele minunate de frumoase, iar apa Mării Caraibilor se menținea tot timpul caldă. O vreme mult mai bună decît anul trecut, în iulie, cînd își petrecuse vacanța împreună cu Ashlee, Locke și Christopher, Sharon și Brian la Nantucket. Plouase timp de o săptămînă neînterupt și prin acoperișul căsuței închiriate se scurgea apa de ploaie.

– Amber?

Se întoarse. Își stăpîni un oftat cînd văzu cine o strigase.

– Bună, Rob, reuși ea să schițeze un surîs ce voia să simuleze bucuria și surpriza.

Rob Perry, blond și bine făcut, divorțat, om de afaceri, închiriasse și el una dintre cele șase căsuțe, destul de aproape de cea în care se instalase ea. Gînaseră împreună o singură dată și

petrecuseră o după-amiază pe plajă. Atunci, Rob Perry își exprimase foarte clar intențiile față de ea. Dacă ar vrea, acum, aici în Anguilla, visele ei fanteziste ar putea deveni realitate.

Numai că... atunci nu-i permisesese lui Rob nici măcar s-o sărute la despărțire. Refuzase chiar și cele două încercări ale acestuia de a se mai întâlni. Nu, n-avea de gând să se încurce cu Rob Perry în această vacanță. Așa-i corect, îi șopti o voce sarcastică, cuibărită în sufletul și mintea ei.

– N-ai vrea ca după-amiază să mergem la schi pe apă? Sau poate la surf, pescuit ori vrei să dormi? Toate acestea sau nimic din ceea ce ți-am sugerat? Am putea chiar să nu facem nimic, mai adăugă el, mîngîindu-i subtil brațul.

Amber rezistă tentației de a-l înlătura ca pe un țîțar plictisitor. Nu voia decît să se gîndească la Jared Stone. La el îi fusese gîndul în cele trei zile și el era cauza nefericirii ei de acum. Rob era totuși atrăgător, plăcut și liniștit. Era evident faptul că și el și-ar fi dorit o vacanță în care să fie inclusă și o aventură romantică. Posacă, Amber recunoscuse că pe ea n-o atrăgea însă.

– A... caut ceva pentru nepoții mei! i-o tăie ea. Unul are doisprezece ani, celălalt numai un an și jumătate. Am cumpărat cadouri pentru toți membrii familiei, în afară de ei doi.

– Ce zici de bărcuțele astea? îi indică Rob una

dintre frumoasele bărci-jucării, ce imitau perfect modelul unei bărci performante, destinate curselor pe apă. Reprezentau replica în miniatură a bărcilor construite de localnicii de pe insulă, renumiți pentru măiestria lor. Rîzînd fermecător, Rob adăugă: Cred că oricărui băiat, indiferent de vîrstă, i-ar plăcea să aibă o astfel de bărcuță. Eu nu m-aș supăra dacă aș avea una adevărată.

Oare de ce n-o încînta șarmul lui băiețesc? se întreba Amber, dorind totuși să-i placă. Îl văzuse în costum de baie. Arăta superb. Știa să se poarte curtenitor cu femeile. Fără îndoială că și în pat. Și, pe deasupra, nu-l interesa faptul că tatăl ei era președintele băncii Aames.

Privi barca pe care i-o tot arăta. Era bine executată. Jared însă ar fi făcut-o mult mai bine, șopti un gînd lăuntric, cuibărit în sufletul ei bolnav de dor.

– Cred că le voi cumpăra la amîndoi cîte o bărcuță. Mulțumesc pentru sfat, rosti Amber, ridicînd din mulțimea modelelor expuse o alta, identică cu cea pe care o ținea Rob în mîină. Plăti și părăsiră magazinul.

– Hai să ne întoarcem cu taxiul! Ne punem costumele de baie și între timp, poate, hotărăști ce vom face astăzi, îi sugeră Rob, prinzînd-o de cot și trăgînd-o discret spre stația de taximetre.

Ar fi trebuit să se simtă flatată de insistența lui,

și nu iritată, își reproșă Amber. Ar fi trebuit să-și petreacă ziua amuzându-se cu acest individ atrăgător și nu singură, îngropată în mormanul de romane. Ar trebui... Cuvîntul îi aminti de Jared. Spre groaza ei, ochii i se umplură de lacrimi.

– Am putea închiria echipamentul necesar pentru a explora grădinile subacvatice din Golful Shoal. Am auzit că locul e minunat și-ar fi o mare pierdere pentru cel ce are ocazia să-l viziteze și n-o face, mai propuse Rob, cînd ajunseră în dreptul căsuței pe care o închiriasse Amber.

– Zău, Rob, dar n-am chef de nimic, îi răspunse Amber, cotrobăind în geantă după cheie.

– O.K. Atunci poate că vom... Dar nu-și termină propoziția. Amber îl privi curioasă. Se uită și ea să vadă ceea ce văzuse el. Un individ tocmai ieșise din căsuța ce se învecina cu a ei și vioi se îndrepta spre ei.

– Jared?

– Bună, vecinico, o salută acesta cu naturalitate.

– Vecinico? repetă Rob nemulțumit de sosirea neașteptată și nedorită a lui Jared.

– Am închiriat căsuța de vizavi, anunță Jared cu satisfacție. Dar în tonul blînd și încîntător, Amber descifră o urmă de asprime.

– Vă cunoașteți? se miră Rob cu o expresie veninoasă pe chip.

– Cum să nu? Chiar foarte bine, îl liniști Jared calm, dar amenințător totodată. Și fiindcă Amber continua să tacă, se prezentă singur: Sînt Jared Stone.

– Rob Perry.

Nu-și întinseră mîinile. Amber nu făcu nici o mișcare. Prinsese parcă rădăcini în acel loc. Nu era în stare să gîndească, nu putea să vorbească. De-abia dacă mai respira. Credea că are halucinații. Jared aici? Simțea totuși cum privirea lui fierbinte, pe rînd, îi examinează fiecare porțiune neacoperită de rochia de plajă scurtă, răcoroasă, de culoarea mandarinei. Apoi ochii lui îi cercetară părul, ce furase parcă cîteva raze de soare și pe care ea și-l strînsese în coadă de cal. Urmă ră cerceii rotunzi din urechi...

– Ești surprinsă? o întrebă el, apropiindu-se de ea. Îi mîngîie ceafa pösosiv și Amber simți cum un noian de dor îi cutremură trupul. Nu, categoric, el nu era doar o plăsmuire a minții ei. Se afla acolo în carne și oase. Mîna lui sigură și caldă se găsea pe ceafa ei, mîngîind-o și făcînd-o să tremure; în nări îi simți parfumul. I se înmuia genunchii.

Dar își aminti că din cauza lui petrecuse patru nopți mizerabile și trei zile îngrozitoare. Se îndepărtă de el. Dacă își imagina cumva c-o va recuceri așa ușor...

Te voi iubi mereu

– Ce faci aici? îl întrebă ea, sperînd ca vocea să nu-i trădeze nici emoția, nici bucuria.

– Sînt în vacanță. Prima mea vacanță.

– Prima ta vacanță? repetă ca un ecou Rob Perry, pe care, de data aceasta, replica lui Jared îl amuză.

– Da, m-am hotărît să întrerup puțin munca haotică și să mă odihnesc. Și ce alt loc mai plăcut decît Marea Caraibilor puteam să aleg? Nisipuri de zahăr, ape de azur, luna tropicală...

Amber recunoscuse în vorbele lui cuvintele lui Warren. Privirile li se întâlneau. Ochii lui străluceau de rîs.

– O prietenă mi-a recomandat Insula Anguilla și complexul Cul de Sac, continuă Jared.

– Ashlee Aames? se încruntă Amber.

– Ai ghicit, îi zîmbi Jared malițios.

– Sper să te distrezi bine în prima ta vacanță. Acum însă te rog să ne scuzi, noi, Amber și cu mine, avem deja un plan pentru a ne petrece după-amiaza, interveni Rob.

– Și eu!

– Vom merge să închiriem echipamentul necesar pentru a explora grădinile de sub apa din golf, adăugă Amber pe nerăsuflăte.

– Ce coincidență. Tocmai asta mi-am propus să fac și eu.

– Nu zău? rosti Amber, ce cu multă greutate

reuşise să-şi păstreze aerul sever. În ciuda discuţiei ce-i dusesese la despărţire, şi din pricina căreia suferise atât, în ciuda aroganţei afişate de el în tot cursul acestei conversaţii, inima îi cânta de bucurie.

Îl privi. De la albastru ochilor ce cuprindeau atâtea reflexe, privirea i se opri pe gura senzuală. Apoi pe haine.

– N-ai cîtuşi de puţin înfăţişarea unui preşedinte de bancă, rupse ea tăcerea, continuînd să-i examineze pantalonii largi cu pliuri, de culoare albă, şi sacoul sport de un purpuriu-închis. În picioare purta sandale uşoare şi n-avea ciorapi.

– Sharon mi-a făcut o listă cu ceea ce a trebuit să-mi cumpăr. Tot ea mi-a indicat şi magazinele de unde să mi le procur. Mi-a explicat că nu voi avea nici o şansă să te cuceresc, dacă voi fi îmbrăcat într-un costum obişnuit şi plictisitor de bancher. Mi-a spus că nici pantofii pe care-i port eu de obicei nu sînt potriviţi cu gusturile tale. „Mătuşa Amber este foarte severă“, adăugă el, maimuţărind-o pe Sharon. „Ea nu poartă decît haine mişto şi nu frecventează decît locuri bune“, mai adăugă el.

Jared făcu un pas spre ea. Ea, unul înapoi. Desluşi în privirea lui acea strălucire posesivă şi nu era pe punctul de a-i ceda atât de uşor. Nu încă. Între ei mai erau semne de întrebare.

Te voi iubi mereu

– Și zici că Sharon te-a sfătuit cum să te îmbraci! Când ai vorbit tu cu ea? În ciuda intenției ei de a rămîne rece și calculată, Amber nu-și putea lua ochii de la el. Recunosc în sinea ei că Sharon, într-adevăr avea gust și era la zi cu moda masculină.

Hainele bine croite, asortate cu rafinament coloristic, îi veneau de minune.

– Eu, Sharon și Brian, ieri-seară, am mîncat la Ashlee și Locke.

– Tu? se mînie Amber, imaginîndu-și-l la masă cu familia ei. N-a fost destul faptul că a încercat să se folosească de ea – urît lucru! – pentru a-și atinge scopurile mîrșave! Acum se folosea chiar și de acei membri ai familiei ei care n-aveau nici o legătură cu banca! Îl privi cu asprime.

– S-ar părea că, așa, deodată, mi-ai cucerit întreaga familie! Bănuiesc că și asta face parte tot din plan, nu?

– Amber, îi întrerupse Rob cu nerăbdare, cred c-ar trebui să ne schimbăm hainele și să mergem unde ne-am propus. Deși se aflase tot timpul acolo, fusese pur și simplu ignorat.

Chiar și intervenția lui nu era decît o intruziune nedorită de cei doi, atît de absorbi unul de celălalt.

– Da, Rob, ai dreptate, mai bine plecăm. Voi fi gata în zece minute, îi surîse ea. Cu indiferență,

întorcându-se spre Jared, rosti:

– La revedere, Jared. Îți doresc o după-amiază cât mai plăcută!

– Sînt convins că așa va fi, îi răspunse acesta amuzat de ceea ce numai el știa.

Apa golfului Shoal era limpede precum cristalul. Părăsiseră barca cu care ajunseseră aici și se pregăteau să cerceteze nemaipomenitele locuri exotice. Amber tocmai examina un recif de corali, cînd două mîini îi cuprinseseră talia. Se întoarse. Era Jared Stone.

– Ce mică-i lumea?! remarcă Jared, în timp ce călcau apa din apropierea bărcii. Ori poate c-ar trebui să spun, ce mic e golful?!

– M-ai urmărit! îl acuză ea.

– Nu mi-a plăcut cum s-a terminat întîlnirea! rînji el.

– N-am considerat-o ca pe o întîlnire de dragoste, îl corectă Amber, gîndindu-se cît de greu îi era să se sfădească cu el, în circumstanțele prezente. Călcatul apei îi absorbea aproape întreaga atenție. Încerca să facă față noii situații. Continuă: N-am venit aici ca să mă întîlnesc cu tine, sper că-ți amintești? Am planuri mult mai mari: mi-am propus să seduc flota Statelor Unite din Caraibe, doar? Rob Perry e doar începutul!

Încercă să se îndepărteze de el, dar Jared îi

Te voi iubi mereu

cuprinse talia, aducînd-o foarte aproape de el. Pe sub apă, picioarele li se împletiră.

– Da? Hai, dă-i drumul! Sînt numai ochi și urechi, indiferent ce-mi vei reproșa. O merit!

Pulsul lui Amber zvîcni puternic. Nu din cauza poziției și nici din cauza enervării, ci fiindcă, din acest moment, după cele cîteva zile de apatie, simțea că, în sfîrșit, trăiește.

– Ți-ai dorit să pleci singură în vacanță. Ei bine, iată-te aici! Trei zile ți le-ai petrecut singură. N-ai vrea ca de-acum să continuăm această vacanță împreună?

Amber îi simți respirația caldă în ceafă. Se răsuci în strînsoarea lui.

– Jared!

– Am fost al naibii de gelos cînd mi-ai spus că vrei să vii aici singură. Regret tot ce ți-am spus atunci.

– Jared!

Își întoarseră capetele spre barcă. O tînără brunetă, frumos bronzată și îmbrăcată doar într-un minuscule costum de baie, le făcea semne de pe parapet.

– Cum este apa? le strigă ea.

– Minunată, Nicki! Intră și ai să te convingi! o îmbie Jared.

Lîngă ea, mai apăru o blondă mărunță, cu părul numai bucle. Săriră în apă. Ajunseră lîngă ei.

– Nu-i minunat? le întâmpină Jared. Apoi către Amber: Maura și Nicki! Sînt din Buffalo.

– Da? îngăimă Amber, surprinsă ea însăși de gelozia neașteptată ce puse stăpînire pe ea. Nu s-ar fi mirat nici dacă i s-ar fi înverzit ochii din această pricină.

– Ne-am cunoscut la Centrul sportiv Tamarian, continuă Jared, plin de vervă. Atunci am hotărît să ne petrecem după-amiaza în golful Shoal.

– Practic! mormăi Amber.

– Dar unde îți este prietenul? Bob? Parcă așa îl cheamă, nu? o întrebă deodată Jared.

– Rob! îl corectă Amber printre dinți.

– Maura! Jared! Mîncăm? le strigă Nicki de pe barcă.

– Dar de cînd aștept! rosti Jared încet.

Înotă alături de Maura, lăsînd-o pe Amber să calce apa de una singură.

Această după-amiază, care deja începuse rău, părea să devină și mai neplăcută pentru Amber. În graba lor, a ei și a lui Rob, pentru a ajunge cît mai curînd la Centrul sportiv, uitaseră să se aprovizioneze cu ceva de mîncare. Nu le rămînea decît să privească la cei trei cum se delectau cu pui, fructe, dulciuri, răcoritoare și vin. Amber își auzi stomacul protestînd de indignare, dar mai ales de foame.

– Nu vreți să mîncăți cu noi? îi invită Maura,

Te voi iubi mereu

cînd ea și Rob se întoarseră la barcă pentru a se odihni. Rob acceptă invitația cu nerăbdare. Amber, în schimb, din mîndrie prefera să rabde de foame, mai ales că observă cum relațiile dintre ceilalți începeau să se închege.

– Ce-ar fi să cinăm împreună diseară? sugeră Nicki.

– Știu un loc unde se poate și dansa, adăugă Maura, vizîndu-l pe Rob. Într-o singură oră, ea îi acordase mult mai multă atenție decît Amber în cele trei zile. Rob se simțea măgulit. În schimb, toată atenția lui Nicki era îndreptată spre Jared. Amber înregistrează toate acestea în timpul mesei.

– Eu am alte planuri pentru diseară, spuse Amber. De parcă le-ar păsa! adăugă ea în sinea ei. Numărul cinci nu era potrivit pentru un grup, cînd în el se găseau doar doi bărbați și trei femei, dintre care două erau atrăgătoare și disponibile.

– Amber va lua masa cu mine, anunță Jared calm, dar privind-o ca un păgîn. Sînt convins că preferă să-și petreacă seara doar cu mine.

– Eu... îngăimă Amber încruntată de afirmația lui atît de directă.

– Bineînțeles, numai dacă nu vrei să iei masa în grup, adăugă Jared cu un calm ce-o scotea din sărite.

– Nu! Se săturase să fie a cincea persoană dintr-un grup.

– Așa am gîndit și eu! îi zîmbi Jared, luînd-o de mîină. Și cu multă ușurință, i se adresă la Nicki: Poate altă dată?

– Da, poate altă dată, repetă ca un ecou Rob, șorbînd-o din ochi pe Maura.

Amber înțelese că-și pierduse admiratorul, locul ei fiind luat de micuța și îndrăzneța blondă. Nu-i păsa de asta, ci doar de faptul că Jared nu și-o pierduse încă pe a lui. Tenacea Nicki nu se dădea ușor bătută. Se folosi de toate mijloacele pentru a-l seduce pe Jared, flirtă, îl tachină și-i demonștră din răputeri că este disponibilă.

– Azi de dimineață am sunat la hotelul Cinnamon Reef și am rezervat o masă la restaurantul lor pentru ora douăzeci și unu. Vin să te iau pe la opt și treizeci și cinci, îi explică Jared lui Amber în drum spre căsuță.

– Nu vreau să merg! O durea capul din cauza soarelui; o dureau și mușchii de la efortul neobișnuit, și o mai durea și stomacul, fiindcă nu mîncase nimic. Mai rele de cît toate însă erau gelozia și furia. De toate acestea nu era vinovat decît Jared, care nu era străin de sentimentele ei. Citea asta pe chipul lui. Și asta o scotea din sărite. Nu merg nicăieri cu tine! repetă ea furioasă.

– Atunci voi trimite comanda la tine, la căsuță!

– Nu!

Te voi iubi mereu

– Te doresc, Amber, și tu știi asta. Ai înghițit momeala și acum te zbați în cîrlig, micuța mea sirenă. Dacă dorești însă să te mai zbați pînă desfășor undița, ei bine, află că am de gînd să-ți fac pe plac. Și știi de ce? Fiindcă pînă la urmă tot a mea vei fi! Încheie el zîmbind.

Zîmbetul acesta era ultima picătură. Nu știa cum își imagina el viitorul lor, însă ea știa că toată după-amiaza o brunetă trăsniță flirtase cu el, fără pic de reținere.

– Ascultă, trufaș nerod, nu doresc să mănînc cu tine, chiar dacă... chiar dacă...

– Ai de cînd să flămînzești? Deci mînia ta de acum și tot comportamentul tău de azi după-amiază, cînd te-ai încăpățînat și nu ai vrut să iei nici măcar un duminic, sînt deci cauzate de Nicki.

Cum de mai îndrăzneala s-o mai și spună?! Amber atinsese culmea furiei. Simți că nu mai e în stare să-i dea replica cea mai usturătoare. Și așa spusese destule stîngăcii. Se gîndi însă că cea mai aspră replică nu putea fi decît o retragere strategică.

– La revedere, Jared Hamilton Stone! îi spuse ea semeată. Și cu bărbia ridicată, întocmai ca o regină, dispăru în casuță.

– Deci la ora douăzeci și uhu patruzeci și cinci! îi strigă Jared de afară. Și dacă nu vei fi îmbrăcată, cu atît mai bine! Vom rămîne acasă și vei fi

a mea mult mai devreme!

Amber auzise deseori expresia „mînie oarbă“, dar niciodată nu realizase ce însemna cu adevărat aceste cuvinte. Pînă în acest moment, cînd ea însăși o trăia. Nu zări măsuța din bucătărie și se ciocni de ea. Își juli șoldul și înjură; nu văzu nici scaunul de care se împiedică.

Capitolul 9

Dacă Jared Stone își imagina cumva că ea se va îmbrăca și îl va aștepta pe el, se înșela. Îi va pregăti o surpriză, își spuse Amber, fardându-se în fața oglinzii. Rezervase o masă la restaurantul Cinnamon Reef pentru ora douăzeci și unu? Ei bine, ea se va duce la Cul de Sac, la ora douăzeci.

Fu condusă pe terasa restaurantului, scăldată într-o lumină roșiatică, culoare datorată flăcării luminărilor. I se indică o masă de două persoane. Îmbrăcase o rochie de mătase cu reflexe aurii,

foarte sexy, în picioare își pusese sandale din curelușe, cu tocuri foarte înalte. Ca bijuterii își alesese colierul, brățara și cerceii, daruri simbol, primite de la părinții ei și care marcau o anumită perioadă a dezvoltării ei. Fu tratată cu tot respectul atât de personalul restaurantului, cât și de cel care se ocupa de servitul băuturilor. După o examinare minuțioasă a listei, comandă o sticlă de vin alb, foarte scump.

„Am de gând să mă culc cu tine, știi nu?” își aminti ea cuvintele lui Jared, cuvinte ce-i reveneau mereu în minte. La naiba cu tine, Jared Stone! îi ură ea în gând, ridicînd paharul de vin. Nu știa nici ea pentru ce: pentru îndeplinirea blestemului sau nu fusese decît un toast? Sorbi lichidul gălbui și zîmbi. Un chelner atent îi reumplu paharul.

Avînd sentimentul aventurii, se amuză mîncînd o porție de raci în sos de mango și avocado, mîinare exotică, specifică bucătăriei de pe insulă. Festinul se încheie cu un tort însiropat din belșug cu rom de ciocolată. Chelnerul grijuliu îi umpluse paharul pe tot parcursul mesei.

Cînd apăru Jared, Amber se delecta cu un pahar de lichior de portocale. Acesta veni direct spre masa ei. Deși era îmbrăcat sobru, ca pentru o anumită ocazie, într-un costum de culoare bleu-deschis, ce-i reliefa umbra de bronz aurie, căpătată

Te voi iubi mereu

pe plajă și-i evidenția albastrul ochilor, Jared arăta splendid. Amber fu la fel de impresionată de înfățișarea lui precum fusese și după-amiază, când se îmbrăcase atît de modern.

– Bună, Amber! Se așeză pe scaunul liber.

Din cauza vinului și a lichiorului, dar și din cauza emoției, Amber avea senzația că totul se învîrtește, privirea lui de îndrăgostit făcînd-o să se simtă în largul ei, redevenind Amber cea ademenitoare și senzuală.

– Bună, Jared! îi răspunse ea încet și tărăgănat. Ai mîncat?

– Am rezervat o masă pentru ora douăzeci și unu, dar iubita a cinat înainte, negă el.

– Ce păcat! Ar fi trebuit s-o chemi pe Micki, parcă așa o cheamă, nu? Sînt sigură că s-ar fi bucurat grozav, dacă ai fi invitat-o.

– Chiăr am întîlnit-o pe Nicki astă-seară, la restaurantul Cinnamon Reef, unde am dat o raită, presupunînd că iubita mea o fi trecut pe acolo. Nicki era însă deja la masă, însoțită de prietenul tău, Bob, și de noua lui amică, Laura.

– Rob și Maura! îl corectă ea; apoi rîse. Toată conversația asta i se păru dintr-o dată atît de hilară.

– Am impresia că ești beată, Amber, și rîzi prostește!

– Nu rîd niciodată prostește! i-o tăie ea, pri-

vindu-l de sus, jignită. Dar efectul pe care ar fi dorit să-l aibă asupra lui, atît prin tonul cu care rostise aceste cuvinte, cît și prin poziția țeapănă pe care și-o luase, nu dură mai mult de o clipă, fiindcă începu din nou să chicotească.

– Zău, rîzi fără rost. Ești mai mult decît amețită. N-ai vrea să te liniștești puțin, măcar pînă termin și eu de mîncat? o întrebă Jared calm.

– Mă jignești îngrozitor, Jared Hamilton Stone!

– Iar tu ești grozav de provocatoare și de irezistibilă!

– Ei, dacă așa stau lucrurile – și se întinse după sticla de vin, după care își turnă singură în pahar –, atunci îți recomand raci în suc de avocado și mango.

– Cred că voi lua homar. Nu-s homarii renumiți aici pe insulă?

– Asta ai citit în ghidul turistic, ca oricare alt turist. Sorbi din paharul de vin. Se simțea nespus de bine. Jared? șopti ea.

– Da? mormăi el, ridicîndu-și ochii de pe lista de meniuri pe care tocmai o studia.

– Chiar vei profita de faptul că sînt... sînt în starea asta?

– Să fii convinsă că așa se va întîmpla! Doar că va trebui să mai aștepți pînă termin de mîncat. Am și eu un principiu: să nu profiți niciodată de o femeie beată pe stomacul gol!

Te voi iubi mereu

– Ești de-a dreptul imposibil! Și aruncă cu o chiflă în el, lucru pe care Amber, în stare normală, nu l-ar fi făcut. Cei din familia Aames erau renumiți pentru comportamentul lor impecabil, mai ales cînd se aflau la masă. Continuă: Acum înțeleg de ce iubita ta nu te-a așteptat la cină.

– Bănuiesc că intenționează să-și ceară scuze, i-o întoarce el, privind-o stăruitor, de parcă ar fi vrut să se asigure că cele spuse de el se vor adevăra. Știi, e o dulceată cînd știi cum s-o iei!

Amber caută o altă chiflă. Nu mai găsi, așa că aruncă coșul, pe care Jared îl prinse cu dexteritate. Rîse atît de tare, încît Jared o înghionti. Stîrnită însă, Amber părea să nu se mai oprească.

După ce Jared își termină lobstrelul, meraseră în holul plin de îndrăgostiți, unde se și dansa, toți învăluți în murmurul muzicii de dans.

– Știi că n-am dansat niciodată împreună, bolborosi Amber, susținută de brațul lui. Jared știa că, dacă-i va da drumul, nu se va putea ține pe picioare. Constatase acest lucru cînd părăsiseră terasa pentru a ajunge aici.

– Vom îndrepta această greșală chiar acum!

Orchestra interpreta o bucată muzicală neînchipuit de frumoasă, ce te transpunea în lumea visurilor. Pe podeaua netedă, pardosită cu plăci de ceramică, în brațele lui, Amber simți că plutește.

O ținea aproape, cuibărită la pieptul lui mare, puternic și cald. Amber închise ochii și se lăsă în voia plăcerii și a fericirii. Era atât de minunat în brațele lui!

– Ți-am lipsit oare tot atât de mult cât mi-ai lipsit și tu? Încercă el să afle sărutînd-o pe tîmplă.

– Chiar ți-a fost dor de mine, Jared?

– Fără tine, nimic n-a avut sens, recunosc el, zîmbind trist. Dar acum ești lîngă mine. Sînt pur și simplu copleșit de atîta fericire!

– Da? repetă ea, lipindu-se de el. Era fericită și, lîngă el, se simțea întreagă.

– Mă bucur că sora mea ți-a spus unde să mă găsești, îi șopti ea, încolăcindu-i grumazul.

– Și eu, iubito! Nespus de mult, murmură el, strîngînd-o mai tare în brațe.

Dansară, se sărutară și-și șoptiră vorbe dulci pînă în zori. Apoi, mîna în mîna, părăsiră ringul de dans, restaurantul și se îndreptară spre căsuțe. La prima poticnire, Jared o ridică în brațe și o purtă astfel tot restul drumului.

– Parcă am fi în vechile filme de dragoste. Ești un romantic, Jared!

– Numai cu tine, iubito, și numai datorită ție am reușit să-mi cunosc și această dimensiune, îi zîmbi el.

– Mă bucur, Jared. Și eu mă redescopăr prin tine. Îl simțea atât de aproape de ea, încît el însuși

Te voi iubi mereu

părea a fi o parte din ea, pe care, în sfîrșit, după mulți ani, o regăsise.

– Va trebui să te las o clipă jos ca să deschid ușa, îi șopti Jared, cînd ajunseră în dreptul căsuței închiriate de ea. Scoase apoi cheia din micuța-i poșetă.

Amber îl privea plutind de fericire. Ar fi vrut să danseze și să cînte. Asta și făcu, împleticindu-se puțin, pînă cînd Jared descuie ușa.

– Nu cred că se observă că am băut șampanie, conchise ea.

– Nu? rîse el. Dimpotrivă, și mai cred că vinul te-a făcut praf!

– Jared, eu nu m-am îmbătat niciodată, să știi! se aprinse ea, legănîndu-se și chicotind, în timp ce Jared încerca s-o tragă înăuntru. Și sînt convinsă că nici acum nu sînt beată. Uită-te cît de drept pot să merg!

Amuzaț, Jared o privi cum mergea pe o cărare imaginată doar de ea, în sufragerie.

– Și cînd zici că ai de gînd să mergi și drept?

– S-ar putea să nu fiu decît foarte puțin amețită, fu ea de acord.

– Puțin mai mult.

Se îndreptă spre el și-l cuprinse în brațe, lipindu-și fața de cămașa lui răcoroasă.

– Și acum ai de gînd să profiți de starea mea.

Barbara Boswell

– Bineînțeles, iubito! Asta am să și fac. O ridică în brațe și se îndreaptă spre dormitor.

O sărută cu patimă și disperare. Sărutările ar fi amețit-o, chiar dacă n-ar fi gustat vinul. Capul i se învîrtea, trupul îi zvîcnea de dorință.

– Te doresc atît de mult! îi spuse ea, recunoscîndu-și cu greu propria-și voce. Jared începu să-și piardă firea. Îl dorea atît de mult, încît el înțelese că nu trebuia să mai aștepte.

– Acum, Jared, te rog.

Jared o dezbracă și se dezbracă. Se pierdu apoi într-un extaz fără margini. Amîndoi. Tot timpul amîndoi.

Zilele ce urmară se asemănară cu o adevărată lună de miere. Nici o altă pereche de tineri căsătoriți n-ar fi fost mai apropiați; atît de fascinați și de încîntați unul de celălalt. Nici atît de atenți și de îndrăgostiți, cum păreau a fi ei doi.

Deveniseră clienții obișnuiți ai Centrului sportiv Tamarian, de unde închiriaseră o barcă. Mergeau la schi pe apă, la surf. Se plimbau de-a lungul plajei sau, pur și simplu, leneveau la soare. Au vizitat insula Harbour și au privit bărcile de pescuit, minunat colorate în acele nuanțe strălucitoare. Se bucurau de frumusețea și prospețimea fiecărei zi.

Homarul, mîncarea de bază a micuței insule,

Te voi iubi mereu

servit în diferite variante, devenise hrana obișnuită a cinei de seară. Îi mai atrăgeau și alte varietăți locale, dar în special dulciurile.

Dansau și se iubeau. Uneori, nerăbdători și sălbatici, alteori, pe îndelete și cu multă tandrețe. Mereu însă cu aceeași stăruitoare și profundă pasiune.

Vorbeau la nesfârșit când unul, când celălalt. Se ascultau și se întrerupeau reciproc. Subiectele erau diverse. Despre un singur lucru nu discutau: despre bancă. Devenise, printr-un acord tacit, un tabu.

Și-n fond, de ce să discute tocmai despre acest subiect aici, pe insula lor paradisiacă, unde nu erau decît o pereche de îndrăgostiți, atît de departe de mașinațiile și intrigile unei lumi interesate doar de bani? Își spuse Amber. Doar amîndoi știau că Jared este președintele băncii Hamilton și ca bancă concurentă, cea condusă de tatăl și frații ei, urma să preia afacerile băncii lui Jared. Aici se eliberaseră de toate problemele lor cotidiene și se lăsaseră în voia iubirii lor.

Într-o noapte, în timpul pasiunii lor ce se tot amplifică, Jared murmură cuvintele magice:

– Te iubesc!

Copleșită și fericită, Amber se lipi de el. Ar fi vrut să spună ceva, dar n-a putut. Era întâia oară când un bărbat îi spunea aceste vorbe, iar acest

bărbat era tocmai Jared, deci visele ei fanteziste deveniseră realitate. Mai târziu, ținându-l în brațe, ea reuși la rîndul ei să murmure:

– Și eu te iubesc!

– Dormi, iubito, spuse el somnoros, sărutînd-o pe creștet.

Dimineața s-a așteptat ca el să repete ceea ce-i spusese noaptea, în focul pasiunii, dar el n-a mai spus nimic. Era mult prea timidă să-i reamintească aceste vorbe, ce în pat veneau de la sine. Oare acest „te iubesc“, murmurat de un bărbat în intimitate, avea aceeași semnificație ca cel rostit la lumina zilei, într-un restaurant, de exemplu, sau în timpul unei plimbări de-a lungul plajei, sau chiar în bucătărioara căsuței închiriate de ea? Sau n-avea decît înțelesul de „Îmi place să fac dragoste cu tine“? medită Amber încurcată. Era prima ei relație de dragoste și nu-i cunoștea încă legile. Instinctul însă îi spunea că lucrul cel mai înțelept era să se bucure cît mai mult de prezent. Va vedea apoi ce-i va rezerva viitorul.

Nici Amber și nici Jared nu erau oameni dornici să se întoarcă la Cambridge.

– Ce-ar fi să cumpăr o barcă de pescar și să mă ocup de prinsul racilor? sugeră Jared, așa deodată, în ultima lor noapte pe care o mai aveau de petrecut pe insulă, pe cînd stăteau îmbrățișați.

Te voi iubi mereu

Am putea deschide propriul nostru snack-bar, continuă el, tu ai găti, dar...

– Nu voi găti homar! se cutremură Amber. Cum să-i pregătesc? Să-i arunc de vii în apa care fierbe? Ua! De ce n-am deschide un magazin? Tu vei aduna tot felul de melci și scoici, pe care eu le voi aplica fie pe sacoșe și pălării, fie...

– Ai putea picta diferite peisaje pe bluze...

– Iar tu ai putea ciopli bărcuțe, trenulețe sau căluți ce se balansează, adăugă Amber în ai cărei ochi strălucea entuziasmul. Chiar și rățuște și multe alte lucruri, își aminti ea. Ridicându-se, continuă: Dar, Jared, nu trebuie să rămânem aici ca să facem toate acestea, ci acasă pentru magazinul lui Ashlee! Sînt sigură că ne va comanda cît mai multe!

– Prea multe pentru cît ne va permite timpul, îi zîmbi Jared, trăgînd-o înapoi lîngă el. Amintindu-și, zise: Știi, cînd i-am dăruit lui Christopher trenulețul și căluțul, Ashlee a fost atît de încîntată, încît imediat a vrut să-i mai fac vreo zece bucăți din fiecare.

– N-a vrut doar să te flateze. Se pricepe foarte bine la afaceri. A mai vrut o comandă de încă zece piese din fiecare, tocmai pentru că știa cît de bine se vor vinde. Fii convins că după aceea ar fi dublat comanda.

– Ești atît de dulce și atît de încîntătoare! N-am

mai întâlnit o femeie așa ca tine, Amber! îi declară el, dezmierdînd-o cu o ploaie de sărutări. E timpul însă să dormim, îi sugerează el. Mîine trebuie să ajungem la aeroport foarte devreme, nu? O cuprinse în brațe, cu capul pe umărul lui, așa cum se obișnuiseră să doarmă din prima noapte. Amber nici nu voia să conceapă că ar mai putea dormi și altfel. Își aminti cu amărăciune de propria-i imagine, dormine singură în apartamentul ei din Cambridge. Acum ar dori să-l împartă cu Jared. Ar dori ca totul să împartă cu el.

Oare cum vor decurge lucrurile după ce vor părăsi micul lor paradis? reflectă somnoroasă Amber. Familia, băncile rivale, planurile celor doi frați ai ei, dar și unchiul acela nebun al lui Jared... Nu discutaseră nimic despre toate acestea. Jared era un tip ambițios și talentat. Știa că nu va renunța ușor la banca lui pentru a deveni doar un slujbaș oarecare la o altă bancă. Nu era atunci logic ca el să se folosească de relația lui cu fiica celor de la Aames, pentru a-și asigura astfel o poziție cît mai bună în cadrul băncii Aames? Nu putea să-i poarte pică pentru asta, încercă Amber să se liniștească. Îl iubea prea mult pentru a se lăsa orbită de mînie. Da, acum știa că va rămîne alături de el, oricare vor fi condițiile.

Era convinsă că și lui îi păsa de ea, chiar dacă nu-i spusese decît o singură dată c-o iubește, e

Te voi iubi mereu

adevărat, în timp ce făceau dragoste. Dar observase că-i făcea plăcere să discute cu ea, să se joace cu ea. Se distraseră atât de bine împreună, semănau în atâtea privințe, iar în pat se înțelegeau perfect. N-o iubea la fel de nebunește precum îl iubea ea? Puțini oameni aveau atâtea în comun, cum aveau ei. Ar fi o nebulie din partea ei să dorească mai mult.

Dar, cu toată tulburarea gândurilor, în cele din urmă, pleoapele i se închiseră. Instinctiv, se lipi de el.

Zborul spre Boston s-a desfășurat fără peripecii. Au citit, au vorbit și chiar au ațipit.

Uitaseră cum mai este o noapte ploioasă și rece în Massachusetts.

– Unde sînt nisipurile de zahăr, apele de azur și luna tropicală din Anquilla? Întrebă Jared, de pe platforma aerogării.

Glumeau deseori pe socoteala efuziunii lui Warren Colier.

– Mă întreb dacă Warren va da un semn de viață săptămîna asta ca să afle cum a fost în excursie, rîse Amber.

– Dacă te sună, spune-i că ești ocupată pentru tot restul vieții!

Amber îl iscodi cu privirea. O necăjea sau îi sugera ceva ce n-avea de-a face cu gluma?

– Nu cred că are vreun rost să ne ude pe amîndoi, rosti Jared, privind încruntat la cerul mohorît. Mi-am parcat maşina pe-aproape. Mă duc s-o aduc. Aşteaptă-mă aici!

– Amber! se auzi o voce feminină la numai cîteva clipe după plecarea lui Jared.

Era Ashlee ce alerga spre ea, venind dinspre clădirea aerogării. Amber, văzînd-o astfel, deveni palidă.

– Ashlee? S-a întîmplat ceva?

Jared, care tocmai plecase, de-abia avu timp s-o prindă de talie.

– Ce s-a întîmplat, Ashlee?

– Nu s-a întîmplat nimic! se grăbi să-i liniştească Ashlee. Doar o veste incredibilă! Să nu-ţi vină să crezi?! Imaginează-ţi, Amber, că...

– Amber! exclamă şi Locke, apropiindu-se cu Christopher în braţe, tot numai ochi. Mă bucur că te văd! Ne era teamă să nu vă scăpăm. Se întoarse şi strigă: l-am găsit! Sînt aici, pe platformă!

Amber îşi privi cînd sora, cînd fratele. Starea de anxietate dispăruse, dar crease confuzia. Se uită la Jared, dar şi acesta dădu din umeri.

– Aici, mon cher!¹ strigă peste umăr o blondă ieşind pe uşa ce ducea spre platformă. O urma un tînăr bine făcut, acel gen de bărbat pe care Amber

1. mon cher – dragul meu

nu-l mai văzuse decît pe marile ecrane. Era îmbrăcat în haine europene, stilul sport. Și era tot atît de negru, pe cît era femeia de albă.

– Amber! îi atrase atenția Ashlee cu ochi strălucitori. Este chiar mama noastră, Caroline Rose Sheppard.

Mama ei!? Ființa ce deținea toate secretele legate de sîngele ei! O privi înmărmurită.

– Spuneți-mi Caro, așa cum își zice toată lumea, îi întâmpină Caroline detașată, aplecîndu-se spre Amber și sărutîndu-i obraji. Privind-o, continuă: A, ma petite¹, Amber! Ești la fel de tres jolie² ca și sora ta!

– Dar e un miracol! se entuziasmă tînărul chipeș, privindu-le extaziat cînd pe Caroline, cînd pe Amber, cînd pe Ashlee. Seamănă atît de mult cu tine, Caro, cherie!³ Ah! Mahhvelous!⁴ Mahhvelous!

– Mon cher, mon cher, dragul meu Herve! îl prezintă Caroline, mîngîindu-l pe obraz.

Grupul amuți. Cele două surori știau că mama lor trebuie să aibă cam patruzeci și șase de ani. Îi reținuseră vîrsta, fiindcă era trecută în certificatele lor de naștere. Frumoasă, blondă, în al cărei păr

1. ma petite – micuța mea

2. tres jolie – foarte draguță

3. cherie – draga mea, drag, iubit, scump

4. Mahhvelous – minunat

se răsfrîngeau reflexele șampaniei, parcă cu cel puțin zece ani mai tînăra. Avea aceeași statură ca și fiicele ei. Costumul din cașmir, de culoare cafenie, și haina de vulpe roșie îi accentuau chipul de păpușă, iar pantofii cu tocuri înalte, italienești, grozav de costisitori, evidențiau forma delicată, armonioasă a picioarelor plinuțe.

– Dragele mele! rupse Caroline tăcerea. Nici nu știți cît mă bucur că pot să vă revăd! continuă ea cu exuberanță și familiaritate. Mon Died!¹ Cît v-ați schimbat de cînd v-am văzut ultima oară!

– Era doar normal, n-au trecut decît douăzeci și șapte de ani de- atunci, comentă Locke.

– Mes enfantes!² îl ignoră Caroline, mîngîindu-i iarăși obrazul.

– Tres magnifique! rosti el cu entuziasm, sărutînd mai întîi mîna lui Amber, apoi pe cea a lui Ashlee, zîmbindu-le.

Amber privi spre Ashlee, dar își întoarse imediat privirea pentru a nu izbucni în rîs cînd văzu grimasa din colțul buzelor ei.

– Cînd ai sosit, Caro? întrebă Amber. Și cum de ne-ai găsit?

– Imediat ce am aflat că sînteți în pericol, ma petite, rosti Caroline, punîndu-și mîna dramatic pe

1. Mon Died! – Doamne!

2. mes enfantes – copii mei

piept. Ieri am primit un telefon și, după cum vezi, împreună cu Herve, am luat primul avion. Dar să nu-ți vină a crede! Sînt și grandmere¹, pe deasupra! continuă Caroline, zgîindu-se la Christopher și mîngîindu-l apoi grațios pe frunte. Mon Dieu, zău că asta întrece orice imaginație!

– Și ce mai belle grandmere!² interveni galant Herve.

– Și fiindcă tot am atins un subiect ce depășește orice imaginație, interveni Locke, adresîndu-i-se în special lui Amber, ei, află că motivul pentru care Caro a luat cel mai rapid avion spre Boston, este faptul că ea crede că sînteți urmărite de gangsteri. A primit un telefon de amenințare și iat-o aici pentru a ne avertiza și pentru a lua măsurile necesare. Știe exact pe cine să sune pentru a rezolva astfel de probleme.

– Gangsteri?! rosti Amber uluită.

– Nu-ți face griji, cherie! Maman³ a ta este aici. Și, pentru a o încuraja, Caroline repetă gestul de mîngîiere pe obraz, ca și în cazul lui Herve.

– Ai primit un telefon de amenințare, în ceea ce le privește pe Amber și Ashlee? interveni pentru prima oară în discuție Jared, din ai cărui ochi

1. grandmere – bunică

2. belle – frumoasă

3. maman – mama

se putea ghici îngrijorarea.

– Un bărbat cu o voce ciudată mi-a dat mai întâi lămuriri în legătură cu fetele. Apoi m-a amenințat că, dacă acestea nu vor colabora, li se va întâmpla ceva îngrozitor. Trebuie să vă pară foarte curios că tocmai acum, după douăzeci și șapte de ani, a trebuit să vin la voi. Dar am ținut cont de faptul că, dacă ne-am fi cunoscut mai devreme, totul ar fi fost în dezavantajul vostru; efectul ar fi fost mai degrabă distructiv, decât constructiv. Iar individul acela părea atât de hotărât, încât amenințările lui chiar mă neliniștesc. Am relații. Știu că doar un simplu telefon va pune capăt pericolului.

– Dar tot nu înțeleg ce au gangsterii cu noi! rosti Amber nedumerită. Ideea în sine i se părea atât de absurdă, încât nici nu se putea gândi la frică. La fel de bizară li se părea a fi și lui Locke și Ashlee. Doar Jared părea puțin neliniștit. Îl trădau maxilarele și pumnii încordați.

– Vom afla curînd, ma coeur¹ o liniști Caroline. Mai întâi însă vreau să-l cunosc pe al tău cher ami. L-am cunoscut deja pe tres gentil-ul² Locke și pe adorabilul Christopher. Voi fi încîntată să-l cunosc și pe amour-ul³ scumpei mele Amber, îi

1. ma coeur – inima, comoara mea, sufletul meu.

2. tres gentil – foarte amabil

3. amour – iubire

Te voi iubi mereu

zîmbi Caroline fermecător lui Jared.

– Jared Hamilton Stone! îl prezintă Amber cu mîndrie.

– Cum? Hamilton Stone? Sacre bleu!¹ Dar acesta-i chiar numele celui ce m-a sunat?! El m-a amenințat!

Toți începură să vorbească în același timp.

– E absurd! tună vocea lui Jared pe deasupra celorlalți. Doamnă Sheppard, eu nu v-am sunat! Nici ieri și nici altădată!

– Bineînțeles că nu! îl susținu Ashlee.

– El a fost în Insulele Antile cu mine! Întări Amber, prinzîndu-l de cot, arătîndu-i prin acest gest totala ei încredere. Nici măcar n-am avut telefon acolo!

– Bine, dar numele, numele de Hamilton Stone, nu poate fi doar o coincidență?! obiectă Caroline. Ai vreo rudă cu un astfel de nume? îl scrută ea pe Jared cu asprime. Să fie cineva din familia ta căruia să nu-i pese de relația ta cu ma petite Amber?

Peste toți se așternu liniștea.

– Unchiul meu! Philip Hamilton Stone! sugeră Jared.

– Da, acesta-i numele! Cum de îndrăznește să-mi amenințe copiii? îl privi ea furioasă.

1. sacre bleu – cerule!

– Nu cred că s-a gândit să le facă vreun rău din punct de vedere fizic, rosti domol Jared. Este o poveste tare lungă și foarte complicată. Unchiul meu reprezintă interesele băncii noastre. El este președintele și...

– Și consideră că fetița mea nu-i de nasul nepotului lui! îl pîrjoli Caroline cu privirea. Și asta fiindcă a aflat de bordel și atunci, dintr-o dată, a devenit puritan. Ptui! Am mai avut de-a face cu astfel de oameni. Continuă apoi în franceză multe alte lucruri, făcîndu-l pe Herve să roșească și să intervină:

– Destul, Caro, cherie, te rog! Oprește-te. Aici, printre noi, se află și un copil!

– Ce fel de bordel? Întrebară în același timp Locke și Jared nerăbdători.

– Parcă am fi într-un serial la TV, interveni Ashlee emoționată. Fiecare minut devine tot mai dramatic!

– Ai lucrat într-un bordel? îi scăpă lui Amber.

– Da, ma coeur. Am început ca oricare altă salariată. Am cîștigat însă destul. În cele din urmă l-am cumpărat, zîmbi Caroline. Povestea mea se aseamănă cu cea a eroinelor mult îndrăgite de americani, eroine care, de la mizerie, se ridică la milioane de dolari. Cred că Phillip Stone face excepție. Fără îndoială că mi-a fost client, altfel n-ar fi știut nimic despre mine. El nu dorește ca unul

dintre ai lui să se încurce cu cineva din familia mea. Atîta ipocrizie mă dezgustă!

– Localul lui Caro este considerat ca unul dintre cele mai bune, interveni Herve cu mîndrie.

Amber o privi înmărmurită. Mama ei, patroana unui bordel parizian? Simți că i se taie respirația. Se întrebasese deseori ce fel de sînge i se scurgea prin vene. Acum știa și amuți.

Privi spre Jared. În ochii lui era durere, mînie, dar și altceva ce ea nu putu descifra.

– Speck trebuie să fi fost! șopti el, privindu-i pe toți în ochi, cu excepția lui Amber, a cărei privire n-o întâlnește. Unchiul meu a angajat un detectiv particular ca să afle tot ce se poate despre familia Aames. S-a gîndit că unele informații îi vor fi de folos în războiul lui cu cei de la banca Aames. Trebuie să fi aflat despre... Caroline și... Tăcu. Își aminti licărul de triumf din ochii bătrînului, atunci cînd îi spusese că Amber fusese adoptată și cum apoi refuzase să-i mai dea și alte amănunte.

– A plănuit să-mi șantajeze tatăl pe baza acestei informații, deduse Locke mînios. Și-a imaginat că deține arma prin care poate să împiedice prelulare băncii lui de către cei de la Aames.

Jared se simțea scîrbit. Locke intuise corect intenția bătrînului.

– Foarte amuzant! rîse Caroline. Ce mică trebuie să fie America, dacă acest formalist zgîrie-

brînză își imaginează că eu reprezint o amenințare care să poată împiedica preluarea unei bănci! Cred că acesta ar putea fi subiectul zilei, la viitoarea mea petrecere! Eu, Caroline, să devin o amenințare îngrozitoare!

– Dar nu ești îngrozitoare! Ai venit să ne ajuti atunci cînd ai considerat că sîntem în pericol, o liniști Amber. Este un gest frumos și generos.

Caroline își scoase din geanta de piele o batistă din dantelă, cu care-și tamponă ochii, deși nu era nevoie.

– Asemenea copii drăguți încălzește sufletul oricărei mame, adăugă Caroline.

– Caroline, interveni și Locke, apreciem foarte mult grija ta, dar eu nu cred că Phillip Stone constituie un pericol pentru fetele tale. Cuprinzînd talia soției sale, adăugă: Și cît timp vei rămîne aici, eu și Ashlee vom fi bucuroși, dacă tu și Herve veți accepta, să fiți oaspeții noștri.

Lui Locke nu-i păsa de ceea ce făcuse Caroline Sheppard înainte, dar lui Amber, da. Nervoasă, aruncînd priviri furișe spre Jared, încercă să descifreze pe fața și în ochii lui ceea ce gîndea el despre această situație. Nu reuși. Privirea lui stăruia asupra Carolinei. Toată această agitație interioară îi producea dureri la stomac. Nu cumva tocmai acum el își amintea de firea ei pasionată și o judecă după un vechi proverb: cum e mama, e

și fiica? Îndepărtă însă gîndul. O personalitate se constituie nu numai din factorii genetici, ci dintr-o mulțime de alți factori. Ereditatea, după cîte știa ea, nu era decît unul dintre ei, chiar cel mai puțin important. Mult mai importantă era opțiunea. Ar trebui să fie convinsă de asta. Dovada cea mai bună erau ultimii ei doi ani și jumătate.

Ar fi mulțumit-o această revelație, dacă Jared n-ar fi atît de mînios. De-ar știi măcar motivul! Părea întors doar din cauza unchiului său, ori fiindcă tocmai descoperise că mama sa, odinioară, fusese o damă de consum?

Neliniștită, îl privi din nou. Se apropiase atît de mult de el în timpul din urmă, încît era în stare să termine ea propoziția începută de el. Acum însă nu reușea să-i pătrundă gîndurile. Se îndepărtase oare chiar într-atît de ea?

Jared știa că Amber îl privește, dar nu reușea să-i surprindă privirea. De cîte ori încercase, ochii ei priveau în altă parte. Știa că este necăjită. Șantajul unchiului său putea să fie zădărnicit, dar bătrînul putea să-i provoace un alt necaz, prin descoperirea Carolinei Sheppard.

Banca Aames, conform planului, va prelua afacerile băncii Hamilton. Ashlee va trece ușor peste vocația mamei sale naturale, dar Amber... Privind-o, Jared simți un junghi în suflet. Nu cumva ea singură era adevărata victimă a manevrelor neortodoxe

ale lui Phillip Stone?

Își aminti discuțiile îndelungate pe care le avuseseră împreună, referitor la contextul necunoscut în care luase naștere. „Sîngele vorbește de la sine“, își mai reaminti el că-i spusese ea odată. Era foarte posibil deci ca tot ceea ce aflase acum despre profesia Carolinei Sheppard s-o distrugă sufletește.

Jared clocotea de furie. Ar fi vrut s-o ferească de durere. Și tocmai singura lui rudă în viață și poziția lui la bancă îl determinau să-i amplifice suferința! Și, pe măsură ce îndemnul de a discuta cu unchiul său devenea tot mai puternic, furia ce-l mistuia se intensifica.

– Vrei să mai rămîi cu noi, Caro? o întrebă Ashlee. Avem atîtea să ne spunem și...

– O, îngerașul meu, ești o comoară! Și Caroline se năpusti spre ea și-o sărută. Repetă gestul și față de Amber. Voi, care acum sînteți atît de mari, mă faceți să devin nostalgică! Acum însă, fiindcă nu va mai paște nici o primejdie, eu și Herve trebuie să zburăm. Chiar în noaptea asta! Trebuie să ajungem la New York și de-acolo, direct la Londra. Am și acolo de rezolvat cîteva probleme juridice foarte presante. Sînt amenințată cu un proces foarte primejdios!

– Mult mai primejdios! Întări Herve. Nici nu-mi vine să cred că cei de la Rolls Royce sînt așa

Te voi iubi mereu

de... de burghezi! N-au nici un drept să reintre în posesia mașinii Carolinei, pentru simplu motiv că ea l-a vopsit în nuanțe de la grena-închis pînă la mov.

– Un Rolls Royce vopsit în culoarea zmeurei și mov? repetă Locke, crezînd că n-a înțeles bine.

– E magnific! decretă Caroline. Ar trebui să-l vedeți! Veți fi convinși de acest lucru, mes enfantes! Sînt în stare să mă războiesc cu ei pînă la moarte! Vedeți voi, dragele mele, chiar că nu mai pot rămîne, deși sînt bucuroasă să pot răspunde la multele voastre întrebări. Ce-ar fi să intrăm la o cafea și să vorbim pînă pleacă primul avion spre New York?

– Ne-ar face plăcere, Caro, îi răspunse Ashlee, strecurîndu-și mîna în cea a lui Locke.

Amber se întoarse spre Jared. Zări mînia stăpînită din privirea lui. Asprimea întipărită pe fața lui îl făcea de nerecunoscut. Îi păru un străin, iar ura aceea mocnită o îngrozi. Oare trecutul mamei ei, de care ea nu era vinovată, nu putea fi acceptat de el?

Jared descifră durerea din ochii ei. Știa doar că pricina acestei dureri nu era decît unchiul lui. Trebuia să acționeze totuși. Îndemnul de a discuta cu el și de a face ceva pentru Amber îl absorbise complet. Nimeni nu trebuia s-o rănească

pe iubita lui, ci să fie tras la răspundere de către el, de Jared Hamilton Stone!

– Du-te cu ceilalți, Amber! o îndemnă el încordat. Am de rezolvat niște afaceri presante și nu pot lipsi. Eu... of... ne vedem după aceea.

– Jared!

El însă dispăruse deja în direcția locului de parcare. Durerea o copleși. A plecat deci! N-a suportat trecutul mamei ei și nici n-a rămas să discute cu ea. A părăsit-o! Caroline o prinse de braț.

– Să intrăm, ma cherie! rosti ea domol. Știu că ți-a frînt inima, știu că te-a deziluzionat, dar așa sînt unii bărbați ce țin prea mult la sîngele lor albastru. Și bunicul tău a fost la fel, și străbunicul, tot așa.

– Da? șopti Amber, scormonind întunericul.

– Bătrînul Josiah Wheeler este cauza pentru care noi a trebuit să ne întîlnim ca niște străine, de-abia după douăzeci și șapte de ani de la nașterea voastră. Și acest Jared Hamilton Stone și odiosul lui unchi, Phillip, cred că sînt alcătuiți după același tipar, nu-i așa?

– Nu! țipă Amber. Poate doar unchiul lui, dar Jared... Ochii i se umplură de lacrimi. Jared nu este... el... el... n-ar...

– Bărbații sînt niște creaturi ciudate. Am cunoscut foarte mulți, dar n-am reușit niciodată să-i

Te voi iubi mereu

Înțeleg pe deplin, oftă Caroline. Unii par surprinzător de ușor de descifrat, totuși... o femeie nu trebuie să aibă o încredere totală în ei și să se dăruiască întreagă doar unuia. Dacă o face... Se cutremură. Noi, draga mea, am încercat experiența dureroasă a acestora care o fac.

Capitolul 10

– Bănuiesc că aveți multe de discutat și puțin timp la dispoziție, spuse Locke. M-am gândit că împreună cu Herve și Christopher, care n-are stare să stea liniștit alături de voi, să facem o plimbare și astfel veți putea vorbi liniștite.

– Minunată idee, Locke! recunoșcu Ashlee.

Herve se alătură lui Locke și Christopher, pe care Locke îl lăsă din brațe și-l prinse de mână.

– Pa! Pa! le flutură Christopher mînuța, în semn de la revedere.

– O, petit Christopher, ești o comoară! îl îmbră-

Te voi iubi mereu

țișă Caroline, scuturându-l în semn de rămas-bun. Apoi i se adresa lui Locke: Și tu ești tot o comoră!

– Intrăm? le îndemna ea pe cele două gemene, înconjurându-le după talie. Aș fi preferat cappucino, spuse ea după ce intrară și se așezară la o masă. Se încruntă la cafeaua neagră din ceașcă. Dar cum ne aflăm în barul aeroportului, trebuie să ne mulțumim cu ceea ce ne oferă, adăugă ea, mîngîindu-și fiicele cu privirea.

– Vorbește-te despre tine, Caro, lasă cafeaua! Vrem să știm totul despre tine, despre familia ta și despre tatăl nostru și ai lui, o îndemna Ashlee.

– Familia lui, începui Caroline, privind-o în ochi pe Amber, ei bine, aflați că toți cei din familia Wheeler din Uniontown, Pennsylvania, erau oameni bogați, influenți și foarte mîndri de numele lor. Atît de mîndri, încît se căsătoreau cu persoane din afara orașului, fiindcă, considerau ei, nimeni nu era demn de un Wheeler!

– Ce nesuferiți! se strîmbă Amber.

– Așa erau, draga mea, dar pe atunci n-am știut. Pentru mine reprezentau culmea regalității. Aveau, pe colină, o casă uriașă și mulți servitori. Purtau haine frumoase și de bună calitate, dar ce să vă mai spun de limuzina decapotabilă a lui Ross Wheeler!

– Oo, oo! încuviință Ashlee, sorbind din cafea.

– Da, dragele mele, v-am zămislit pe bancheta din spate a unei limuzini roșii.

– Deci, Ross Wheeler este tatăl nostru, nu? conchise Amber tulburată, de ceea ce auzea, uitînd pentru moment de propria ei suferință, provocată de dispariția bruscă a lui Jared. Aflase, în sfîrșit, numele tatălui ei! Era chiar dispusă să-și ignore durerea și deziluzia, și să se cufunde în misterele trecutului.

– Cum arăta? vru să știe Amber.

– Cum să vi-l descriu? La cei nouăsprezece ani era magnific, inteligent, bine făcut și încîntător. Dar cel mai minunat lucru la el erau ochii. Acei ochi căprui – privindu-le, – voi, amîndouă, aveți ochii lui!

Instinctiv, Amber și Ashlee se prinseră de mîini. Emoția ce le copleșea se putea citi pe chipurile lor. Să-ți cunoști trecutul? Asemănarea cu unul din părinți, fapt obișnuit și ignorat de majoritatea oamenilor, pentru ele, în acest moment, cînd auzeau pentru prima oară acest lucru, însemna un dar prețios.

– Trebuie să recunosc însă că familia mea, Sheppard, nu poate fi zugrăvită cu o nuanță la fel de strălucitoare, ci mai degrabă, nu-i pot încadra decît într-un tablou mohorît, zîmbi Caroline. Eram atît de săraci și de necăjiți! Imaginați-vă o casă dărăpănată, o mamă suferindă, care muncea ca

servitoare și care, pentru a o putea scoate la capăt, mai făcea croitorie și spăla rufărie. Imaginați-vă apoi un tată care arunca fiecare cent la pocher sau la alte jocuri de noroc. E un contrast izbitor față de cei din vârful piramidei, așa cum erau cei din familia Wheeler, nu? Eram isteată, continuă ea, și mulți mă considerau drept una dintre cele mai drăguțe fete din oraș. Doream ca viața mea să fie altfel decât a mamei. Eram hotărâtă s-o schimb. Când am împlinit optsprezece ani, Ross Wheeler a pus ochii pe mine. Naivă și vanitoasă, evident, am crezut în declarațiile lui de dragoste și în toate promisiunile lui de a ne face un viitor împreună. El a fost primul meu iubit. Și eram îndrăgostită pînă peste cap, chiar bolnavă de dragoste, of, săraca nebună! declară Caroline, ai cărei obraji, o clipă doar, se aprinseră. Se stinseră însă la fel de brusc. Curînd am rămas însărcinată. Aveam doar optsprezece ani, continuă ea cu aceeași voce plăcută, din al cărei ton nu deslușeai nimic altceva decât detașare și umor ciudat. Devenisem însă un nimic pentru toată lumea, în special pentru cei din familia lui Ross, care a hotărît să mă șteargă din memoria fiului lor. Pe el l-au trimis cît mai departe de oraș, iar pe mine, făcîndu-mi o favoare, de asemenea.

– Către maternitatea din Philadelphia, unde tatăl nostru a fost înregistrat ca John Doe, presu-

puse Ashlee.

– Josiah Wheeler m-a forțat să semnez aceste condiții, zise Caroline, întărind cele presupuse de Ashlee printr-o mișcare a capului. Am stat acolo pînă v-ați născut voi. Am fost de acord cu adoptarea voastră. Apoi, familia lui Ross mi-a dat, în schimb, o sumă de bani, cu care am plecat la Paris, dar nu înainte de a vă vedea. La început, directoarea instituției n-a fost de acord, dar, la insistențele mele, în cele din urmă a cedat. Erați atît de frumoase! Am fost convinsă că o s-o duceți bine. În primii ani nu-mi puteam lua gîndul de la voi. Mă liniștea doar ideea că vă știam împreună. Bănuiam că veți fi apropiate și iată, sînteți!

Amber și Ashlee se priviră. Prin tăcerea lor, ele confirmară speranțele Carolinei. Printr-un acord tacit, ele nu-i dezvăluiră că de-abia de doi ani și jumătate se cunoșteau.

– Da, ne avem una pe cealaltă, își zîmbiră Amber și Ashlee. Ar fi putut s-o rănească pe această femeie ce le dăduse viață. Au decis însă să n-o facă.

– Ajunsă apoi la Paris, continuă Caroline, nu m-am dat în lături de a ajunge ceea ce familia Wheeler mă etichetase a fi în orașul meu. Dar cu o diferență.

Amber o privi cu atenție. Nu se înșelase. Fața mamei ei se umbrise.

Te voi iubi mereu

– Și anume, de a profita cît mai mult, bineînțeles, în folosul meu! Așezînd lingurița pe farfurioară și făcînd mult zgomot, Caroline încheie: Aceasta-i istoria originii voastre. Îmî pare rău că nu v-am putut spune una mai veselă.

– Nu contează decît faptul că este adevărată. Este a noastră! o liniști Ashlee, cu ochi scînteietori. Am așteptat atît de mult ca s-o aflăm. În sfîrșit, știm de unde sîntem și ale cui!

– Cu excepția unui singur lucru! rosti Amber. Este vorba de numele nostru, cel de-al doilea, acela de Rose, pe care-l ai și tu. Are o semnificație aparte?

– Este o floare atît de frumoasă și de delicată! Nu? Mama m-a numit astfel, fiindcă trandafirul era floarea ei preferată. Mi-a pus acest nume – mi-a explicat ea odată –, sperînd să întîlnesc iubirea și dragostea simbolizate de această roză, de culoare roșie. Cînd vi l-am dat, m-am gîndit la același lucru. Eu cred că n-am întîlnit încă iubirea și n-am avut parte de acea poveste de dragoste la care s-a gîndit mama mea. Dar, poate, o parte din visele ei vor fi îndeplinite de nepoatele ei?!

– Și tu le-ai fi îndeplinit, dacă te-ai fi măritat cu Ross Wheeler. Atunci și noi am fi crescut alături de tine, șopti Amber gînditoare.

– Dar n-a fost să fie. Trebuie însă să înveți să-ți depășești necazurile. Oftă. Am primit o lecție

extrem de dură de la familia Wheeler. Să știi că sînt alături de tine, Amber. Nu-ți pierde însă vremea bocindu-l pe meschinul acela de Hamilton Stone. Mai sînt și alți bărbați! Atît de mulți...

– Jared nu-i meschin, Caro! o întrerupse Ashlee. El o iubește foarte mult pe Amber.

– Crezi? Nu mi-a spus-o decît o singură dată și asta s-a întîmplat cînd... Cu obrajii în flăcări, Amber tăcu.

– În pat, orice bărbat îi va spune unei femei ceea ce el consideră că acesteia îi va face plăcere, adică ceea ce el crede că aceasta se așteaptă să audă, rosti Caroline.

– Alteori însă, pară Ashlee, un bărbat vorbește în pat, fiindcă doar atunci și numai aolo el poate să se deschidă, să spună acele lucruri care-l inhibă sau care, de obicei, îl fac să se poarte încordat, sau să pară nesigur pe el, ori chiar pe femeia respectivă.

– Ashlee este o romantică. Ea speră în finaluri fericite, comentă Amber, privindu-și mama.

– Dar nu întotdeauna finalul este fericit, răspunse Caroline, susținîndu-i privirea. Fiecare își are propria-și soartă și trebuie s-o accepte așa cum este, mai adăugă ea pe un ton neutru.

– Da! încuviință Amber, convinsă de ceea ce afirmase această femeie, mama ei naturală, ce suferise, fiindcă fusese respinsă din pricina a

Te voi iubi mereu

ceea ce era sau nu era. Amber n-avea dreptul s-o condamne pentru alegerea ei.

– Amber! o trezi cu o mîngîiere peste mînă Ashlee. Doar nu crezi că Jared a plecat, fiindcă avea ceva de obiectat împotriva mamei noastre, nu? Știu că nesiguranța îți dă din nou de furcă, dar Jared nu este genul de bărbat care...

– Draga mea Ashlee, o întrerupse Caroline, de fapt, ce știi tu despre viață sau despre bărbați? Ai avut norocul să te căsătorești cu un bărbat care te adoră. Eu și Amber am gustat doar din otrava dragostei.

Amber încercă să protesteze, dar apariția lui Herve le întrerupse.

– Caro, cherie! Tocmai acum se pregătește pentru decolare, cu direcția spre New York, un avion. Am luat deja biletele!

– Trebuie deci să ne luăm rămas-bun. Dar nu-mi plac astfel de finaluri. Ne vom spune doar au revoir¹ și sper să vă revăd la Londra, le spuse Caroline, ridicîndu-se.

– Vom veni într-o zi! promise Amber.

– Și dacă vom mai fi amenințate de gangsteri, tu vei fi prima care vei afla! o asigură Ashlee. Sper că vei rezolva și problema mașinii, mai adăugă ea.

1. au revoir – la revedere

Barbara Boswell

– Să fiți fericite, dragele mele! le ură Caroline, îmbrățișându-le.

Într-o clipă, cei doi dispărură pe ușa barului.

– Amber! Mă simt atît de... rosti Ashlee cuprinzîndu-și sora pe după talie, mă simt... Dar cuvîntul potrivit nu se alege.

– Întregită? o ajută Amber. Ca și cînd în toți acești ani ți-ar fi lipsit ceva și, în sfîrșit, acel ceva a fost găsit, nu?

– Exact așa! se luminează Ashlee. Dar tu?

– Nu, nu chiar așa, îi zîmbi Amber cu tristețe. Trecutul este la locul lui; prezentul și viitorul însă par să se fi spulberat.

– Amber, dar tu încă n-ai băut din cupa cu otravă! Jared...

– M-a părăsit. N-a știut cum să se îndepărteze mai repede. Părea furios și scîrbit...

– Mami! se năpusti spre ele Christopher, cu fața mînjită toată de ciocolată.

– I-am văzut pe Caroline și Herve grăbindu-se spre ieșire, le explică Locke cînd se apropie.

– Le-am spus la revedere, ba nu, „au revoir”. Le-am promis că le vom face o vizită cît de curînd la Londra, îi anunță Ashlee.

– Acum însă am să vă duc pe toți acasă, îi anunță Ashlee, sprijinindu-se de Locke, ce-i înconjurase talia. Tu, Amber, vino la noi astă-seară!

Te voi iubi mereu

Avem încă multe de vorbit.

Amber îi privi cum își dezmierdau copilul. Se simți copleșită de o invidie năprasnică și dure-roasă. Cît erau de uniți și de fericiți! Se luaseră ca să rămînă împreună și la bine, și la rău. Trecutul Carolinei nu le afectase cîtuși de puțin sentimentele, așa cum se întîmplase în cazul ei și al lui Jared. Legătura care tocmai începuse să se su-deze se destrămase. Dacă Jared n-o iubea decît în pat, atunci era clar că, doar prin această legătură, n-aveau cum să înfrunte greutățile neașteptate ale vieții.

Dacă cei doi frați Bryce ar afla de meschinăria lui Phillip Hamilton, cu siguranță că îl vor îndepărta pe Jared din banca lor. Și fiindcă își cunoștea prea bine familia, Amber era convinsă că ei vor purta pică-oricui ce va purta numele de Hamilton Stone. Niciodată frații ei nu vor angaja pe cineva care ar avea o legătură cît de mică cu acest nume.

– Mai bine mă duc la mine, îi anunță Amber, în timp ce părăseau cofetăria-bar din aeroport. Mă simt îngrozitor de obosită. Trebuie să mai și despachetez și...

– Vrei să fii singură cînd se întoarce Jared, o completă Locke. Te înțelegem, Amber.

– Amber nu se așteptă ca Jared să se mai întoarcă, interveni Ashlee. Ea crede că a părăsit-o

din cauza mamei, care...

– Dar este absurd! Ashlee, de ce nu-i spui că...

– Locke, îl întrerupse Amber, știu că voi vreți să mă liniștiți, dar în seara aceasta nu mai suport nici o discuție.

Își frecă fruntea. Toate emoțiile prin care trecuse, începînd cu schimbarea de climă, întîlnirea și discuțiile cu Caroline, toate acestea îi provocaseră o durere de cap îngrozitoare.

– Mă simt, continuă ea, de parcă cineva, din interiorul meu, m-ar izbi neîncetat cu un ciocan. Nu vreau decît să ajung acasă și să mă întind în pat. Să nu mai aud nimic.

– Am înțeles, Amber, rosti Ashlee cu înțelegere. Mă suni atunci mîine?

– Voi veni direct la magazin mîine de dimineață. Avem doar o afacere, nu?

Drumul n-a durat prea mult. S-au despărțit cu un sărut. Pironită în holul de la intrare și privindu-i cum se îndepărta, Amber avu sentimentul că niciodată nu fusese atît de singură că în acest moment.

În liceu, deseori suferise de migrene. La fel și cînd fusese la colegiu sau cînd lucrase la bancă. Uitase de ele doar în ultimii doi ani și jumătate. Din prevedere însă păstrase la îndemînă medicamentele necesare.

Te voi iubi mereu

Era evident faptul că o încerca o migrenă puternică. Capul îi zvîcnea, iar lumina, chiar și cea atît de slabă de la veioză, îi provoca dureri. Înghiți două pastile. Își trase cît putu de iute cămașa de noapte din flanel, în care se obișnuise să doarmă încă din timpul liceului. N-o mai îmbrăcase de cînd începuse să doarmă cu Jared. În Aquilla fie că purtase ceva foarte sexy, fie că dormise goală. Dar acele insule deveniseră un vis. Își mîngîie cămașa ușoară și moale, colorată în roșu, alb și bleu. Se întorsese în lumea reală.

Se urcă în pat. Trase cearceafurile și închise ochii. Era întâia oară că se bucura de această migrenă. Ea o împiedica să se mai gîndească la Jared, la bancă și la mama sa. Totul rămînea deoparte. Acum durerea avea prioritate. Foarte curînd, datorită pilulelor, va sosi uitarea.

Medicamentul era puternic și eficient. În zece minute Amber se prăbuși într-un somn adînc, fără vise.

Cînd se trezi, primul lucru pe care-l zări fu o rază de soare strecurîndu-se printr-un mic spațiu din perdea. Își mișcă încet capul pe pernă; cu precauție se săltă în pat. Nu mai simțea nimic. Migrena de ieri fusese învinsă.

Rezistă cu greu îndemnului de a se lungi iar în pat și de a-și trage cearceaful peste ea, ca și cînd

ar fi vrut să pună o stavilă între ea și lumea de afară pentru un timp. Era însă complet trează și-și aminti că-i promisese lui Ashlee că se va duce la magazin. Oftă. N-avea nici un rost să amîne inevitabilul. Durerea fizică fusese îndepărtată. Va trebui să facă față unei dureri și mai puternice: cea provocată de plecarea lui Jared.

Încet, târșîindu-și picioarele, Amber se îndreptă spre baie. Ușa se deschise însă cu repeziciune. Amber își pierdu respirația. Scoase apoi un țipăt de spaimă, deși în fața ei nu se afla decît Jared, înfășurat într-un prosop de baie albastru.

– Chiar atît de rău arăt? Și eu care credeam că un duș și un bărbierit îmi vor fi de folos. S-ar părea că m-am înșelat.

– Ce... Ce cauți... Ce faci tu aici?!

Jared făcu un pas spre ea, ea unul înapoi, acoperindu-și micul decolteu al cămășii de noapte.

– Te rog să-mi răspunzi!

– Am dormit cu tine, iubito, zîmbi el încurcat.

– Nu-i adevărat! N-ai dormit aici! N-aveai cum!

– Ba da, Amber! Am dormit în acel pat – gesticulînd spre el – care mi s-a părut prea mic pentru două persoane. Iar tu ai fost atît de agitată, cum nu te-am văzut niciodată. Ai dat tot timpul din picioare și te-ai întors pe toate părțile. De cîte ori am încercat să te liniștesc, mi-ai cerut apă. Ți-am

Te voi iubi mereu

adus patru pahare și din fiecare n-ai sorbit decît o picătură, după care l-ai îndepărtat. N-am închis ochii mai toată noaptea.

Oare-și pierduse mințile? Îl privi stăruitor. Așa cum arăta, întunecat, de-o masculinitate ce-o făcea să-și piardă capul, cu părul încă umed de la duș, înveșmîntat doar cu prosopul acela, tare ar fi dorit să se poată apropia de el, să-l atingă, să se îmbete de parfumul lui bărbătesc... Cît ar mai fi vrut s-o strîngă în brațe... Încerca să înghită, da gura i se uscasa.

– Eu... eu vreau să știu dacă, într-adevăr, un bărbat și-a petrecut noaptea în patul meu, înțelegi?

– Chiar nu-ți amintești nimic, Amber? O privi amuzat.

– Am făcut... dragoste? reuși ea să-și exprime gîndul, pe un ton pițigăiat. Cum de nu-și amintea nimic? Nici măcar că el a dormit în patul ei! Cum să-și amintească dacă...

– Mă descurajezi, iubito! Oare felul meu de a face dragoste duce la amnezie? Văzînd-o însă cum roșește, îi păru rău de gluma pe care tocmai o făcuse și încercă s-o liniștească. Nu, Amber, nu ne-am iubit aseară. N-ai fi fost în stare de așa ceva. Roșeața din obraji ei însă se accentua.

– Totuși, cum de-ai intrat în casă? Doar n-ai cheie?

– Locke mi-a dat una. Cred că a început să se obișnuiască cu prezența mea la ore atît de ciudate.

Îl privi confuză.

– Să-ți povestesc. Am ciocănit și am tot sunat la ușa ta timp de un sfert de oră. Am presupus că nu vrei să-mi deschizi. Voiam al naibii de tare să știu care este motivul. Așa că am luat cheia de la Locke și am intrat. Dormeai atît de adînc, încît nici măcar nu te-ai mișcat cînd am încercat să te trezesc. Nu-ți mai spun cît de tare m-am speriat. L-am sunat pe Locke. Și atunci el și-a amintit că le-ai spus cît de tare te durea capul. Și-a dat seama imediat că răceala trupului și starea de imobilitate erau cauzate de medicamentele pe care le-ai luat.

Jared, pe nesimțite, se apropie de ea și o trase aproape, înainte ca ea să înțeleagă gestul lui și să încerce să scape.

– Tot Locke mi-a spus că n-ai mai avut migrene de aproape doi ani. Îmi pare nespus de rău că întîlnirea cu... Caroline Sheppard te-a șocat atît de tare.

Obrajii i se atinseră de părul lui moale, ce îi acoperea pieptul. Simți cum brațele-i puternice o cuprind. Lupta din greu cu ea însăși pentru a rezista ispitei de a se lăsa în voia îmbrățișării lui. Rezistă.

Te voi iubi mereu

– Întîlnirea cu mama mea nu m-a șocat cîtuși de puțin. Dimpotrivă, mi-a făcut plăcere. Mi-am propus chiar să mă duc și s-o văd într-o zi, rosti ea, eliberîndu-se din îmbrățișare.

– Pentru Dumnezeu, Amber! Nu-i nevoie să joci teatru față de mine! Am văzut doar ce față aveai cînd...

– Tu nu trebuie să te prefaci, Jared! Dacă te preocupă atît de mult reacția mea, atunci n-ar fi trebuit să dispari ca o rachetă!

– Vrei să spui că sînt meschin?

– Tu ai fost singurul care ai considerat întîlnirea cu mama ea șocantă! continuă ea fără să-i dea atenție. Tu nici măcar nu poți să înțelegi relația mea cu ea. Cînd vorbești despre ea îi pronunți doar numele, Caroline Sheppard, și faci pauze evidente. N-ai știut cum să te îndepărtezi mai repede de ea, dar și de mine.

– Ce vrei să insinuezi?

– Nu insinuez nimic. Spun doar ceea ce cred. Nu suporti gîndul că mama mea, femeia care mi-a dat viață, a fost o... o... prostituată. Se opri, așteptînd ca el să vorbească. Jared n-o făcu. Amber se încruntă.

– Asta crezi tu? rosti el în cele din urmă, încordat.

– Asta știu!

– Atunci, tu de ce crezi că mă aflu eu aici?

Dacă sînt un formalist atît de intolerabil și plin de prejudecăți așa cum crezi tu, de ce aș fi venit eu la tine să-mi petrec noaptea în patul tău? Nu m-aș fi temut eu că m-aș putea molipsi de decădere morală de la fiica unei... unei prostituate? Îi imită el ultimele cuvinte.

– Nu-ți înțeleg argumentele, Jared Stone Hamilton!

– Nu?!

Amber zări cum flăcări albastre și mînioase țîșneau din ochii lui.

– Nu înțelegi, nu? Formați o pereche tare interesantă, tu și sora ta! Una dispune de o percepție ieșită din comun, cealaltă însă nu poate intui nimic.

– Să nu-ndrăznești să rîzi de sora mea!

– Nu rîd de sora ta. Nici de percepția extrasenzorială și nici de mama ta, fir-ar să fie! De tine am rîs, Amber Rose Aames! Nu te-am părăsit fiindcă aș fi avut vreo obiecție împotriva mamei tale. Am crezut doar că tu ești prea copleșită de trecutul ei. Dacă ți-ai fi văzut durerea din ochi... Respiră adînc. N-ar fi trebuit să plec, dar de-abia acum îmi dau seama de greșală. Eram mult prea furios pe unchiul meu și dezgustat de metodele lui neomenești. M-am grăbit să vorbesc cu el. Și să mă desprind de el și de banca Hamilton. Și asta am și făcut, Amber! I-am comunicat că voi demisiona

din funcția de președinte al băncii. Am de gînd s-o fac și oficial chiar în dimineața asta.

Știu ce înseamnă preluarea unei bănci de către alta, își spuse Amber, privindu-l stăruitor. Mai știu și faptul că demisia neașteptată a președintelui va duce la confuzii în interiorul organizației, lucru ce îi va grăbi sfîrșitul. Credea oare Jared că s-a retras la timp și că va ieși curat din toate acestea?

– Pare să fie o mișcare bună pentru viitoarea ta carieră, Jared, rosti ea plictisită. Dar, adăugă ea, unchiul tău ți-a diminuat orice șansă de a lucra la banca Aames. Știu că nu-i cinstit față de tine, dar nu sînt atît de sigură că tatăl meu și Bryce vor fi binevoitori față de vreun Hamilton Stone. Ei pot fi cumplit de neiertători cînd...

– O mișcare bună? țipă Jared. De-asta crezi tu c-am demisionat? Să-mi salvez cariera? La naiba, Amber, tu chiar mă consideri un monstru, un om lipsit de orice scrupule? Ai fost mai aproape de mine ca nimeni altcineva și totuși mă crezi în stare de lucruri atît de josnice, acum, cînd trăiesc unul dintre cele mai emoționante momente din viața mea? Nu mă folosesc de tine pentru a-mi asigura o poziție la banca voastră! Dar, dacă tu crezi acest lucru și dacă n-ai încredere în mine... Îi eliberă brațele. Traversă camera și își smulse hainele de pe scaun. Adăugă: Trebuie să mai

crești, fetițo!

Intră ca o furtună în baie și trînti ușa. După numai cîteva minute era îmbrăcat. În tot acest timp, Amber, lîngă pat, n-a schițat un gest, n-a rostit un cuvînt. Doar îl privea. Cînd ușa de la intrare s-a trîntit în urma lui, lacrimile au scos-o din starea de imobilitate în care se afla.

Ashlee era încă emoționată. Nu putea să vorbească decît despre Caroline și familia Wheeler. Era fericită. Știa a cui e și de unde vine. Amber, cu multă greutate, încercă să-i împărtășească entuziasmul. Era conștientă că, dacă n-ar fi fost atît de distrusă din cauza lui Jared, și ea s-ar fi comportat la fel ca Ashlee.

Dar în această dimineață, cînd pe ea n-o preocupa decît prezentul și viitorul distrus, lungul lor trecut, de-abia descoperit, nu-i capta cîtuși de puțin atenția.

– L-am judecat greșit, Ashlee! izbucni Amber. Nu mă va ierta niciodată și nu pot să-l condamn pentru asta.

– Era vorba de Herve! Te-am întrebat ce părere ai de vîrsta lui. Să aibă douzeci și șase de ani sau poate că nici n-a împlinit încă douăzeci și trei?

– Îmi pare rău, Ash. N-am fost atentă, mărturisii Amber, îmbujorîndu-se.

Te voi iubi mereu

– Nu mai fi necăjită din pricina lui Jared, o mîngîie Ashlee pe mînă. Ți-am promis doar că totul va fi bine, nu?

– Nu înțelegi despre ce este vorba. El crede că nu am încredere în el. Îl iubesc, dar nu i-am arătat. El...

Ochii i se umplură de lacrimi. Ashlee oftă.

– Ei bine, Amber, n-aveam de gînd să-ți spun, fiindcă doream ca lucrurile să decurgă normal. Dar te vād atît de nefericită! Află, Amber, că Jared este bărbatul pe care l-am identificat în tablou!

Amber își înălță capul. Inima începu să-i bată puternic. I se păru că ea însăși îi auzea bătăile.

– Și vreau să-ți mai spun un lucru tot atît de interesant, ma cherie, zîmbi Ashlee. Pe mama lui Jared o cheamă Felicity.

Amber scăpă pensula din mînă. Întreaga pînză fu împrîșcată cu stropi de un albastru strălucitor.

– De unde știi?

– De la Jared. Mi-a mărturisit că un medium, cu mulți ani în urmă, i-a prezis că va avea o fată cu numele de Felicity.

– Ți-a spus el asta?

– Da. Iar eu i-am mărturisit că într-o zi voi avea o nepoțică pe care o va chema Felicity. Ei?! Nu eu am fost aceea, care i-am sugerat lui Locke

și mamei că-ți vei petrece vacanța cu viitorul tău soț?!

Obrajii lui Amber se aprinseră de-a binelea.

– El știe? A știut totul încă de pe cînd era cu mine în insulele Antile? Îi venea greu să creadă. Gîndurile o asaltau sălbatic. Ashlee o atinse pe umăr.

– Și acum, fiindcă știi totul, ce ai e gînd să faci? Te duci tu la el sau îl aștepți să vină. Oricare ți-ar fi decizia, noi toți știm că mai curînd sau mai tîrziu, voi doi veți fi împreună.

– Mai curînd! Amber se ridică și-și îmbrățișă sora. Cît mai curînd posibil! Ashlee, te superi dacă îmi iau o zi liberă, începînd din acest moment?

– Păi, ce privilegiu ar fi acela de a o avea parteneră chiar pe sora ta, și să nu poți profita din cînd în cînd de acest avantaj?!

Cînd Amber ciocăni la ușa lui Jared, genunchii îi tremurau. Pulsul îi zvîcnea. Timp de o jumătate de oră, nervoasă, tot încercase cîteva haine cu care să se îmbrace. În cele din urmă s-a decis asupra unei bluze de culoare roz-închis și a unor pantaloni de mătase neagră. Pe deasupra și-a ales o jachetă în ton, iar în picioare sandale negre din curelușe. Voia să arate sexy, dar și așezată, ademenitoare dar și inocentă, cît mai sofisticată,

dar și foarte apropiată. Nici acum nu era sigură că reușise să se aranjeze după cum își propusese.

La cea de-a patra bătaie, Jared deschise. Purta aceleași haine: pantaloni kakii și cămașă galbenă, în care fusese îmbrăcat de dimineată, când furios plecase de la ea.

Amber îl privi. Uitase frazele pe care le tot repetase pe drum, pentru a i le spune acum. Soțul ei! Tatăl copiilor ei! Totul i se ștersese din minte. Se simțea copleșită.

– Intră! o invită el, înțelegînd că ea nu putea vorbi încă.

Pășind înăuntru, Amber zări plafoniera și prinse puțin curaj.

– Jared, eu... eu vreau să-ți spun că am crescut!

– De azi-dimineată?!

Ea își înclină neliniștită capul. Așteptarea era îngrozitoare. Nesiguranța o copleșea. Oare ce cuvinte magice se foloseau în asemenea situație? Ar fi trebuit s-o întrebe pe Ashlee. Trebuia însă să spună ceva! Respiră adînc.

– Îmi pare rău că am fost atît de stupidă. Cu mîna tremurînd, își aranjă bretonul. Ar fi trebuit să-mi dau seama cît de greu trebuie să-ți fi fost să vorbești cu unchiul tău. Trebuie să fi fost o scenă teribilă! Ar fi trebuit să-ți arăt simpatie, înțelegere și sprijin. Nu? N-a fost o discuție îngrozitoare?

Barbara Boswell

– Da, a fost o discuție îngrozitoare, murmură el.

– Ce va face unchiul tău dacă banca va fi preluată?

– Când banca va fi preluată, o corectă el. Nu știu, Amber. Dar nu-i primul individ care va trebui să facă față unei pensionări nedorite. S-ar putea ca, în sfârșit, să mai fie interesat și de altceva?! S-ar putea să-și facă prieteni, s-ar putea chiar să-și găsească pe cineva cu care să-și împartă singurătatea. Mi-a spus că nu dorește să mă mai vadă, dar eu nu voi ține seama de aceste vorbe. Este bătrîn și este singura mea rudă în viață. Ușa casei mele va fi întotdeauna deschisă pentru el.

– Da, chiar așa trebuie să faci!

– Mă bucur că ești de acord, schiță el un zîmbet. Și mă bucur că ești aici. M-ai scutit de a mai face un drum pînă la magazin.

– Jared! spuse ea ușurată și fericită.

– Voiam să vorbesc cu voi două: cum să fac să-mi vînd sculpturile, îi aruncă el, îndreptîndu-se spre dormitor.

– Cum?! Îl urmă. S-ar fi așteptat la orice alt răspuns, dar nu la acesta.

– Doar știi foarte bine că nu mai sînt angajat. Se așeză pe pat și-și scoase pantofii. Am hotărît să mă desprind de bancă pentru totdeauna. Par-

Te voi iubi mereu

tea care-mi revine de la bancă, plus moștenirea părinților, îmi asigură un venit mai mult decît confortabil, dar eu am nevoie mai mult să-mi ocup timpul cu ceva, decît de bani. M-am gîndit să-i reiau vechiul hobby, cioplitul în lemn. Am însă nevoie de o piață de desfacere. Cred că prima încercare va fi prin tine și sora ta.

– Da, înțeleg! Îl urmări cum, cu multă grijă, își scotea șosetele. În ceea ce privește livrarea jucăriilor din lemn, atît eu, cît și Ashlee sîntem foarte interesate.

– Bine! Se ridică și-și scoase cureaua. Înțenționez chiar să extind domeniul. Aș putea ciopli mobilă, vase. Cred că aș putea face orice în acest sens, adăugă el, descheindu-și cămașa. Ce zici?

Amber îl privea. Odată cu mișcările i se reliefa și mușchii. Încercă să vorbească, dar gura îi era uscată.

– Eu cred că... Jared! exclamă ea, cînd el își desfăcu fermoarul.

– Mergem la culcare, Amber, îi spuse el calm. După ce mă dezbrac eu, te voi dezbrăca și pe tine.

– N-ai vrea să-mi spui mai întîi că mă iubești? Înainte de a face dragoste, acum cînd sînt îmbrăcată?

– Deci nu crezi că te iubesc? O privi drept în

ochi. De-asta ai crezut că am obiecții împotriva mamei tale? Și că am părăsit banca, urmărind un scop anume?

– Nu mi-ai spus că mă iubești decît o singură dată. Și atunci eram în pat. Și... „în pat un bărbat îi spune unei femei ceea ce el consideră că ea dorește să audă“, o cită ea pe Caro.

– Amber, gemu el. Vino lîngă mine, prostuțo! Bucuroasă, într-o clipă, fu lîngă el, în brațele lui.

– Jared, am fost atît de tulburată și atît de nefericită! Se lăsă cuprinsă de brațele lui.

– Iubita mea, îi spuse el, strîngînd-o tot mai tare, dacă nu ți-am spus destul de des cît te iubesc la momentul și locul potrivit, este fiindcă n-am mai încercat acest sentiment pînă acum. Ești singura fată căreia i-am spus aceste cuvinte. Ești prima mea iubire și așa vei rămîne pentru totdeauna!

– Ashlee crede că, uneori, în pat, bărbații vorbesc tocmai fiindcă doar acolo se pot deschide. Doar în pat le dispare inhibiția, încordarea și neîncrederea în ei sau în femeia respectivă.

– Are dreptate. Știu asta de mic copil. Mi-am impus chiar să nu-mi dezvălui emoțiile. Era singurul mod de a trăi alături de unchiul meu. Cînd am crescut, aceste trăsături au devenit a doua mea natură.

Te voi iubi mereu

Amber își aminti cum fusese ea însăși: la fel de închisă, niciodată arătându-și sentimentele. Îi înconjură talia și se cuibări mai mult la pieptul lui.

– Te înțeleg mult mai bine decît îți poți închipui tu. Oamenii ca noi devin foarte greu spontani.

– Cu tine, draga mea, sînt eu însumi. Zîmbi și-i mîngîie părul. O sărută cu patimă, înțelegînd că ea nu-i aparținea decît lui. Șopti: Te iubesc, Amber.

Se strînse și mai tare de el, răspunzînd la sărutările lui fierbinți, din toată inima. Dorința lui era și a ei. Toate zidurile dintre ei căzuseră. Nu mai era nevoie să-și controleze sau să-și rețină sentimentele, nu trebuia să-l mai țină la distanță.

– Te iubesc, Jared! gemu ea printre sărutări.

– Atunci, vrei să te măriți cu mine?

– Da, Jared, da! răspunse ea sufocată de lacrimile ce-o inundau.

Într-o clipă, ultimele haine de pe el căzură. Se priviră și izbucniră în rîs de graba lor.

– De-acum avem timp, iubito, murmură Jared, așezînd-o pe pat și acoperind-o cu propriul lui trup. Șopti: Avem o viață la dispoziție, pe care o vom petrece doar împreună!

– Chiar și dincolo de ea, oftă Amber, copleșită de bucuria imensă și tulburătoare în care i se

scufunda sufletul. Jared era și va fi mereu alături de ea. Întotdeauna cu ea, pe oricare treaptă: fizică, emoțională, intelectuală, spirituală. Mereu va fi astfel. Se regăsiseră, în sfârșit, după o lungă căutare!

Târziu, lungiți unul lângă celălalt, epuizați, dar satisfăcuți și întregiți unul prin altul, Amber, cu o mîngîiere, îndepărtă o șuviță rebelă, rătăcită pe fruntea lui. Gestul ei îi încălzi sufletul. Îi luă mîna și i-o acoperi cu a lui. Rămaseră astfel un timp, zîmbindu-și cu tandrețe și oglindindu-se unul în ochii celuilalt. Amber rupse tăcerea:

– Jared, dacă vei dori totuși vreodată să te întorci la bancă, pot să merg la tatăl meu și să-l rog să...

– Iubito, nu vreau să mă mai gîndesc la bancă. Îi zîmbi și-și continuă ideea: Dacă aș fi vrut să-mi continui cariera la banca Aames, aș fi procedat altfel.

– Cum?

– Nu prin fiica lui Bryce senior! rîzînd de figura ei mirată, ci întreaga strategie aș fi dus-o direct cu Bryce junior. Dar am știut că am terminat cu banca, în momentul în care m-am decis să vin în Anguilla, după tine.

– Dar n-ai suflat o vorbă! Cu ochii măriți de uimire, adăugă: De fapt n-ai spus nimic referitor la bancă. Eu am crezut că tu... Se opri. Acum nu

Te voi iubi mereu

mai are nici o importanță. Probabil că te vei înfuria teribil de tare dacă-ți mărturisesc ce am gândit atunci.

– Dacă ai crezut că mă îndoiesc de tine pentru a-mi asigura un loc oarecare că vicepreședinte la banca Aames? A fost înțelept din partea ta că nu mi-ai spus-o, ma petit fille. Se priviră și izbucniră în rîs.

– În mod deliberat n-am pronunțat cuvîntul „bancă“, așa ca să nu poți să mă acuzi că aș fi încercat să mă folosesc de tine.

– De ce totuși n-am discutat atunci, așa ca acum? Doar știm amîndoi că nu avem abilitatea de a fi telepatici, nu? Totuși, ne putem ghici gîndurile unul altuia.

– Ai dreptate, iubito! De acum încolo nu vom comunica decît prin intermediul cuvintelor.

– Și al acțiunii! îl completează ea, lipindu-se cu dragoste și tandrețe de el.

– Ashlee mi-a spus că ți-a povestit despre viziunea ei, în tabloul din casa familiei Aames, îi șopti ea, lipindu-se și mai mult de el. Mi-a mai spus că pe mama ta o cheamă Felicity.

El afirmă printr-o mișcare a capului.

– Ți-ar plăcea să ai o fiică pe care s-o cheme Felicity?

– Bineînțeles, Jared, dar nu înainte de a avea cei doi băieți, îi răspunse ea, cu ochi-i de catifea,

Barbara Boswell

strălucind de iubire. Învăluită în zîmbetul lui, inima ei începu să cînte de bucurie.

– S-ar părea că vom fi foarte ocupați în următorii ani, Amber: iubire, sculptură, pictură și creație.

– Da, creație! Te iubesc atît de mult, Jared!

– Și eu, Amber! Pe veci!

Sfîrșit

EDITURA MIRON` vă propune: cărțile existente în stoc LA „CARTEA PRIN POȘTĂ“

1. ROMANȚĂ ÎN JUNGLĂ	Linda Warren	9.900 lei
2. BEVERLY HILLS	Pat Booth	12.500 lei
3. LADY BOSS	Jackie Collins	14.950 lei
4. LACE 2	Shirley Conran	4.608 lei
5. IA-MĂ DE SOTIE, STRĂINE	Kay Gregory	11.900 lei
6. ÎN MREJELE DRAGOSTEI	Diane Pershing	13.500 lei
7. MAGNAȚII	Susan Crosland	6.900 lei
8. INOCENȚĂ	Suzanne Forster	15.900 lei
9. URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8.500 lei
10. MALIBU	Pat Booth	10.500 lei
11. BUNĂTATEA FEMEILOR	J. G. Ballard	15.900 lei
12. ȘOSELE ȘI SĂLI DE DANS	Diana Atkinson	12.900 lei
13. MIAMI	Pat Booth	13.900 lei
14. CĂILE DRAGOSTEI	Jessica Mandy	13.500 lei
15. O FATĂ SEDUCĂTOARE	Linda Lael Miller	10.470 lei
16. PALM BEACH	Pat Booth	13.900 lei
17. DE FIECARE DATĂ	Michelle Spring	10.900 lei
18. ZÎMBETUL LUI	Tonya Wood	13.500 lei
19. ÎN CĂUTAREA FERICIRII	Shirley Conran	10.200 lei
20. TRĂDARE INTIMĂ	Linda Barlow	12.500 lei
21. INTRIGI	Nancy Kelly	14.900 lei
22. FEMEIA FALSĂ	Jude Deveraux	10.950 lei
23. ÎNCĂ O PRIMĂVARĂ	Joan Hohl	11.900 lei
24. VINOVATA	Lynda La Plante	16.500 lei
25. UN BĂRBAT ATRĂGĂTOR	Sara Orwig	4.900 lei
26. SUBIECT DE BÎRFĂ	Deborah Chiel	8.500 lei
27. LOVITURĂ DE MAESTRU	Elizabeth Gage	16.500 lei
28. CĂDEREA LUI ADAM	Sandra Brown	9.900 lei
29. ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2.750 lei
30. ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	8.200 lei
31. MÎNAȚI DE AMBÎȚIE	Susan Crosland	15.900 lei
32. ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8.800 lei
33. DIMINEAȚĂ, LA PRÎNZ ȘI SEARA	Sidney Sheldon	5.500 lei
34. GEAMĂNA DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
35. ȘI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	16.500 lei
36. MINCIUNI SINCERE	Nora Roberts	19.900 lei
37. BANII SAU IUBIREA	Sophie Weston	12.900 lei
38. DADDY	Danielle Steel	12.950 lei
39. MEANDRE	Jayne Ann Krentz	15.500 lei
40. UN SĂRUT DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
41. VENDETA	Jackie Collins	17.950 lei
42. PĂCAȚUL ORIGINAR – VOL. I,II	Marius Gabriel	15.900 lei
43. ARMA SEDUCȚIEI	Joan Elliott Pickart	5.000 lei
44. FORȚE IREZISTIBILE	Marie Michael	10.500 lei
45. JOCUL CU DRAGOSTEA	Patt Bucheister	4.900 lei
46. UN ZÎMBET CA O RAZĂ DE SOARE	Iris Johansen	3.200 lei
47. GEAMĂNA DE GHEAȚĂ	Jude Deveraux	14.500 lei
48. MASCA TIMPULUI – VOL. I,II	Marius Gabriel	15.300 lei

49. JOC STRÎNS	Lori Copeland	10.500 lei
50. TEAMĂ DE IUBIRE	Sheila Rann	10.500 lei
51. ÎN ARȘITA NOPTII	Fayrene Preston	4.500 lei
52. PARTENERI ÎN PASIUNE	Ann Kelly	13.900 lei
53. JAFUL	Christopher Newman	6.950 lei
54. ATÎT DE DEPARTE ATÎT DE APROAPE	James Mitchell	12.500 lei
55. MĂTASE ȘI SECRETE	Deborah Smith	14.500 lei
56. ESTE VREMEA IUBIRII	Lori Copeland	3.900 lei
57. RIVALITATE	Pat Booth	10.500 lei
58. DIN ADÎNCUL INIMII	William J. Coughlin	10.550 lei
59. IUBITUL SECRET	Sally Steward	12.900 lei
60. ÎNTRE DOUĂ IUBIRI	Stella Whitelaw	10.800 lei
61. MĂNUȘA DE FIER	Robert Goddard	17.900 lei
62. POVESTE DE DRAGOSTE	Leanne Banks	5.870 lei
63. DUȘMANI ÎNDRĂGOSTIȚI	Liz Fielding	14.900 lei
64. IARNA INIMII	Laura Taylor	9.900 lei
65. DRAGOSTE MAI PRESUS DE RAȚIUNE	Sandra Brown	9.900 lei
66. CU TOTUL A TA	Glenna McReynolds	13.900 lei
67. TOTUL PENTRU DRAGOSTE	Janelle Taylor	14.900 lei
68. MOȘTENITOAREA	Kate Alexander	12.900 lei
69. CINEVA SĂ MĂ APERE	Michelle Spring	9.000 lei
70. PIERDUTĂ ÎN IUBIRE	Sandra Brown	11.078 lei
71. CAMERA ÎNTUNECATĂ	Minette Walters	16.500 lei
72. IUBITE ȘI ÎNȘELATE	Patricia Scanlan	8.936 lei
73. ALUNGĂ BALAURII	Margie McDonnell	5.000 lei
74. FOC ȘI GHEAȚĂ	Maxine Barry	13.500 lei
75. FRUMUSEȚE RĂPITOARE	Shirley Lowe	4.200 lei
76. BELGRAVIA	Charlotte Bingham	5.200 lei
77. PASIUNE REÎNVIATĂ	Fayrene Preston	9.900 lei
78. PLĂCERI DESFRÎNATE – VOL. I,II	Penny Vincenzi	25.000 lei
79. EMMA ȘI BĂRBATUL CEL RĂU	Linda Lael Miller	8.700 lei
80. SĂRUTUL	Kathleen Creighton	9.900 lei
81. AVENTURIERUL	Robert Mendelsohn	15.900 lei
82. ATRACȚIE IREZISTIBILĂ	Lynne Bryant	14.900 lei
83. CUM SĂ ZĂPĂCEȘTI UN BURLAC	Nancy Holder	10.000 lei
84. AMBIȚIE ȘI RĂZBUNARE	Dawn Reno	15.900 lei
85. VREMEA IUBIRII, VREMEA UITĂRII	Robert Goddard	15.900 lei
86. SEDUSĂ ȘI ABANDONATĂ	Linda Lael Miller	7.400 lei
87. ÎN CĂUTAREA IUBIRII	Iris Johansen	9.500 lei
88. DA ȘI NU	Heather Graham	14.900 lei
89. FEMEIA ÎNDRĂGOSTITĂ	Victoria Leigh	5.000 lei
90. CERCURI	Doris Mortman	6.700 lei
91. O NEVASTĂ INCOMODĂ	Linda Lael Miller	14.500 lei
92. NICIODATĂ NU SPUNE NU	Patricia Scanlan	8.900 lei
93. ÎNTOARCE-TE, IUBITO	Billie Green	4.500 lei
94. IMAGINEA IUBITULUI	Sandra Chastain	7.000 lei
95. SĂ IUBEȘTI DIN NOU	Barbara Freethy	15.900 lei
96. CÎNTEC NEAȘTEPTAT	Iris Johansen	4.500 lei
97. ÎNTOARCEREA	Maeve Bincky	5.200 lei
98. DRAGOSTE NEPERMISĂ	Margaret Callaghan	11.900 lei
99. BĂNUIALA	Quintin Jardine	12.500 lei
100. PENTRU TOTDEAUNA	Iris Johansen	10.500 lei

101. DESTIN – VOL. I, II	Sally Beauman	17.900 lei
102. ÎNGERUL ZĂPEZII	Marcia Evanick	4.500 lei
103. PE URMA SECRETELOR	Eileen Goudge	11.650 lei
104. NUNTA	Maeve Bincky	14.500 lei
105. VIAȚA SEXUALĂ-A PAPILOR	Nigel Cawthorne	13.900 lei
106. FRĂȚIA PIETREI	David Morrell	6.600 lei
107. TĂINUITORUL	Victoria Leigh	4.500 lei
108. ÎN NEANT	Robert Goddard	16.900 lei
109. FLUȘTURATICUL	Charlotte Hughes	4.500 lei
110. BĂRBAT DUR, FEMEIE PRACTICĂ	Charlotte Hughes	4.500 lei
111. AVENTURA	Jan Hudson	13.900 lei
112. LA SUD DE CENTRU	Christopher Newman	5.300 lei
113. FEMEI PERICULOASE	Natalie Fox	10.950 lei
114. VIOLONISTUL	Susan Richardson	4.500 lei
115. BĂRBATUL IDEAL	Doris Parmett	3.900 lei
116. INSULA	Ion Lilă	1.961 lei
117. JURNAL DE FATĂ SINGURĂ	Kate Morris	5.200 lei
118. LIGA NOȚII ȘI A CEȚII	David Morrell	6.700 lei
119. RĂZBUNAREA	Robert Mendelsohn	10.500 lei
120. MULT PREA CELEBRE	Joan Collins	6.700 lei
121. ALEGAREA	Lynda Trent	16.900 lei
122. PRIMADRAGOSTE ULTIMA DRAGOSTE	Judith Saxton	7.800 lei
123. NOAPTE BUNĂ DOAMNĂ	Martina Cole	8.200 lei
124. CUTIA PANDOREI – VOL. I, II	Elizabeth Gage	29.900 lei
125. ÎN MIJLOCUL FURTUNII	Riley Morse	5.000 lei
126. STĂPÎNĂ PE SITUAȚIE	Sidney Sheldon	16.500 lei
127. FASCINAȚIE	Robert Goddard	12.900 lei
128. ÎN UMBRĂ	Robert Goddard	15.900 lei
129. ARTICOL DE SENZAȚIE	Joyce Hopkirk	6.200 lei
130. SOȚII, PRIETENE, IUBITE	Jean Saunders	14.900 lei
131. PAGODA ROȘIE	Robert Mendelsohn	5.900 lei
132. RĂZBOINICUL DE AUR	Judy Gill	13.900 lei
133. INDISCREȚII	Elizabeth Adler	15.900 lei
134. NEÎNFRICATUL	Lynne Bryant	13.900 lei
135. VISE INTERZISE	Judy Gill	13.500 lei
136. FRUMOASA CU PĂRUL ROȘU	Margie McDonnell	12.900 lei
137. SĂ CUMPERI O AMINTIRE	Anne Hampson	9.000 lei
138. UN COWBOY ÎNDRĂGOSTIT	Linda Warren	5.000 lei
139. VIȘIND LA DRAGOSTE	Kay Hooper	5.000 lei
140. TOT RĂUL SPRE BINE	Eileen Goudge	17.900 lei
141. UN VIS DE VACANȚĂ	Joyce Anglin	5.000 lei
142. DORINȚA	Jayne Ann Krentz	15.900 lei
143. PENTRU TOTDEAUNA	Marcia Evanick	5.000 lei
144. O FEMEIE UN ÎNGER	Joseph Koenig	8.630 lei
145. CE CĂȚEA, CE TICĂLOASĂ	Chrystal Rose	7.600 lei
146. AMBIȚIE BLONDĂ	Samantha Phillips	15.500 lei
147. REGULA JOCULUI	Sally Goldenbaum	5.000 lei
148. ATINGERE MAGICĂ	Christina Hamlett	7.500 lei
149. CEI BOGAȚI VOR MOȘTENI	Elizabeth Adler	18.500 lei
150. MANEACHINE BLONDE	Elizabeth Harrington	9.200 lei
151. SPERANȚE	Barbara Cummings	16.500 lei
152. TANDREȚE	Robert Mendelsohn	14.900 lei

153. O LOGODNICĂ SUPERBĂ	Tina Leonard	15.500 lei
154. LEGĂTURĂ INCESTUOASĂ	Robert Goddard	15.900 lei
155. TIRANIA BANILOR	Elizabeth Palmer	11.900 lei
156. EXPERT ÎN DRAGOSTE	Ruth Owen	5.000 lei
157. ORE SUPLIMENTARE	Gail Douglas	11.000 lei
158. JOC DE NOAPTE	Carol Davis Luce	12.900 lei
159. FII SOȚIA MEA	Nora Roberts	12.900 lei
160. ÎNCEPÎND CU ADAM	Terry Lawrence	9.900 lei
161. FIICA PREȘEDINTELUI	Jack Higgins	14.900 lei
162. STRĂINUL IREZISTIBIL	Linda Cajio	13.900 lei
163. MOȘTENIRE DE FAMILIE	Shirley Conran	17.500 lei
164. UN ÎNGER FERMECĂTOR	Fayrene Preston	13.900 lei
165. CEVA MINUNAT	Judith McNaught	16.500 lei
166. RISCURI – VOL. I, II	Jackie Collins	20.320 lei
167. RIVALITATE	Deborah Smith	5.000 lei
168. NOAPTE ȘI ZI	Patt Bucheister	5.000 lei
169. UN ÎNGER DULCE	Doris Parmett	12.900 lei
170. O FEMEIE BOGATĂ	Minette Walters	15.900 lei
171. FRUMUSEȚE PERICULOASĂ	Joyce Maynard	7.500 lei
172. DESCOPERIREA	Sandra Brown	9.900 lei
173. NEÎMBLÎNZITA	Tami Hoag	5.000 lei
174. FERMECATĂ	Charlotte Hughes	5.000 lei
175. NEAȘTEPTATA IUBIRE	Sandra Brown	9.900 lei
176. PASĂREA CROCODIL	Ruth Rendell	8.500 lei
177. ÎNTÎLNIREA	Minette Walters	15.500 lei
178. LEGĂTURĂ DUBIOASĂ	Helen Conrad	5.000 lei
179. CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE	Maxine Barry	12.900 lei
180. PUTEREA DRAGOSTEI	Deborah Smith	12.900 lei
181. AȘTEAPTĂ-MĂ...	Mary Kay McComas	5.000 lei
182. DILEMA – VOL. I, II	Penny Vincenzi	27.900 lei
183. JOC OBSESIV	Maeve Binchy	23.900 lei
184. BOTNIȚA SCORPIEI	Minette Walters	15.900 lei
185. ÎNGER REBEL	Elizabeth Palmer	14.500 lei
186. NU CRED ÎN VRĂJI	Mary Kay McComas	5.000 lei
187. BRĂȚĂRI DE ARGINT	Sandra Chastain	5.000 lei
188. LEGĂTURI DE SÎNGE	Sidney Sheldon	16.900 lei
189. ȘOAPTE DE DORINȚĂ	Joan Elliott Pickart	5.000 lei
190. CĂSĂTORIE ARANJATĂ	Julie Garratt	15.500 lei
191. IUBIRE MAGICĂ	Joan Elliott Pickart	13.900 lei
192. DUPĂ MIEZUL NOPTII	Linda Warren	5.000 lei
193. ÎNFRUNTÎND TIMPUL	Lori Copeland	5.000 lei
194. ÎNALT, BRUNET, ABANDONAT	Debra Dixon	13.900 lei
195. CÎND VISELE DEVIN REALITATE	Jan Hudson	13.900 lei
196. O ORĂ LA MIEZUL NOPTII	Debra Dixon	5.000 lei
197. TEAMĂ DE ZBOR	Erica Jong	7.500 lei
198. ATÎT DE APROAPE	Irene Pence	11.900 lei
199. FETE RELE, FETE BUNE	Liza Cody	10.800 lei
200. ORDINELE CĂPITANULUI	Susan Connell	5.000 lei
201. UN CUPLU APROAPE PERFECT	Sandra Brown	9.900 lei
202. ARTIFICII	Marcia Evanick	5.000 lei
203. IUBITA LUI	Maris Soule	5.000 lei
204. VACANȚA	Debra Dixon	13.900 lei

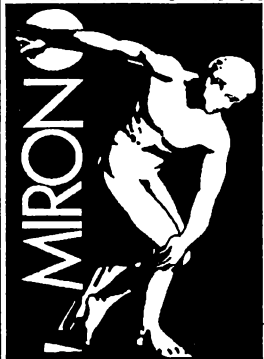
205. ORIZONTUL PIERDUT	James Hilton	13.900 lei
206. ȘAPTE PĂCATE	Anthony Bruno	6.300 lei
207. CEI FRUMOȘI, CEI BOGAȚI	Christopher Newman	7.500 lei
208. DRAGOSTE FIERBINTE	Sandra Brown	9.900 lei
209. CERCURI MONDENÊ	Rupert Legge	8.300 lei
210. FRUMOASA CAPTIVĂ	Iris Johansen	5.000 lei
211. NOROCUL ESTE O FEMEIE	Elizabeth Adler	16.500 lei
212. DORINȚĂ FIERBINTE	Jan Hudson	13.900 lei
213. ÎNTECELE ÎNDEPĂRTATULUI PĂMÎNT	Arthur C. Clarke	13.900 lei
214. PROCLAMAT CU SÎNGE	Hugh Miller	7.500 lei
215. TUNETUL LUI STORM	Marianne Shock	5.000 lei
216. ARȘITA VERII	Faye Hughes	5.000 lei
217. BĂRBATUL	Terry Lawrence	13.900 lei
218. UMBRE DIN TRECUT	Sandra Brown	9.900 lei
219. SOȚIA ABANDONATĂ	Val Corbett, Joyce Hopkirk, Eve Pollard	12.900 lei
220. BĂRBATUL CARE O FERMECASE	Olivia Ruppercht	5.000 lei
221. BĂRBATUL DIN LUMINA LUNII	Judy Gill	13.900 lei
222. PRIMA DRAGOSTE, A DOUA DRAGOSTE	Stephanie Mittman	12.900 lei
223. TESTAMENTUL IUBIRII	Marie Nicole	5.000 lei
224. ÎN VÎRTEJUL FURTUNII	Tomi Hoag	5.000 lei
225. SE CAUTĂ UN SOȚ	Charlotte Hughes	5.000 lei
226. UN VIS FRUMOS	Mary Kay McComas	5.000 lei
227. FĂRĂ SCĂPARE	Marylin Manning	13.900 lei
228. VANITATEA MOARE GREU	Ruth Rendell	13.900 lei
229. VRĂJIT	Jill Barnett	15.900 lei
230. VIAȚA SEXUALĂ A MARILOR DICTATORI	Nigel Cawthorne	14.900 lei
231. VIAȚA SEXUALĂ A VEDETELOR DE LA HOLLYWOOD	Nigel Cawthorne	13.900 lei
232. OCHII STRĂINULUI	Billie Green	5.000 lei
233. CORABIA IUBIRII	Sandra Chastain	5.000 lei
234. DRAGOSTEA ÎNVINDE	Joan J. Domning	5.000 lei
235. DE CEALALTĂ PARTE A MIEZULUI NOPTII	Sidney Sheldon	16.500 lei
236. TANDREȚE	Billie Green	5.000 lei
237. AVANTAJELE CĂSĂTORIEI	Dixie Browning	5.000 lei
238. DIMINEȚILE DE SÎMBĂȚĂ	Peggy Webb	5.000 lei
239. TU TREBUIA SĂ FII ACELA	Gail Douglas	5.000 lei
240. ÎN ORICE ZI DE JOI	Peggy Webb	5.000 lei
241. FURTUNĂ TROPICALĂ	Patt Bucheister	5.000 lei
242. VIAȚA SEXUALĂ A IDOLILOR DE LA HOLLYWOOD	Nigel Cawthorne	14.900 lei

Expedierea prin poștă este plătită de Editură.

Adresa:

*Editura Miron, Str. Baiulescu 63 A, sector 5,
București C.P. 28 - 30*

EDITURA

Tehnoredactare computerizată
Editura și Tipografia

MIRON

Tel.: 336.17.21 - difuzare
336.33.04 - editură

Fax: 337.42.92

Str. Baiulescu 63 A
Sector 5, București
(lângă stația de metrou
Pieptănari)

ÎN ATENȚIA LIBRARILOR:

**În acest cont se va depune valoarea
timbrului literar conform Legii 35/1994.**

Uniunea Scriitorilor

Cont nr. 45106262 BC – SMB

Cînd unchiul lui l-a rugat să se întâlnească cu o frumoasă și bogată tînăra pentru a afla dacă bogata ei familie nu se pregătea să preia afacerile băncii conduse de ei, Jared a fost indignat.

La rîndul ei și Amber a fost rugată de fratele ei să afle ce planuri are Jared. La început s-a împotrivit, dar cînd a simțit mîngîierile lui pîrjolindu-i trupul, a știut că numai fuga o va feri de el. Totuși, sub lumina de vrajă a lunii din Caraibe, din ceva ce nu prevestea decît necazuri, s-a născut o iubire, poate, pentru totdeauna.